

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ «ΚΛΙΜΑΚΟΣ»

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, τῆς Ὀκτωήχου ς', καὶ τὰ παρόντα Προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, διαπαντὸς ἀληθῶς, τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, τὰς ὑψώσεις ἔφερες, μελετῶν πρακτικώτατα, τὰ θεόπνευστα, λόγια πάνσοφε, καὶ τὴν ἐκεῖθεν, ἀναπηγάζουσαν, χάριν ἐπλούτησας, γεγωνῶς μακάριος, τῶν ἀσεβῶν, πάντων τὰ βουλεύματα, καταστρεψάμενος.

Πάτερ Ἰωάννη ἔνδοξε, ταῖς τῶν δακρῶν πηγαῖς, τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος, καὶ παννύχους στάσεσι, τὸν Θεὸν ἰλασκόμενος, ἀνεπτέρωθης πρὸς τὴν ἀγάπην, τὴν τούτου Μάκαρ, καὶ ὠραιότητα· ἥς ἐπαξίως νῦν, ἀπολαύεις ἄληκτα, χαρμονικῶς, μετὰ τῶν συνάθλων σου, θεόφρον Ὅσιε.

Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, ἀναπτέρωσας τὸν νοῦν, πρὸς Θεὸν διὰ πίστεως, κοσμικῆς συγχύσεως, ἐβδελύξω τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυρόν σου, ἀναλαβόμενος, τῷ Παντεπόπτη, κατηκολούθησας, σῶμα δυσήνιον, ἀγωγαῖς ἀσκήσεως, τῷ λογισμῷ, σθένει δουλωσάμενος, τοῦ θείου Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ὅθεν πᾶσιν ἐβόας· Ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον· μηδὲν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρήσητε ἀνάπαυσιν, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων· ὧν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, φύλαξον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπόστιχα Ἀναστάσιμα, τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου. Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Τὸν ἐπὶ γῆς Ἄγγελον, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὴν εὐκοσμίαν, τὴν τρυφὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Ἰωάννην τιμήσωμεν· πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήνηθησε δικαίως· καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ, ἐπλήθυνε τὰ ποίμνια Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω μητέρα ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κηθέν· ὄν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρῴρησιαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύση δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. δ΄.

Ταῖς τῶν δακρῦων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ Οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασιν, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν ὅσι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεῖς...

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τό, «Θεὸς Κύριος...».

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου. Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Ἐωθινὸν ἐνδιάτακτον Εὐαγγέλιον.

Μετὰ δὲ τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν΄, ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἄλλ' ὡς Οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλάγχνω σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερῶύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβεῖαις ῥῦσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β΄

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρρόων εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἶτα οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ς΄, τοῦ Τριωδίου εἰς δ΄, καὶ τοῦ Ὁσίου

εις δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Τῷ σωτῆρι Θεῷ.

Ὡμοιώθην Χριστέ, τῷ ἐν χερσὶ τῶν ληστῶν περιπεσόντι, καὶ τυπτήμασιν ἡμιθανεῖ ὑπὸ τούτων, καταλειφθέντι Σωτήρ· καγὼ οὕτω πέπληγμαι, ταῖς ἀμαρτίαις μου.

Μὴ παρίδῃς ἐμέ, τὸν ἀσθενοῦντα δεινῶς, ἐβόα Σῶτερ ὀδυρόμενος, εἰς τοὺς ληστὰς ὁ τὸν πλοῦτον ἀποσυλήσας σου· καγὼ οὕτω δέομαι· Οἴκτειρον σῶσόν με.

Ίατρεύσας ἐμέ, τὸν μαστιχθέντα τὸν νοῦν, ταῖς ἀμαρτίαις ἐν ταῖς μάστιξιν, ὑπὸ ληστῶν τῶν ἀδίκων, καὶ πονηρῶν λογισμῶν, Χριστέ Σωτήρ σῶσόν με, ὡς πολυέλεος.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μήτηρ Χριστοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἔπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἐν φωτὶ αὐτῷ καὶ νοητῷ, ἐκ τῆς κατηφείας, τῶν ἐνύλων ἀναδραμῶν, Ἰωάννη Ὅσιε λιταῖς σου, ταῖς πρὸς τὸν Κύριόν με φώτισον.

Ὡς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θηλάσας ἀπόσω, τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν· ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, ἡδύνεις Πάτερ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Ἐπιβάς τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, καὶ τὰς χαμαιζήλους, διαπτύσας τῶν ἡδονῶν, γλυκασμὸς ἐδείχθης σωτηρίας, Ὅσιε Πάτερ τῷ ποιμνίῳ σου.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ἢ τοῦ Πατρός, ἀφράστως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ χαλεπὸν, θεράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀλγηδόνα καταπραΰνον.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Ωιδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ὁδῷ ἐν τῇ τοῦ βίου Χριστέ, δεινῶς ὀδεύων τετραυματίσμαι, ὑπὸ ληστῶν ἐν τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ἀνάστησόν με δέομαι.

Ἐσύλησαν τὸν νοῦν μου λησταί, καὶ ἔλιπόν με ἐν τοῖς μῶλωψιν, ἡμιθανῆ τῶν πταισμάτων μου· ἀλλὰ ἴασαί με Κύριε.

Ἐγύμνωσάν με Σῶτερ Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου τὰ παθήματα, καὶ ἡδοναῖς μεμαστίγωμαι· ἀλλ' ἐπίχεέ μοι ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἄγνη, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεόνυμφε.

Ἄλλος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἐφλεξας τῷ ἄνθρακι, τῷ τῆς ἀσκήσεως Ὅσιε, τὴν τῶν παθῶν, ἄκανθαν καὶ θάλπεις, Μοναστῶν τὰ συστήματα.

Μύρον ἀγιάσματος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε, ἀρωμάτων, ὅλος συνετέθης, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας Θεοῦ.

Νόμοις τοῖς ἀσκήσεως, ἐμμελετῶν τὰ πάθη ἐβύθισας, ὡσπερ ἄλλους, πρὶν
Φαραωνίτας, τῇ ῥοῇ τῶν δακρῦων σου.

Θεοτοκίον.

Στῆσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνή τάραχον, Μῆτερ Θεοῦ, τὴν
πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους...

Κάθισμα. Τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸ ξένον τῆς Παρθένου.

Τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου Σωτῆρ ἡμῶν, ὡς ὄπλον σωτηρίας κατέχοντες,
ἐν αὐτῷ σοι βοῶμεν· Σῶσον ἡμᾶς, ὁ παθῶν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ
πάντων Θεὸς ὡς πολυέλεος.

Δόξα. Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ταῖς ἀρεταῖς πρὸς Οὐρανὸν ἀναλάμπας, καταπηξάμενος σαφῶς
ἐπανῆλθες, πρὸς θεωρίας ἀπλετον βυθὸν εὐσεβῶς· πάσας στηλιτεύσας
μέν, τῶν Δαιμόνων ἐνέδρας· σκέπεις ἐκ τῆς λώβης δέ, τοὺς ἀνθρώπους τῆς
τούτων, ὧ Ἰωάννη, κλίμαξ ἀρετῶν· καὶ νῦν πρεσβεύεις σωθῆναι τοὺς
δούλους σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ πατρὸς
αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἀγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις
σου, σαρκικῶς ὁ Θεὸς γάρ, οὕτω βασιλεύσας τε, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ
συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ωιδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Λησταί μου ἐσύλησαν, τὴν ἐργασίαν τὴν ἔνθεον, καὶ κατέλιπόν με, ταῖς
πληγαῖς τιμωρούμενον.

Ἐξέδυσαν Σῶτέρ με, τῶν ἐντολῶν σου, οἱ ἄστατοι λογισμοί μου· ὅθεν
μεμαστίγωμαι πταισίμασι.

Λευϊτῆς τοῖς μάλωψι τραυματισθέντα ὡς εἶδέ με, παρῆλθε Σωτῆρ μου·
ἀλλὰ σύ με διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξάζομεν, σὲ Θεοτόκε ἀνύμφευτε, καὶ τῷ σῷ λιμένι, οἱ πιστοὶ
καταφεύγομεν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὡς λειμῶν εὐωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν Παράδεισος ἔμψυχος, τὴν
ἐγκράτειαν ἐξήνθησας, δι' ἧς πάντας ἔθρεψας τοὺς τιμῶντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῶν μοναστῶν κανόνα πραότατον, ὡς Μωσῆν
σε καὶ Δαυῖδ ἀληθῶς, κεκτημένοι Πάτερ μακαρίζομεν.

Φυτευθεὶς ἐν τοῖς ὕδασι, τοῖς τῆς ἐγκρατείας, ὠφθῆς μακάριε, κλῆμα
Πάτερ εὐθαλέστατον, εὐσεβείας βότρυας προβαλλόμενον.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ χρόνον γενόμενον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκλάψαντα,
Θεομητορ ἡμῖν τέτοκας· ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον...

Ωιδὴ ε΄. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ἰησοῦ ἐπίσκεψαι, τοὺς μώλωπας ψυχῆς τῆς ἐμῆς, καθάπερ πάλαι, τὸν ἐν χερσὶ πεσόντα ληστῶν, καὶ ἰάτρευσόν μου, Χριστέ, τὸ ἄλγος δέομαι.

Ἀλγεινῶς ταῖς μαστιξίν, ἠσθένησε ψυχὴ μου Χριστέ, ταῖς τῶν πταισμάτων, καὶ ἔνθεν γυμνὸς περὶκείμαι, ἀρετῶν ἐνθέων, καθικετεύω Σῶσόν με.

Ἰερεὺς ὡς εἶδέ με, καὶ Λευϊτῆς οὐκ ἴσχυσε σαφῶς, παρῆλθον γάρ με· ἀλλ' αὐτὸς ὡς εὐσπλαγχνος, νῦν τὴν σωτηρίαν, παρέσχες καὶ διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδης Δέσποτα, τὸν δαίλαιον ἐμὲ δυσωπῶ, τὸν μαστιχθέντα, τὸν νοῦν ἀλγεινῶς ὑπὸ ληστῶν· ἀλλ' οἰκτείρησον πρεσβείαις, Σωτὴρ τῆς κυησάσης σε.

Ἄλλος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Σβέσας πάντα τὰ πάθη, δρόσω τῶν ἀγώνων σου, Πάτερ μακάριε, δαψιλῶς ἀνῆψας, τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρατείας λύχνον, καὶ φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας υἱὸς ἐχρημάτισας.

Τὸν τῆς πίστεως βότρυν, θεία γεωργία σου, Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ληνοῖς ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας πόνοις ἀσκήσεως, καὶ κρατῆρα πλήσας, πνευματικὸν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποιμένης σου.

Ὑπομείνας γενναίως, προσβολὰς καὶ στίγματα,

τῶν ἐναντίων ἐχθρῶν, ἀνεδείχθης στῦλος, καρτε

ρίας στηρίζων τὴν ποιμένην σου, βακτηρία θεία, ἐπὶ νομὰς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων Μακάριε.

Θεοτοκίον.

ῤῆσεσι σῶν χειλέων, Πάναγνε ἐπόμενοι, σὲ μακαρίζομεν· μετὰ σοῦ γὰρ ὄντως, μεγαλεῖα ποιήσας ὁ Κύριος, ἐμεγάλυνέ σε, καὶ ἀληθῆ Θεοῦ Μητέρα, γεννηθεῖς ἐκ γαστροῦ σου ἀνέδειξεν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Ωιδὴ ς΄. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Τοῖς πάθεσιν ἠγάλωσα, τὸν βίον τὸν ἐνθεον Δέσποτα, καὶ ὅλως τοῖς πταισίμασι, δεινῶς μαστιζόμενος, κατέφυγόν σοι· Οἰκτείρησόν με δέομαι.

Ἀφήρπασαν τὸν πλοῦτόν μου, καὶ ὥσπερ νεκρὸν

με κατέλιπον, λησταὶ τοῖς παθήμασι, τὸν νοῦν μου μαστίξαντες· ἀλλ' οἰκτειρήσας, διάσωσόν με Κύ

ριε.

Ὡς εἶδεν ὁ Λευϊτῆς μου, μαστίγων τὸ ἄλγος, τοὺς μώλωπας μὴ φέρων παρῆλθέ με· αὐτὸς δὲ Φιλάνθρωπε, κατέχεάς μοι, τὸ πλούσιόν σου ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, Ὁρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐδέξω ἐν τῇ ψυχῇ, τὸν θεῖον πλοῦτον τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀμεμπτον προσευχὴν, ἀγνείαν σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον, ἐγκρατείας πόνους, δι' ὧν οἶκος ἐγνωρίσθης Θεοῦ.

Ἔγλης τῆς κάτω Σοφέ, παρέδραμες τὴν εὐτέλειαν, ἀϋλω δὲ προσευχῇ, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, καὶ τῆς ἄνω λήξεως, ὠφθης κληρονόμος, διὰ βίου τελειότητα.

Ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, τοὺς ἄνθρακας τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, κατέσβεσας ἀληθῶς, καὶ τὸ πῦρ τῆς πίστεως, ἐκλάμψας κατέφλεξας, τὰ τῆς ἀπιστίας, τῶν αἰρέσεων φρουράγματα.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκός, καθ' ἑνώσιν ἄρρητον, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισε.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην...

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ ὕψει Κύριος, τῆς ἐγκρατείας, ἀληθῆ σε ἔθετο, ὥσπερ ἀστέρα ἀπλανῆ, φωταγωγοῦντα τὰ πέρατα, καθηγητὰ Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Οἶκον Θεοῦ ὡς ἀληθῶς, σαυτὸν εἰργάσω Πάτερ, ταῖς θεαῖς ἀρεταῖς σου, σαφῶς κατακοσμήσας, ὥσπερ χρυσίον τηλαυγές, πίστιν ἐλπίδα καὶ ἀγάπην ἀληθῆ, θείου θεσμοῦς ἐκθέμενος, ἐγκρατεία ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος, φρόνησιν, ἀνδρείαν, σωφροσύνην κτησάμενος ταπεινώσιν, δι' ἧς ἀνυψώθης· διὸ καὶ ἐφωτίσθης εὐχαῖς ἀενάοις, καὶ τοῦ Οὐρανοῦ κατέλαβες τὰς σκηνώσεις, καθηγητὰ Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Δεῖ εἰδέναι ὅτι, ἐὰν συμπέση ἡ παροῦσα Κυριακὴ εἰς τὴν λ' τοῦ μηνὸς Μαρτίου, ὡς ἑορταζομένου κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τοῦ αὐτοῦ Ὄσιου, λέγεται μόνον τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ Συναξάριον τοῦ αὐτοῦ, καὶ καταλιμπάνεται τὸ ἐπόμενον, ὄν ταυτό.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ τῶν Νηστειῶν, μνήμην ποιούμεν τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχ. Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὧν Ἰωάννης,

Αἰώνιως ζῆ, καὶ νεκρὸς φανείς ἄπνους.

Σύγγραμμα λιπῶν Κλίμακα τῇ ἀνόδῳ,

Δείκνυσιν αὐτοῦ πορείαν τῆς ἀνόδου.

Οὗτος, ἕξ καὶ δέκα χρόνων ὑπάρχων, καὶ ἀγχίνους ὧν, προσενήνοχεν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, θῦμα ἱερῶτατον, ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει ἀνελθῶν· εἶτα μετὰ ἑννεακαίδεκα χρόνους ἀναστάς, ἔρχεται ἐπὶ τὸ τῆς ἡσυχίας στάδιον, ἀπὸ σημείων πέντε τοῦ Κυριακοῦ τῆς παλαιστρας Μονὴν εἰληφώς, Θωλᾶς ὄνομα τῷ χώρῳ, τεσσαράκοντα ἔτη διαπεράνας ἐν διακαεῖ ἔρωτι, καὶ πυρὶ θείας ἀγάπης ἀεὶ πυρπολούμενος. Ἦσθιε μὲν ἅπαντα, ἃ ἀμέμπτως ἐφεῖται τῷ ἐπαγγέλματι· βραχὺ δὲ λίαν, καὶ οὐκ εἰς κόρον, καὶ ἐν τούτῳ, οἶμαι, τὸ τοῦ τύφου κέρας κλῶν πανσόφως. Ἀλλὰ τὴν τῶν δακρῶν

ἐκεῖνου πηγὴν τίς ἐξεῖποι νοῦς; Ὑπνου δὲ μετελάμβανεν, ὅσον τὴν τοῦ νοῦς οὐσίαν, τῇ ἀγρυπνίᾳ μὴ λυμήνασθαι· ὁ δὲ δρόμος αὐτοῦ προσευχῆ ἦν ἀένναος, καὶ πρὸς Θεὸν ἔρωσ ἀνεΐκαστος. Τούτοις πᾶσι θεαρέστως βιώσας τοῖς κατορθώμασι, καὶ τὴν Κλίμακα συγγράψας, Λόγους ἐκθεῖς διδαχῆς, καὶ πλήρεις χρηστότητος, ἀξίως ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, τῷ ἑξακοσιοστῷ τρίτῳ, ἐτῶν ὀγδοήκοντα, πολλὰ καὶ ἕτερα συγγράμματα καταλελοιπώς.

Ἡ τούτου μνήμη τελεῖται τῇ τριακοστῇ τοῦ Μαρτίου· ἐορτάζεται δὲ καὶ σήμερον, ἴσως διότι ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, ἀρχεται συνήθως ἀναγινώσκεισθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις ἡ Κλίμαξ τῶν Λόγων αὐτοῦ.

Ταῖς αὐτοῦ πρὸς βεβαίαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Λησταὶ περιέπεσαν, ἐπ' ἐμὲ τὸν δείλαιον, καὶ μάστιξιν ἔλιπον, νεκρὸν ὡσπερ ἄπνουν με· διό σε ἱκετεύω· Ὁ Θεὸς ἐπίσκεψαί με.

Τὸν νοῦν μου ἐσύλησαν, λογισμοὶ οἱ ἄστατοι, καὶ πλήξαντες πάθει, νεκρὸν με ἔλιπον, τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων· ἀλλὰ Σῶτερ ἴασαί με.

Ὡς εἶδε Λευϊτῆς με, ταῖς πληγαῖς ὀδυνώμενον, μὴ φέρων τοὺς μώλωπας, διὰ τὸ ἀνίατον, παρηλθέ με Σωτὴρ μου· ἀλλ' αὐτὸς ἰατρευσόν με.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὁ ἐκ Παρθένου με, σαρκωθεὶς διέσωσας, τοῖς μώλωπι χέας μου, τὸ πλούσιον ἔλεος, Χριστὲ τῶν οἰκτιρισμῶν σου· διὰ τοῦτό σε δοξάζω.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐν τῇ χλόῃ τῆς ἄνω, Βασιλείας, τὴν ποιμνὴν Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ῥάβδῳ τῶν δογμάτων, τοὺς θῆρας ἀπελάσας, τῶν αἰρέσεων ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ ἄνω εἰσηλθες, νυμφικῇ εὐωχίᾳ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, στολὴν ἐνδεδυμένος, ἀξίαν τοῦ καλοῦντος· ἐν ᾧ καὶ ἀνεκλίθης βοῶν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις, ποταμὸς ἀνεδείχθης, τῆς ἐγκρατείας Πάτερ, λογισμοὺς κατακλύζων, καὶ ῥύπον ἐκκαθαίρων, τῶν βοῶντων ἐκ πίστεως· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστροῦ σου προῆλθε, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, τῶν ὅλων Κύριος· διό σε Θεοτόκον, φρονοῦντες ὀρθοδόξως, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Ωιδὴ η'. Σοὶ τῷ παντοῦργῳ.

Ὑπὸ τῶν ληστῶν, τῶν λογισμῶν μου Σῶτερ, διέφθιρα βίον μου, πταισμάτων μάστιξιν· ὅθεν τῆς θείας, γεγύμνωμαι εἰκόνας, σοῦ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ἀλλ' οἰκτιρόν με.

Ἦλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ τῶν ὑψίστων Σῶτερ, οἰκτεῖρας τὸν μάστιξι, τραυματισθέντα με, ὅλον πταισμάτων, τοῖς μώλωψιν οἰκτίρομον, καὶ ἐξέχεάς μοι, Χριστὲ τὸ ἔλεός σου.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, σὺ ὁ Δεσπότης Σῶτερ, ἀντίλυτρον δέδωκας, ἐμοῦ καὶ ἔσωσας, ὅλου πταισμάτων, ἐσμῶ τραυματισθέντος, ἐν ταῖς ἀνιάτοις, πληγαῖς ὡς ἐλεήμων.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, θεανδρικῶ τῷ λόγῳ, τεκοῦσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενεύουσαν, πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Στήλην σε ἔμπνουν ὡς ἀληθῶς καὶ εἰκόνα, ἐγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι, πάντες σου τὴν μνήμην τιμῶμεν Ἰωάννη.

Θιάσος χαίρει τῶν Μοναστῶν, καὶ χορεύει, τῶν Ὁσίων δῆμος καὶ Δικαίων· στέφος γὰρ ἀξίως, σὺν τούτοις ἐκομίσω.

Ὁραϊσμένος ταῖς ἀρεταῖς εἰς νυμφῶνα, τῆς ἀρόρητου δόξης συνεισηλθες, ὕμνον ἀναμέλπων, Χριστῶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης Παρθένε ὕμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς...

Ωιδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἐντολὰς σου Δέσποτα, μὴ φυλάξας, γνώμη ἐμαυτοῦ, τοῖς πάθεσιν ὑπελθὼν, τοῖς τῶν ἡδονῶν, γεγύμνωμαι χάριτος, καὶ ταῖς πληγαῖς, ἔρριμμα γυμνός· ὅθεν αἰτοῦμαί σε, τὸν Σωτῆρα διασῶσαί με.

Οὐ Λευϊτῆς ἴσχυσεν, ἀποσμηξαι, μώλωπας ἐμούς· ἀλλ' ἦλθες ὁ ἀγαθός, πρὸς με συμπαθῶς, καὶ ἔχεας ἔλεος, σῶν οἰκτιρῶν, Σῶτερ ἐπ' ἐμέ, ὥσπερ πανάριστος, ἰατρός με ἰασάμενος.

Ὡς ὑπάρχων εὐσπλαγχνος, κατοικτεῖρας ἔσωσας Χριστέ, τὸν μάστιξιν ἀλγεινῶς, ὑπὸ τῶν ληστῶν, Σωτῆρ μαστιχθέντα με, καὶ τὴν ψυχὴν, σῶμά τε σαυτοῦ, ὥσπερ δηνάρια, δύο δέδωκας ἀντίλυτρον.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομητορ· ἄνευ γὰρ ἀνδρός, ἢ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενικῶς, ἢ κύησις γέγονεν· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθεῖς. Ὅν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Τὴν Ἄγνην ἐνδόξως.

Ἰατῆρ νοσοῦντων ἐν πταίσμασι, θεόθεν Μακάριε, ἐλατῆρ δὲ ἐδείχθης, καὶ διώκτης τῶν πονηρῶν πνευμάτων· διό σε μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν ὡς φθορᾶς οἰκητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκῆνωσας, τῶν πραέων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλη, τῆς θείας ἀπολαύων τρυφῆς.

Σήμερον ἡμέρα ἐόρτιος· πάντα συγκαλεῖ γὰρ τῶν μοναζόντων τὰ ποίμνια, εἰς χορείαν πνευματικὴν, τράπεζαν, καὶ βρῶσιν ἀκηράτου ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν σοὶ σκηνώσας Πανάμωμε, τὸν πρὶν τοὺς γενάρχας, κακοτρόπως πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλὼν, ἐτέχθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής...

Ἐξαποστειλάριον. Τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Ἦχος β΄. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ κόσμου τὴν εὐπάθειαν, ὡς μοχθηρὰν ἐξέκλινας, καὶ ἀτροφία τὴν σάρκα, μαράνας ἀνεκαίνισας, ψυχῆς τὸν τόνον Ὅσιε, καὶ δόξαν κατεπλούτησας, οὐράνιον ἀοίδιμε· διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν Ἰωάννη.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι καὶ γὰρ Θεὸν ἐκύησας, ἀπορρήτως τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον· πρὸς ἑαυτὸν δ' ἐλύσαντα, Ὁσίων δήμους· μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος α΄.

Δεῦτε ἐργασώμεθα, ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι, καρποὺς μετανοίας, ἐν τούτῳ ποιούμενοι, οὐκ ἐν βρώμασι καὶ πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ' ἐν προσευχαῖς καὶ νηστείαις, τὰς ἀρετὰς κατορθοῦντες· τούτοις ἀρεσκόμενος, ὁ Κύριος τοῦ ἔργου, δηνάριον παρέχει, δι' οὗ ψυχὰς λυτροῦται, χρέους ἀμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου ἢ σ' Ὡιδή.

Ὁ Ἀπόστολος

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Κύριος ἰσχὺν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου,

τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. στ', 1320).

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· Ἡ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας, εἰς βεβαίωσιν, ὁ ὄρκος. Ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεός ἐπιδειξαι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας, τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ· ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς

τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος· ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀλληλούϊα. ᾠχος βαρύς.
Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.
Εὐαγγέλιον, Κατὰ Μάρκον.
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε...
Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν...

Τῆς Αὐτῆς Κυριακῆς Ἑσπερας

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιάτακτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικὰ τὰ κατὰ τὸν τυχόντα ᾠχόν δ', τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου γ', καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Μεγίστους ἐν καιρῷ, πιστοὶ ἐπιδειξόμεθα, τῆς ἐγκρατείας πόνους, ὅπως μεγίστης δόξης ἐπιτύχωμεν ἐλέει, τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Βασιλέως, ἀπολυτρούμενοι, τῆς φλογὸς τῆς γεέννης.

Τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, νῦν ὑπερμεσάσαντες, ἀρχὴν ἐνθέου δόξης, σαφῶς ἐπιδειξόμεθα, καὶ εἰς τέλος ἐναρέτου πολιτείας, φθάσαι θερμῶς σπεύσωμεν, ὅπως ληψώμεθα, τὴν τρυφὴν τὴν ἀγήρω.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

ᾠχος βαρύς. Καταφρονήσαντες πάντων.

Ἐπερμεσάσαντες ταύτην, τὴν ἱερὰν τῆς Νηστείας περίοδον, πρὸς τὸ μέλλον ἐν χαρᾷ, διευθυδρομήσωμεν, εὐποιῆας ἐλαίῳ, τὰς ψυχὰς ἀλειφόμενοι· ὅπως ἀξιωθῶμεν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὰ θεῖα Παθήματα, προσκυνῆσαι, προφθάσαι, καὶ τὴν φρικτὴν καὶ ἁγίαν Ἀνάστασιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἵσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... καὶ τὸ Προκείμενον.

ᾠχος πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

ᾠχος βαρύς.

Ὁ τὸν ἀμπελῶνα φυτεύσας, καὶ τοὺς ἐργάτας καλέσας, ἐγγὺς ὑπάρχει Σωτῆρ· δεῦτε οἱ τῆς Νηστείας ἀγωνισταί, μισθὸν ἀπολαύσωμεν, ὅτι πλούσιος ὑπάρχει, ὁ δοτῆρ καὶ ἐλεήμων· μικρὸν ἐργασάμενοι, κομισώμεθα, τὸ τῆς ψυχῆς ἔλεος. (δίς)

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτερήσαι ἡμᾶς.

Ἔτερον Ἰδιόμελον. Ποίημα Στεφάνου.

Ἦχος πλ. β΄.

Λησταῖς λογισμοῖς, περιπεσὼν ὁ Ἀδάμ, ἐκλάπη τὸν νοῦν, τραυματισθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκειτο γυμνὸς ἀντιλήψεως· οὔτε Ἰερεὺς ὁ πρὸ τοῦ νόμου προσέσχεν αὐτῷ· οὔτε Λευΐτης μετὰ νόμον ἐπεῖδεν αὐτόν· εἰ μὴ σὺ ὁ παραγενόμενος Θεός, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς Θεοτόκου· Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοί, τὴν οὐράνιον Παστάδα, καὶ πύλην σφραγισθεῖσαν ἀληθῶς· Χαῖρε δι' ἧς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, ὁ Σωτῆρ τῶν ἀπάντων, Χριστὸς ὁ ζωοδότης καὶ Θεός· κατάβαλε Δέσποινα τοὺς ἀθέους τυράννους ἐχθροὺς ἡμῶν, τῇ χειρὶ σου Ἄχραντε, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία,

ὡς καὶ ἐν ταῖς προλαβούσαις Κυριακαῖς.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑς Τῆς Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ὁ Ἐξάψαλμος, τὰ Τριαδικὰ τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου τῆς Ἑβδομάδος· καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ὁ ὠραιότατος, καιρὸς ἐφέστηκεν, ἡ ἀξιέπαινος, ἡμέρα ἔλαμψε, τῆς ἐγκρατείας ἀδελφοί, σπουδάσωμεν καθαρθῆναι· ὅπως ἐποφθείημεν, καθαρὸι τῷ Ποιήσαντι, καὶ τῆς ὠραιότητος, τῆς αὐτοῦ ἐπιτύχωμεν, πρεσβείαις τῆς αὐτὸν κηρησάσης, μόνης ἀγνῆς Θεομήτορος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος βαρὺς. Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν.

Κύριε ὁ δούς ἡμῖν προφθάσαι, τὴν σήμερον ἡμέραν, Ἑβδομάδα ἁγίαν, προλάμπουσας φαιδρῶς, τῆς Λαζάρου ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως φρικτῆς, ἀξίωσον τοὺς δούλους σου, τῷ φόβῳ σου πορεύεσθαι, τὸ στάδιον τῆς Νηστείας, ἅπαν διανύοντας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουβὶμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε· ἐκεῖνα γὰρ τὴν θείαν μὴ φέροντα δύναμιν, πτέρυξι κατακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τὴν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὐτὴ δὲ σεσαρκωμένον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ὀρῶσα φέρεις· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν ἀ' Ὠιδὴν.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠιδὴ ἀ'. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα.

Τὰς ἡμῶν διανοίας, θείῳ ἀρότρῳ νεώσαντες, τῆς ἐνθέου Νηστείας, ἀρετῶν ἄσταχυν καρποφορήσωμεν, ὅπως μὴ πεινάσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα τρυφῶντες, τρυφήν τὴν ἀδάπανον, ἐπαγαλλόμενοι.

Πολυχρόνια πάθη, ἐνδοθεν φέρω σκοτιζοντα, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, πρὸς τὴν σὴν ἄχρονε, Λόγε ἀνάρχου Πατρός, δύναμιν ἀήττητον, συντετριμμένη καρδιά, προσπίπτω καὶ δέομαι· Οἴκτειρον σῶσόν με.

Ἡ καλλίστη νηστεία, τρέφει καρδίας, παινίτουσα λογισμοὺς θεαρέστους, καὶ παθῶν ἄβυσσον ἀποξηραίνουσα· ὄμβροις κατανύξεως, ἀποκαθαίρει τοὺς πίστει, αἵνεσιν προσάγοντας, τῷ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις ἁγία Παρθένε, Θεοκυῆτορ Μαρία, τῶν πιστῶν καύχημα, κατάρας λύτρωσις, κλιμαξ ἐπουράνιε, ἀκατανόητον θαῦμα, βάτε ἀκατάφλεκτε, γῆ ἀγεώργητε.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος βαρὺς. Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ ζωφόρον Εὐλον, προσκυνήσαντες, ἐντεῦθεν ἴωμεν, δι' ὁδοῦ τῆς νηστείας, πρὸς τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἀγαλλόμενοι.

Χριστῷ ἀκολουθοῦντες, ἀρνησώμεθα Κόσμον, καὶ ἄρωμεν τὸν Σταυρὸν ἐπὶ ὤμων, συμμορφούμενοι αὐτοῦ, τοῖς θείοις Πάθεσι.

Δόξα

Τὴν ἐν τρισὶ προσώποις, ὑπερούσιον μίαν Θεότητα, ἀνυμνήσωμεν πάντες, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅν ἀκατανοήτως, ἀπεκύησας, φθορὰν μὴ γνοῦσα Ἄγνη, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, ἐξιλέωσαι καὶ νῦν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ, μετὰ τῶν Ἀγγέλων, κρῖναι τὰ σύμπαντα, καλὴν ἀπολογία, ἀποδοῦναί σοι Χριστέ, ἡμᾶς καταξιώσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Αἰσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ βυθίσαντι, πᾶσαν τὴν δύ » ναμιν, Φαραῶ ἐν θαλάσῃ, ἐπινίκιον ᾠδὴν· ὅτι » δεδόξασται.

Ωιδὴ ἡ΄. Βαβυλωνία κάμινος.

Ταῖς βλαβεραῖς τοῦ ὄφεως, πλάναις ἐξελκόμενος, καὶ δελεαζόμενος τὸν νοῦν, καθ' ἡμέραν τῷ ἄλγει μου, προστίθω Σῶτερ ἄλγος· διὸ κραυγάζω σοι Ἰατρὲ τῶν νοσοῦντων, ἐπίστρεψον σῶσόν με.

Νενηστευκῶς ἀνέστησε, παῖδα Σωμανίτιδος πάλαι, δυναμούμενος σοφῶς, Ἐλισσαῖος τῷ πνεύματι· ἡμεῖς δὲ νεκρωθέντες, ταῖς ἡδοναῖς τῶν παθῶν, ζωηφόρῳ Νηστεία, πιστοὶ ἀναζησώμεθα.

Τοὺς Νινευῖτας ἔσωσας, Κύριε φιλάνθρωπε, πάλαι, μεταγνόντας ἐν κλαυθμῷ, καὶ νηστεία, ὡς εὐσπλαγχνος· ἡμᾶς δὲ τῷ ἐλέει τῷ σῶ οἰκτείρησον, ἀποροῦντας δι' ἔργων, ἐξομολογεῖσθαί σοι.

Θεοτοκίον.

Ἡ μετὰ τόκον ἄφθορος, μείνασα Πανάμωμε, λύτρωσαι δεόμεθα Ἄγνη, καταφθορᾶς τοὺς δούλους σου, πιστῶς τοὺς μελωδοῦντας ἐν ὁμονοίᾳ ψυχῆς· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν φοβερόν τοῖς Χερουβίμ.

Τῆς ἐγκρατείας σὺν Θεῷ, τὴν νύσσαν ἔχοντες πιστοί, τὸ λοιπὸν νεανικῶς διαδράμωμεν ἅγιον στάδιον, καὶ στεφηφορήσωμεν.

Τὴν ἀκαρπῖαν καθορῶν, τῆς πολυνόσου μου ψυχῆς, ἔτι ἔμμεινον Χριστέ, καὶ μὴ ἐκκόψῃς με, ὡς τὴν συκὴν ἐκείνην, τὴν ἐπικατάρατον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μοναρχικώτατε Τριάς, καὶ τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υἱὲ καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐκ παντοίων ῥῦσαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς σὲ ἀναμέλποντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἀείφωτε λαμπάς· χαῖρε νέε οὐρανέ· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων· χαῖρε ναὲ Κυρίου· χαῖρε Πανύμνητε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν φοβερόν σου ἑτασμόν, κατανοούμενος Χριστέ, φρίττω τρέμω καὶ βοῶ· Ὁ ἀμέτρητον ἔχων, τὸ μέγα ἔλεος, σῶσόν με τὸν δείλαιον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν φοβερόν τοῖς Χερουβίμ, καὶ θαυμαστόν τοῖς » Σεραφίμ, καὶ τοῦ κόσμου ποιητήν, Ἱερεῖς καὶ » δούλοι, καὶ πνεύματα Δικαίων, ὑμνεῖτε τὸν Κύ » ριον.

Ωιδὴ θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Κρατῆρα θεῖον, πλήσασα νυνί, κατανύξεως, ἢ τῆς Νηστείας χάρις, σαφῶς συγκαλεῖται ἅπαντας, πιστοὺς ἐκβοῶσα· Μετ' εὐφροσύνης δεῦτε ἀπολαύσατε, τὴν μέθην παθῶν ἀποβαλόντες, ἵνα μελλούσης, ἀξιωθείτε παρακλήσεως.

Ἐγγὺς ἡ κρίσις, πρόσεχε ψυχὴ· συνειδήσεως ἐπιμελοῦ, καὶ πράττε καλῶς, καὶ σὲ ἀκατάκριτον, ἀεὶ συντηροῦσα· εἰ ἑαυτοὺς δὲ ᾧδε διεκρίναμεν, οὐδόλως ἐκεῖ κατακριθῶμεν, ἄνευ μαρτύρων, ἔνθα ὑπεύθυνοι κατακρίνονται.

Ἀρχαὶ Δυνάμεις, Θρόνοι Σεραφίμ, Κυριότητες καὶ Ἐξουσίαι καὶ Χερουβίμ, Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Θεὸν δυσωπεῖτε, τῶν Νηστειῶν τὸν χρόνον διανῦσαι ἡμᾶς, τὸ τούτου εὐάρεστον ποιοῦντας, ἵνα ὡς δοῦλοι, εὐαρεστήσαντες δόξης τύχωμεν.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Μαρτύρων, μετὰ Προφητῶν, τὴν Τεκοῦσάν σε, μετὰ Ὁσίων πάντων Χριστέ, δυσωποῦσαν πρόσδεξαι ἀεὶ, ὑπὲρ δούλων τῶν παροργισάντων σε, τὸν μόνον φιλόφρονον Δεσπότην· ὃν ἐπουράνιαι Τάξεις τρέμουσι.

Εἰρμός ἄλλος. Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα.

Τὸν γαληνὸν τῆς Νηστείας, ἐν τῇ τοῦ Πνεύματος αὔρα ὑπερπεράσαντες πλοῦν, πρὸς τὸν λιμένα, τῶν Παθημάτων Χριστοῦ, καταντῆσαι ἐπευξώμεθα.

Τὴν Χαναναίαν ζηλώσας, Ἐλέησόν με βοῶ σοι, Υἱὲ Δαυΐδ ὁ Θεός, καὶ ἰασαί μου, τὴν ἀσθενοῦσαν ψυχὴν, ὡς ἐκείνης τὸ θυγάτριον.

Δόξα

Τὴν τῆς Θεότητος φύσιν, ἐνίζομένην Μονάδα, καὶ χαρακτηρσι τρισί, τρισσευομένην, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, τὸν ἀπερίληπτον Λόγον, καὶ τοῦτον ἄνευ σποράς, σαρκὶ τεκοῦσα, ἰκέτευε ἐκτενῶς, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ δικαίωσας Τελώνην, ἰλάσθητί μοι βοῶντα, κάμοι τῷ ἁμαρτωλῷ, ἴλεως ἔσο, ὁ τῶν ἀπάντων Κριτής, συγχωρῶν μου τὰ ἐγκλήματα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, καὶ κατὰ φύσιν Παρθέ » νον, τὴν μόνην ἐν γυναιξίν εὐλογημένην, ἄσμασιν » οἱ πιστοί, κατὰ χρέος μεγαλύνωμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῷ τοῖς Λησταῖς περιπεσόντι, ὡμοιώθην ἐγώ, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τοῖς πταισμάσι μου περιπεσών, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς κατετρώθην· ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλίπησ με ἀνιάτρευτον, ὁ οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀχράντου Παρθένου παραγενόμενος· Ἰησοῦ τὸ σωτήριον ὄνομα, ἐλέησόν με. (δὶς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἄγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μῆτερ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος γ΄

Ὅτι αἱ ἀνομίαι ἡμῶν ἀντέστησαν ἡμῖν, ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν· σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἐκτός σου ἄλλον οὐ γινώσκομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ΄. Ψαλμὸς πγ΄.

Τὰ θυσιαστήριά σου Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων!

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΛΖ΄, 33 ΛΗ΄, 6).

Τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ Βασιλέα Ἀσσυρίων· Οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπ’ αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ ἐπιβάλῃ ἐπ’ αὐτὴν θυρεόν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ’ αὐτὴν χάρακα· ἀλλὰ τῇ ὁδῷ, ἣ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐ μὴ εἰσέλθῃ. Τάδε λέγει Κύριος· Ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ σῶσαι αὐτήν δι’ ἐμέ, καὶ διὰ Δαυῖδ τὸν παιδᾶ μου. Καὶ ἐξῆλθεν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ ἀνεῖλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε χιλιάδας· καὶ ἀναστάντες τὸ πρωῖ, εὔρον πάντα τὰ σώματα νεκρά. Καὶ ἀπῆλθεν ἀποστραφεὶς Σεναχηρείμ, βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ ᾤκησεν ἐν Νινευῖ. Καὶ ἐν τῷ αὐτὸν προσκυνεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαράχ θεοῦ αὐτοῦ, πάτραρχον αὐτοῦ, Ἀδραμέλεχ καὶ Σαρασάρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτὸν μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν· καὶ ἐβασίλευσεν Ἀσορδάν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἀντ’ αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου· καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμώς, ὁ Προφήτης, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Τάδε λέγει Κύριος· Τάξαι περὶ τοῦ οἴκου σου· ἀποθνήσκεις γὰρ σὺ καὶ οὐ ζήσῃ. Καὶ ἀπέστρεψεν Ἐζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον, λέγων· Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Καὶ ἔκλαυσεν Ἐζεκίας κλαυθμῷ μεγάλῳ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡσαΐαν, λέγων· Πορεύθητι, καὶ εἶπον Ἐζεκία. Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Δαυῖδ τοῦ πατρὸς σου· Ἦκουσα τῆς προσευχῆς σου, καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου· καὶ ἰδοὺ

προστίθῃμι πρὸς τὸν χρόνον σου δεκαπέντε ἔτη· καὶ ἐκ χειρὸς βασιλέως Ἀσσυρίων ῥύσομαί σε, καὶ τὴν πόλιν ταύτην· καὶ ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ΄. Ψαλμὸς πδ΄.

Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου.

Στίχ. Εὐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν σου.

ΤΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, ἀντὶ τῶν, Πρὸς Κύριον, στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιάτακτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου γ΄, καὶ τοῦ Μηναίου γ΄. Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ΄. Σταυροφανῶς Μωϋσῆς.

Ὁ δούς ἡμῖν τῆς Νηστείας τὸν χρόνον, τοῦ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆσαι, καὶ μηδαμῶς ἀπολέσθαι, Λόγε Θεοῦ, καταξίωσον πάντας, εὐαρεστῆσαί σοι καλῶς, καὶ ἐν θερμῇ κατανύξει, θεραπεῦσαί σε Χριστέ, ὥσπερ ἡ Πόρνη ἢ σῶφρων καὶ σεμνή, ἢ ποτὲ τῷ μύρῳ, καὶ ταῖς προσχύσεσι τῶν θερμῶν δακρῶν, τῶν πταισμάτων λαβοῦσα τὴν ἄφεσιν.

Ὅμοιον

Ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ καρδίας σοι κράζω· Υἱὲ Θεοῦ φώτισόν μου, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας· ὡς ἡ πιστὴ Χαναναία βοῶ σοι· Ἐλέησόν με Οἰκτίρμον· καὶ γὰρ ψυχὴν δαιμονῶσαν, κέκτημαι ταῖς ἡδοναῖς· ἦν ἀπαλλάξας τοῦ σκότους τῶν παθῶν, τὸ λοιπὸν βιώσαι, καθαρῶς ποιήσον, ἵνα δοξάζω σου τὴν πολλὴν ἀγαθότητα.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β΄. Ἡ θεόκλητος Μάρτυς.

Ἡ θεόφωτος χάρις τῆς ἐγκρατείας, ἡμῖν σήμερον λάμπασα, φαιδρότερον τοῦ ἡλίου, τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωταγωγεῖ, ὥσπερ νέφη τὰ πάθη, τῆς ἀμαρτίας ἐκδιώκουσα· διὰ τοῦτο ἅπαντες, δράμωμεν ἐμψύχως, αὐτὴν ἀσπαζόμενοι, χαίροντες τελοῦμεν, τὸ θεῖον στάδιον αὐτῆς, ἧς ταῖς εὐφροσύναις εὐωχούμενοι, βοήσωμεν Χριστῷ· Ἀγίασον τοὺς ταύτην Ἀγαθέ, ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς πε΄.

Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

Στίχ. Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ΄, 1218).

Ἄβραμ κατώκησεν ἐν γῇ Χαναάν. Λῶτ δὲ κατώκησεν ἐν πόλει τῶν περιχώρων, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις. Οἱ δὲ ἄνθρωποι οἱ ἐν Σοδόμοις

πονηροὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σφόδρα. Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε τῷ Ἄβραμ, μετὰ τὸ διαχωρισθῆναι τὸν Λῶτ ἀπ' αὐτοῦ· Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ νῦν σύ εἶ, πρὸς βορρᾶν καὶ λίβα καὶ ἀνατολὰς καὶ θάλασσαν· ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν σὺ ὀρέῃς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος· καὶ ποιήσω τὸ σπέρμα σου ὡς τὴν ἄμμον τῆς γῆς· εἰ δύναταί τις ἐξαριθμῆσαι τὴν ἄμμον τῆς γῆς, καὶ τὸ σπέρμα σου ἐξαριθμηθήσεται· ἀναστὰς, διόδευσον τὴν γῆν εἰς τε τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ εἰς τὸ πλάτος, ὅτι σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἀποσκηνώσας Ἄβραμ ἐλθὼν κατώκησε παρὰ τὴν Δρῦν τὴν Μαμβρῆ, ἣ ἦν ἐν Χεβρώμ· καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ.

Προκειμένον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ψς'.

Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Στίχ. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΙΔ', 27 ΙΕ', 4).

Φόβος Κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ δὲ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος θανάτου. Ἐν πολλῷ ἔθνει, δόξα βασιλέως· ἐν δὲ ἐκλείψει λαοῦ, συντριβὴ δυνάστου. Μακρόθυμος ἀνὴρ, πολὺς ἐν φρονήσει· ὁ δὲ ὀλιγόψυχος, ἰσχυρὸς ἄφρων. Πραῦθυμος ἀνὴρ, καρδίας ἰατρός· σῆς δὲ ὀστέων, καρδία αἰσθητικὴ. Ὁ συκοφαντῶν πένητα, παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν· ὁ δὲ τιμῶν αὐτόν, ἐλεεῖ πτωχόν. Ἐν κακίᾳ αὐτοῦ ἀπωσθήσεται ἀσεβής· ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον, τῇ ἑαυτοῦ ὀσιότητι δίκαιος. Ἐν καρδίᾳ ἀγαθῆ ἀνδρὸς ἀναπαύσεται σοφία· ἐν δὲ καρδίᾳ ἀφρόνων οὐ διαγινώσκειται. Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος· ἐλαττονοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι. Δεκτὸς βασιλεῖ ὑπηρέτης νοήμων, τῇ δὲ ἑαυτοῦ εὐστροφία ἀφαιρεῖται ἀτιμίαν. Ὁργὴ ἀπόλλυσι καὶ φρονίμους· ἀπόκρισις δὲ ὑποπίπτουσα ἀποστρέφει θυμόν· λόγος δὲ λυπηρὸς ἐγείρει ὀργάς. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται· στόμα δὲ ἀφρόνων ἀναγγέλλει κακά. Ἐν παντὶ τόπῳ ὀφθαλμοὶ Κυρίου σκοπεύουσι κακοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς. Ἰασις γλώσσης, δένδρον ζωῆς· ὁ δὲ συντηρῶν αὐτήν, πλησθήσεται πνεύματος.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρὺς.

Ὡς ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καγὼ περιέπεσον, ἐξ ἐμῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ· πρὸς τίνα καταφύγω, τοῦ θεραπευθῆναι, εἰ μὴ πρὸς σὲ τὸν ἰατρὸν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων; Ἐπίχεε ἐπ' ἐμὲ ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἔτερον Ἰδιόμελον.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ἦχος δ'

Ἀποσφαλέντες ἐκ παραβάσεως τῆς προφῆν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς καὶ ἀπολαύσεως, κατήχθημεν εἰς ἀτιμωτάτην ζωὴν· τῶν ἀρετῶν γὰρ τὴν πρέπουσαν, ἐπαινετὴν διαγωγὴν, ἐκδυθέντες τοῖς πταισίμασιν, ὡς λησταῖς

περιεπέσομεν· ἡμιθανεῖς δὲ τυγχάνομεν, ἕξαμαρτήσαντες τῶν σωτηρίων σου διδαγμάτων. Ἀλλὰ σὲ ἱκετεύομεν, τὸν ἐκ Μαρίας ἐπιφανέντα, καὶ ἀπαθῶς πάθει, προσομιλήσαντα Δεσπότην· Κατάδησον ἡμῶν, τοὺς ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἐπιγενομένους μῶλωπας, καὶ τὸν ἀνείκαστόν σου οἶκτον ἐπίχεον ἡμῖν, τὴν σὴν θεραπευτικὴν ἐπιμέλειαν, ὡς φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ τῶν ἁγίων Μαρτύρων, δεξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆς ΤΡΙΤῆς Τῆς Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὰ τοῦ Ἦχου Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα.

Καθίσματα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ζέσει πίστεως δι' ἐγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τῆς ἀκρασίας, καὶ τὸν κρυμὸν τῆς ἁμαρτίας ἐκφύγωμεν, καὶ τῶν δακρύων κρουνοῖς κατασβέσωμεν, τὴν αἰωνίζουσαν φλόγα κραυγάζοντες· Ὑπεράγαθε, ἡμάρτομέν σοι, ἰλάσθητι, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρρον, πρεσβειῶν σου, ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος β΄. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Ὑπερδεδοξασμένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας· δι' αὐτῆς Ἡλιοῦ ὁ Προφήτης εὕρισκει ἄρμα πύρινον, καὶ Μωϋσῆς πλάκας δέχεται· Δανιὴλ τεθαυμάστωται· Ἐλισσαῖος νεκρὸν ἠγειρεν· οἱ Παῖδες τὸ πῦρ κατέσβεσαν, καὶ πᾶς τις Θεῶ οικείωται. Αὐτῇ ἐντροφῶντες βοήσωμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν ἄχραντον.

Τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτροῦμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστῶς, ὦ Μήτηρ Θεοῦ· προφθάνεις γὰρ πάντοτε, τοῖς αἰτουσί σε πιστῶς, καὶ λύεις συνεχόμενα, πειρατήρια ἐχθρῶν· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Δέξαι Δέσποινα βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι, ἐν πᾶσι βοήθεια.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ β' Ὡιδή.

Τριῶδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡιδὴ β'. Ἦχος γ'. Ὁ Εἰρμός. » Πρόσεχε γῆ καὶ Οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου τὰ ῥήματά » μου· λαλήσω γὰρ τοῖς ἐν γῆ, Θεοῦ θαυμάσια.

Ἀδιαλείπτους προσευχαῖς, καὶ ἐγκρατεία καὶ θεωρία, πτερώσωμεν τὰς ψυχάς, πρὸς θεῖον ἔρωτα.

Τῆς ἀκρασίας τὸν κρυμὸν, διεκφυγόντες θαλφθῶμεν πάντες, τῆς ἐγκρατείας φωτί, καὶ θείῳ Πνεύματι.

Ἄλατι θείων ἀρετῶν, τὴν σηπεδόνα τῆς ἀμαρτίας, ἀποβαλοῦσα ψυχὴ, Θεῷ κολλήθητι.

Θεοτοκίον.

Ἐπανεπαύσατο Χριστός, ἐν σῆ τῆ μόνῃ εὐλογημένη, καὶ σάρκα τὴν ἑαυτοῦ, ἐκ σοῦ ἐφόρεσεν.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Προσέχετε λαοί.

Νηστείαν καθάραν, εὐχὰς δάκρυα, μελέτην τῶν θείων, καὶ πᾶσαν ἄλλην, ἀρετὴν συμποριζόμενοι, τῷ Δεσπότῃ Θεῷ καὶ νῦν προσοίσωμεν.

Ἡ Εὐὰ ἀλωτή, καρποῦ γέγονε· ψυχὴ μου, βλέπε σὺ μὴ δελεάζου, εἰ προσβάλλει σοι ὁ ὄφεις ποτέ, συμβουλευῶν φαγεῖν σε, ἡδονῆς τοὺς καρπούς.

Δόξα

Τὰ τρία τῆς μιᾶς, μορφῆς πρόσωπα δοξάζω, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα· ἐν τὸ κράτος τῆς Θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τόκος σου Ἀγνή, φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχος ἐκ Πατρὸς γεννηθείς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κηθεῖς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Αἰμόρρουν ἐπαφῆ, τοῦ κρασπέδου σου, ἰάσω Χριστέ μου· καμὲ ἐν πίστει, τοῦ ἐλέους σου ἀπτόμενον, ὑγιῆ ἐκ παθῶν ἀποκατάστησον.

Ὁ Εἰρμός.

» Προσέχετε λαοί, τὰ τεράστια τῶν ἔργων, τῆς » θείας μου δυναστείας, καὶ ἐν τούτῳ ἐπιγνώσεσθε, » ὅτι μόνος ἐγώ εἰμι Θεὸς τοῦ παντός.

Ὡιδὴ η'. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως.

Ἐν ἀποκρύφῳ ἐνεδρεύων, καθ' ἡμέραν ὁ παμπόνηρος, ἐπιζητεῖ με συλλαβεῖν, καὶ κατάβρωμα ποιήσασθαι· αὐτοῦ με τῆς κακίας, ῥῦσαι Σωτήρ, ὁ σώσας τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ κήτους.

Διὰ νηστείας καθαιρόμενοι, ἀρετῶν ὄρει προσέλθωμεν, καὶ ἀκουσώμεθα τρανώς, τί λαλήσει ἐν ἡμῖν ὁ Θεός· λαλήσει γὰρ εἰρήνην, καὶ φωτισμόν, καὶ ἴασιν ψυχικῶν συντριμμάτων.

Ἀμαρτημάτων ἀμαυρότητι, καθ' ἑκάστην ἐκτυφλούμενος, ἀδυνατῶ κατανοεῖν, τὰ θαυμάσιά σου Κύριε· διό μου τῆς καρδίας τοὺς ὀφθαλμούς, διάνοιξον Ἰησοῦ φωτοδότα.

Θεοτοκίον.

Τῶν οἰκτιρῶν σου ταῖς ῥανίσιν, Ἀειπάρθενε ἀμόλυντε, τοὺς μολυσμοὺς τοὺς ἐμπαθεῖς, τῆς καρδίας μου ἀπόπλυνον, δακρύων ὀχετοὺς μοι παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικῆς δωρουμένη.

Εἰρμός ἄλλος. Τόν πάλαι δροσίσαντα.

Τὸ πῦρ οὐ σβεσθήσεται, καὶ ὁ σκώληξ φησὶν οὐ τελευτᾷ. Φοβοῦ τὴν ἀπειλήσιν, ᾧ ψυχὴ μου, θεραπεύουσα Χριστόν, ἵνα εὕρης ἀπόλαυσιν, ἔνθα πάντων τῶν εὐφραينوμένων, ἐστὶν ἡ κατοικία.

Τῇ καύσει πυρέττουσαν, τὴν ψυχὴν μου τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀνάστησον δέομαι, δι' ἀφῆς σου, ὡς τὴν τοῦ Πέτρου πενθεράν· ἵνα εὕρη δουλεῦσαί σοι, εὐαρέστως ἀνθομολογοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἀἰδίων ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πιστοί, Υἱὸν δὲ συνἀναρχον, καὶ τὸ Πνεῦμα, συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, ὁμοούσια πρόσωπα, μιᾶς ὄντα τῆς παντοδυνάμου, ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἰλαστήριον ὄντως τῶν πιστῶν· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄφεσις, παροχεύεται, τοῖς πᾶσι δαψιλῶς· τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπτῃς εὐμενιζομένη ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ ὦτα διάνοιξον, τῆς ψυχῆς μου κωφεύοντα Χριστέ, καὶ γλῶσσάν μου τρανώσον, ὡς τοῦ πάλαι μογγιλάλου καὶ κωφοῦ, ἵνα ἐνωτιζόμενος τῶν φωνῶν σου, ψάλλω, καὶ τῇ γλώττῃ, αἰνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόν πάλαι δροσίσαντα, τῶν Ἑβραίων τοὺς » Παῖδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον, τοὺς Χαλ » δαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγον » τες· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς » αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Σὲ τὴν ἀκατάφλεκτον.

Φλόγα τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, κατὰ νοῦν κεκτημένοι, θερμοτάτῳ λογισμῷ τῆς μετανοίας, τῷ πυρὶ νῦν προσέλθωμεν, πάθη φλογίζοντες.

Στόματος νηστεύοντος πάλαι, πυρακτούμενος λόγος, ἐξελθὼν ζηλωτικῶς, κλονεῖ στοιχεῖα· τοῦτον ζήλου ψυχὴ, καὶ καλῶς πολιτεύθητι.

Βῆμα τὸ φρικτὸν ἐννοοῦσα, παναθλία ψυχὴ μου, τὰς πορείας σου ἀεὶ, πρὸς θελημάτων ἀποπλήρωσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ διευτρέπιζε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἔσκοτισμένην ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει, φωταγώγησον Ἀγνή, ἢ
φῶς τεκοῦσα, ἵνα φόβῳ καὶ πίστει, αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί.

Μέλος πᾶν ἡμῶν σαρκός, παραστήσωμεν Χριστῶ, ὅπλα δικαιοσύνης,
χεῖρας φησὶν αἶροντες ὀσίας, χωρὶς ὀργῆς, καὶ τῶν διαλογισμῶν.

Σὺ ποτὲ τοῖς Μαθηταῖς, ἐν τῷ πλοίῳ ἐπιστάς, κατέπαυσας Χριστέ μου,
μαινομένην θάλασσαν· κάμοῦ τὰς τρικυμίας, κόπασον τῶν λογισμῶν.

Δόξα

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία πρόσωπα ὑμνῶ, ἓνα Θεὸν τῶν ὄλων τὸν
Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὴν αἰδίου ἀρχήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Ἀγνή παιδοποιεῖς, ἢ Παρθένος γαλουχεῖς· πῶς ἐνταυτῷ τὰ δύο,
παρθενεύεις τίκτουσα; Θεὸς ἐστὶν ὁ δράσας, μὴ ἐκζήτει μοι τό, Πῶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐκ ληστείας με παθῶν, μιανθέντα τὴν ψυχὴν, θεράπευσον Χριστέ μου,
χέων σου τὸ ἔλεος, ὡς τὸν περιπεσόντα, ὑπὸ χεῖρας τῶν ληστῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, » τὸν ἐκ Πατρὸς
ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, » ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν
πιστοί.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρύς.

Τὴν τετραυματισμένην μου ψυχὴν, καὶ τεταπεινωμένην, ἐπίσκεψαι Κύριε,
ἰατρὲ τῶν νοσοῦντων, καὶ τῶν ἀπηλπισμένων λιμὴν ἀχείμαστε· σὺ γὰρ εἶ
ὁ ἐλθὼν Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ἐγεῖραι ἐκ φθορᾶς τὸν παραπεσόντα·
κάμῃ προσπίπτοντα ἀνάστησον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. (δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι ἀνεβῶν, οἱ
Ἀθλοφόροι· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ὑμνοῦμέν σε πανάχραντε Θεοτόκε, καὶ δοξάζομεν, ὄν ἐκύησας Θεὸν
Λόγον, κράζοντες· Δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος γ´.

Ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ, καὶ ὑπερασπιστὴς ἐστὶν, ἐν ἡμέρᾳ
θλίψεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β´. Ψαλμὸς πζ´.

Πτωχὸς ἐγὼ εἶμι, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Μ', 1831).

Τάδε λέγει Κύριος· Τίτι ὠμοιώσατε τὸν Κύριον; καὶ τίτι ὀμοιώματι ὠμοιώσατε αὐτόν; μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσίον, περιεχρύσωσεν αὐτόν; ὀμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτόν; Ξύλον γὰρ ἄσηπτον ἐκλέγεται τέκτων, καὶ σοφῶς ζητεῖ, πῶς στήσει εἰκόνα αὐτῶ, καὶ ἵνα μὴ σαλεύηται. Οὐ γινώσεσθε; οὐκ ἀκούσεσθε; οὐκ ἀνηγγέλη ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν; οὐκ ἔγνωτε τὰ θεμέλια τῆς γῆς; Ὁ κατέχων τὸν γῦρον τῆς γῆς, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ὡς ἀκρίδες· ὁ στήσας ὡς καμάραν τὸν Οὐρανόν, καὶ διατείνας ὡς σκηνην κατοικεῖν· ὁ διδοὺς ἄρχοντας ὡς οὐδὲν ἄρχειν, τὴν δὲ γῆν ὡς οὐδὲν ἐποίησεν. Οὐ γὰρ μὴ φυτεύσωσιν, οὐδὲ μὴ σπεύρωσιν, οὐδὲ μὴ ῥιζωθῆ εἰς τὴν γῆν ἢ ῥίζα αὐτῶν. Ἐπνευσεν ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐξηράνθησαν, καὶ καταγιγῆς ὡς φρύγανα λήψεται αὐτούς. Νῦν οὖν τίτι με ὠμοιώσατε, καὶ ὑψωθήσομαι; Εἶπεν ὁ Ἅγιος· Ἀναβλέψατε εἰς τὸ ὕψος τοῦς ὀφθαλμοῦς ὑμῶν, καὶ ἴδετε τίς κατέδειξε ταῦτα πάντα· ὁ ἐκφέρων κατ' ἀριθμὸν τὸν κόσμον αὐτοῦ· πάντας ἐπ' ὀνόματι καλέσει ἀπὸ πολλῆς δόξης, καὶ ἐν κράτει ἰσχύος αὐτοῦ· οὐδὲν σε ἔλαθε. Μὴ γὰρ εἶπης Ἰακώβ, καὶ τί ἐλάλησας Ἰσραήλ; Ἀπεκρύβη ἡ ὁδός μου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεός μου τὴν κρίσιν μου ἀφεῖλε, καὶ ἀπέστη. Καὶ νῦν οὐκ ἔγνωσ, εἰ μὴ ἤκουσας. Θεὸς αἰώνιος, Θεὸς ὁ κατασκευάσας τὰ ἄκρα τῆς γῆς· οὐ πεινάσει, οὐδὲ κοπιάσει, οὐδὲ ἐστι ἐξεύρεσις τῆς φρονήσεως αὐτοῦ, διδοὺς τοῖς πεινώσιν ἰσχύν, καὶ τοῖς μὴ ὀδυνωμένοις λύπην. Πεινάσουσι γὰρ νεώτεροι, καὶ κοπιάσουσι νεανίσκοι, καὶ ἐκλεκτοὶ ἀνίσχυες ἔσονται. Οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Θεόν, ἀλλάξουσιν ἰσχύν.

Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς πη'.

Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου.

Στίχ. Τὰ ἐλέγη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

ΤΗΙ ΤΡΙΤΗΙ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἄντι τῶν, Πρὸς Κύριον, στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιάτακτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν τοῦ Τριωδίου γ', καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Βρωμα τὴν ἀγάπην ποιούμενοι, ἐγκρατεῖα τῶν παθῶν, κατακρατήσωμεν πιστοί, καὶ Θεῶ τῶ δι' ἡμᾶς, ἀνυψωθέντι ἐν Σταυρῶ, καὶ λόγῃ, κεντηθέντι τὴν πλευράν, βιώσαι, εὐαρέστως ἐπειχθείμεν, ἵνα τρυφῆς ἀπολαύσωμεν, αἰωνιζούσης καὶ κρείττονος, δοξάζοντες, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εὐλῶ πάλαι θάνατον εὔρομεν, νῦν δὲ πάλιν τὴν ζωὴν, διὰ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ· τῶν παθῶν οὖν τὰς ὀρμάς, ἀπονεκρώσωμεν πιστοί· καὶ φθάσαι, τὴν σωτήριον Ἀνάστασιν, τῶν πάντων, Εὐεργέτην δυσωπήσωμεν, πράξεισι

θείαις λαμπόμενοι, καὶ ἀρεταῖς καλλυνόμενοι, δοξάζοντες, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν.

Τὸν ζωηφόρον Σταυρόν, αἰνοῦμέν σου Κύριε, καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς ἱερά, τῆς σαρκός σου παθήματα, τὴν λόγχην τε τὴν σφαγὴν, τοὺς γέλωτας τοὺς ἐμπτυσμούς, τὰ ῥαπίσματα καὶ τὰ κολαφίσματα, σὺν τῇ πορφύρᾳ, καὶ τὸ στέφος τὸ ἀκανθόπλεκτον· ἐν οἷς ἐκ τῆς κατάρας πάντα, ἐκλυτρωσάμενος ἔσωσας ἡμᾶς. Διὸ δυσωποῦμέν σε· Τῶν Νηστειῶν τὸν χρόνον, εἰρηνικῶς τελέσαι παράσχου ἡμῖν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς πθ'.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΕ', 115).

Ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἄβραμ ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, λέγων· Μὴ φοβοῦ Ἄβραμ· ἐγὼ ὑπερασπίζω σου· ὁ μισθός σου πολὺς ἔσται σφόδρα. Λέγει δὲ Ἄβραμ· Δέσποτα Κύριε, τί μοι δώσεις; ἐγὼ δὲ ἀπολύομαι ἄτεκνος· ὁ δὲ υἱὸς Μασέκ τῆς οἰκογενοῦς μου, οὗτος Δαμασκὸς Ἐλιέζερ. Καὶ εἶπεν Ἄβραμ· Ἐπειδὴ ἐμοὶ οὐκ ἔδωκας σπέρμα, ὁ δὲ οἰκογενῆς μου κληρονομήσει με. Καὶ εὐθὺς φωνὴ Κυρίου ἐγένετο πρὸς αὐτόν, λέγουσα· Οὐ κληρονομήσει σε οὗτος, ἀλλ' ὃς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, οὗτος κληρονομήσει σε. Ἐξήγαγε δὲ αὐτὸν ἔξω, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάβλεψον εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνήσῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς· καὶ εἶπεν· Οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου. Καὶ ἐπίστευσεν Ἄβραμ τῷ Θεῷ· καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ ὁ Θεός, ὁ ἐξαγαγὼν σε ἐκ χώρας Χαλδαίων, ὥστε δοῦναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομήσαι. Εἶπε δέ· Δέσποτα Κύριε, κατὰ τί γνώσομαι, ὅτι κληρονομήσω αὐτήν; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Λάβε μοι δάμαλιν τριετίζουσας, καὶ αἶγα τριετίζουσας, καὶ κριὸν τριετίζοντα, καὶ τρυγόνα, καὶ περιστεράν. Ἔλαβε δὲ αὐτῷ πάντα ταῦτα, καὶ διεῖλεν αὐτὰ μέσα, καὶ ἔθηκεν αὐτὰ ἀντιπρόσωπα ἀλλήλοις· τὰ δὲ ὄρνεα οὐ διεῖλε· κατέβη δὲ τὰ ὄρνεα ἐπὶ τὰ σώματα, τὰ διχοτομήματα αὐτῶν· καὶ συνεκάθισεν αὐτοῖς Ἄβραμ. Περὶ δὲ ἡλίου δυσμάς, ἕκστασις ἐπέπεσε τῷ Ἄβραμ· καὶ ἰδού, φόβος σκοτεινὸς μέγας ἐπίπτει αὐτῷ· καὶ ἐρῳέθη πρὸς Ἄβραμ· Γινώσκων γνῶση, ὅτι πάροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου ἐν γῆ οὐκ ἰδίᾳ, καὶ δουλώσουσιν αὐτούς, καὶ κακώσουσιν αὐτούς, καὶ ταπεινώσουσιν αὐτούς τετρακόσια ἔτη· τὸ δὲ ἔθνος, ᾧ ἂν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ· μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελεύσονται ὧδε μετὰ ἀποσκευῆς πολλῆς. Σὺ δὲ ἀπελεύσῃ πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ, τραφεὶς ἐν γῆρᾳ καλῇ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς C'.

Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειά τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΕ΄, 719).

Χείλη σοφῶν δέδεταί αισθήσει· καρδίαὶ δὲ ἀφρόνων οὐκ ἀσφαλεῖς. Θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ· εὐχαὶ δὲ κατευθυνόντων, δεκταὶ παρ' αὐτῷ. Βδέλυγμα Κυρίῳ, ὁδοὶ ἀσεβῶν· διώκοντας δὲ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ. Παιδεία ἀκάκου γνωρίζεται ὑπὸ τῶν παριόντων· οἱ δὲ μισοῦντες ἐλέγχους, τελευτῶσιν αἰσχροῦς. Ἄιδης καὶ ἀπώλεια φανερὰ παρὰ τῷ Κυρίῳ· πῶς οὐχὶ καὶ αἱ καρδίαὶ τῶν ἀνθρώπων; Οὐκ ἀγαπήσει ἀπαιδεύτος τοὺς ἐλέγχοντας αὐτόν, μετὰ δὲ σοφῶν οὐχ ὁμιλήσει. Καρδίας εὐφραينوμένης θάλλει πρόσωπον, ἐν δὲ λύπαις οὐσης, σκυθρωπάζει. Καρδία ὀρθὴ ζητεῖ αἴσθησιν· στόμα δὲ ἀπαιδευτῶν γνῶσεται κακά. Πάντα τὸν χρόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κακῶν προσδέχονται κακά· οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἡσυχάζουσι διαπαντός. Κρεῖσσον μερὶς μικρὰ μετὰ φόβου Θεοῦ, ἢ θησαυροὶ μεγάλοι μετὰ ἀφοβίας. Κρεῖσσον ξενισμὸς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν, καὶ χάριν, ἢ παράθεσις μόνων μετὰ ἔχθρας. Ἄνηρ θυμώθης παρασκευάζει μάχας· μακρόθυμος δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν καταπραῖνει. Μακρόθυμος ἄνηρ κατασβέσει κρίσεις· ὁ δὲ ἀσεβῆς ἐγείρει μᾶλλον. Ὅδοι ἀέργων ἐστρωμέναι ἀκάνθαις· αἱ δὲ τῶν ἀνδρείων λείαι.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ.α΄.

Ἐξοστρακισθεὶς τῆς εὐθείας ὁδοῦ σου, ὑπὸ παθῶν ὁ δύστηνος κατεκρημνίσθη εἰς βάραθρον. Λευϊτῆς δὲ σὺν Ἱερεῖ ἀθροισθέντες, ἀπηξίωσαν· σὺ δὲ Χριστέ με ἠλέησας, καὶ τῷ ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τῆς ἁμαρτίας τὸ ἔγγραφον διαρρήξας, τῇ ἀπαθείᾳ ἐλάμπρυνας, καὶ τῷ Πατρὶ συνέδρον με πεποίηκας· ὅθεν κραυγάζω· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Ἔτερον Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἐξ Ἱερουσαλήμ κατέβην ἀπολισθήσας, τῶν ἐν αὐτῇ τοῖς ἔθνεσιν, γραφέντων ἐνταλμάτων σου· εἰς Ἱερικῶ δὲ πορευόμενος, τῇ πρὸς μιμήσει ὀρμῇ, τῶν ἐν αὐτῇ πάλαι διὰ κακίαν, ὑπὸ σοῦ πρὸς φόνον ἐκδοθέντων τῷ λαῷ σου, διὰ τῆς παρακοῆς, ψυχοφθόροις ἐνέτυχον πάθεσιν, ὡς λησταῖς· ὑφ' ὧν πληγέντα, καὶ παραβραχὺ θανατωθέντα, ὁ τοῖς ἡλοῖς καὶ τῇ λόγχῃ, τὸ σῶμα τραυματισθεὶς ἐκουσίως, διὰ ἁμαρτίας ἀνθρώπων, καὶ τὴν κοινὴν τελέσας διὰ Σταυροῦ σωτηρίαν ἐν Ἱερουσαλήμ, ἴασαί με Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασάνων, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συναγάλλονται. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, ὅτε σε ὁ ἥλιος εἶδεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον, Ἦλιε τῆς δικαιοσύνης, τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρουσε, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς σκότος μετεβάλετο· ἡ δὲ πανάμωμός σου Μήτηρ, τὰ σπλάγχνα διετέτρωτο.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤῆς Τῆς Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον· καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα μετὰ τοῦ Σταυροθεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν τὰ παρόντα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προस्ताχθέν.

Εύλου γευσάμενος Ἀδὰμ μὴ προσηκόντως, τῆς ἀκρασίας τοὺς καρποὺς πικρῶς ἐτρύγησεν· ὑψωθείς δὲ ἐν ξύλῳ τοῦτον ἐλυτρώσω, Οἰκτίρμον, τῆς καταδίκης τῆς χαλεπῆς· διό σοι ἀναβοῶμεν· Δίδου ἡμῖν, ἐγκρατεύεσθαι Δέσποτα, ἀπὸ καρποῦ φθοροποιοῦ, καὶ πράττειν σου τὸ θέλημα, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνὴ τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῶν κακούργων, ὀρῶσα, τὰ σπλάγχνα ἤλγεις, καὶ μητρικῶς, θρηνοῦσα, ἐβόας· Οἴμοι Τέκνον ἐμόν! τίς ἡ θεία καὶ ἄφατος, οἰκονομία σου δι' ἧς, ἐζώωσας τὸ πλάσμα σου; ἀνυμνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος β΄. Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου.

Τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ἀνυμνοῦντες τοῦ Σταυροῦ, τὴν ἄκραν ἀγαθότητα, προσκυνουμέν σου ἀεὶ, Χριστὲ ὁ Θεός· ἐν τούτῳ γὰρ κατήσχυνας τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἔδωκας σημείωσιν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Πάντας ἀξιώσον, εὐθύμως εἰρηνεύοντας, ἀποπληρῶσαι τῆς Νηστείας τὸν χρόνον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἄμωμον Ποιμένα σε, καθορῶσα ἡ Ἀμνάς, ἐν ξύλῳ ἀναρτώμενον, θρηνωδοῦσα μητρικῶς, ἐβόα· Θανάτῳ σε, Υἱὲ κατέκρινεν ὁ ἀχάριστος

λαός, ἀνθ' ὧν νεφέλην ἤπλωσας, εἰς διάβασιν αὐτῶ· οἴμοι ἀτεκνοῦμαι ἢ ἀνανδρος! ἀλλ' ἐξανάστηθι, καὶ λάμψον Ἥλιε, καὶ δοξασθήσομαι ἐν τοῖς υἰοῖς τῶν γηγενῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ γ' Ὠιδή.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠιδὴ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Κατακρίνας τὴν ἔχθραν, ἐν τῷ Σταυρῷ ἔτεινας, σοῦ Δικαιοκρίτα παλάμας· νῦν δὲ κατάκριτον, ὄντα με πταίσμασι, σῶσον τὸν ἄσωτον Σῶτερ, τὸν παραπικράναντα, σὲ τὸν Μακρόθυμον.

Τὴν κτηνώδη ποθήσας, παθοποιὸν βίωσιν, σοῦ τῶν ἐντολῶν ἐμακρύνθη, Σῶτερ πανάγαθε, ξένοις δουλούμενος, καὶ ἀκαθάρτοις πολίταις· νῦν δὲ ἐπιστρέφοντα, δέξαι καὶ σῶσόν με.

Μογγιλάλου ὡς πάλαι, τὰς ἀκοὰς ἤνοιξας, ἀνοιξον ψυχῆς μου τὰ ὦτα, γνώμη κωφεύοντα, καὶ ἐνωτίζεσθαι, σοῦ τὸν σωτήριον λόγον, Ἰησοῦ ἀξίωσον, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἡ σωτήριος πύλη, ἢ πρὸς Θεὸν γέφυρα, τῶν Χριστιανῶν ἢ προστάτις, πάναγνε Δέσποινα, περιστατούμενον, ταῖς συμφοραῖς με τοῦ βίου, καὶ κλυδωνιζόμενον, Κόρη κυβέρνησον.

Ἔτερον Τριώδιον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν.

Διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀνείλκυσάς με, ἐκ βαράθρων παθῶν, καὶ ἀνύψωσας Χριστέ εἰς τὰ οὐράνια.

Ἐκπετάσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας σου Χριστέ, τὰ ἔθνη πάντα, τὰ μακρὰν ἀπὸ σοῦ, ἠγκαλίσω κατεγγύς, στήναι τοῦ κράτους σου.

Δόξα

Τρισυπόστατε Μονάς, ὑπερούσιε Τριάς, Θεότης μία, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς αἰνεῖν σε γηγενῶν, κατ' ἀξίαν ἱκανοῖ, Παρθενομήτορ; σὺ γὰρ ἐν γυναιξί, μόνη ὄφθης ἐκλεκτή, καὶ παμμακάριστος.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀνυψώθης ἐν Σταυρῷ, ἐλογχεύθης τὴν πλευράν, χολῆς ἐγεύσω, δι' ἐμὲ Ἰησοῦ, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς, παραπικράναντά σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, » ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν » ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ὠιδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τῷ ἀκοιμήτῳ ὄμματι, ἐπιβλέψας με οἴκτειρον, τῷ τῆς ῥαθυμίας νυσταγμῷ κρατούμενον, καὶ ὑπνώ, δουλεύοντα, τῶν ἡδονῶν ἐν κλίνῃ παθῶν, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ τὴν κεφαλὴν σου προσκλίνας, καὶ θέλων ἀφυπνώσας, καὶ τὴν νύκτα μειώσας, Χριστέ τῆς ἀμαρτίας, φῶς ὧν δικαιοσύνης.

Πλουτοποιοῖς χαρίσμασι, κοσμηθεὶς ἐκ βαπτίσματος, μᾶλλον τὴν πενίαν τῶν κακῶν ἠγάπησα, καὶ ξένος γεγένημαι, τῶν ἀρετῶν ὁ τάλας ἐγώ, χώραν εἰς μακράν, ἀποδημήσας κακίας· διό με ἐπιστρέψας, ἐναγκάλισαι Σῶτερ, τῷ σῶ Σταυρῷ τειχίζων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέθην παθῶν ἀπόρριψον, καὶ δακρῶν ἐκζήτησον, τὸν καθαρτικὸν διὰ νηστείας οἶνον ψυχῆ, καρδίαν εὐφραίνοντα, καὶ ἡδονὰς μαραίνοντα, καὶ τὰς τῆς σαρκός, ἀποτεφροῦντα καμίνο, καὶ σπεῦσον τῷ παγέντι, διὰ σὲ ἐπὶ ξύλου, Χριστῷ συσταυρωθῆναι, καὶ ζῆσαι εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἁμαρτίας τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον, πηγαῖς ἀποσμήχουσα, ταῖς ἐκ πλευρᾶς τοῦ τόκου σου, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς, ἀποκαθαίρουσα ῥείθροις· πρὸς σὲ γὰρ ἀνακράζω, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι, τὴν Κεχαριτωμένην.

Εἰρμὸς ἄλλος. Τὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς.

Τὸν σταυρωθέντα σαρκικῶς, καὶ θεϊκῶς μὴ παθόντα Ἰησοῦν, ὕμνοῦσιν οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἡμεῖς οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ἐν τῇ σταυρώσει σου Χριστέ, τὸν ἐπονείδιστον θάνατον ἐλών, τὸν ἐπικατάρατον, ἔσωσας ἡμᾶς, φθορᾶς ἐκλυτρωσάμενος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Χερουβικῶς σε ὦ Τριάς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος ὕμνῳ, τὴν μίαν Θεότητα, ἀναρχον ἀπλῆν, καὶ πᾶσιν ἀκατάληπτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῖς ἐγκωμίοις σε Ἀγνή, λαμπρῶς γεραίρουσι, πᾶσαι αἱ γενεαί· τὸν Κτίστην γὰρ τέτοκας· ὦ θαῦμα φρικτόν, καὶ ἔργον παμμακάριστον!

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πάντα ὑπήνεγκας παθεῖν, ὑπὲρ ἐνός τοῦ σωθῆναί με Χριστέ· ὕμνῳ σου τὴν Σταύρωσιν, τοὺς ἥλους, τὴν σφαγὴν, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς, ἐν Οὐρανοῖς δοξαζόμενον Θεόν, αἰνέσωμεν ἅπαντες οἱ γηγενεῖς, εἰς » τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ωιδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ὅρων σε ἠπλωμένον ἐπὶ Σταυροῦ, τὰς ἀκτῖνας συνέστειλεν ἥλιος, πᾶσα δὲ γῆ, τρόμφῳ ἐκλονεῖτο Παμβασιλεῦ, ἐθελουσίως βλέπουσα, πάσχοντα τὸν φύσει σε ἀπαθῆ· διό σε ἰκετεύω· Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς ἰατρὸς Χριστέ θεράπευσον.

Ὅδους σωτηριῶδεις καταλιπὼν, τὰς εἰς Αἴδην φερούσας διώδευσα, σκότος βαθύ, ἔχων περικύκλω τὰς ἡδονὰς, καὶ τῶν παθῶν τὸν ὄλισθον, καὶ τὴν καταιγίδα τῶν πειρασμῶν· διό σε ἰκετεύω· Τῷ σῶ Σταυρῷ με σῶσον, Χριστέ ὡς μόνος πολυέλεος.

Χειμῶνι συνεχόμενος πειρασμῶν, καὶ παθῶν τρικυμίαις ποντούμενος, καὶ ἡδονῶν, σάλῳ χειμαζόμενος χαλεπῶς, τὸ τῆς Νηστείας πέλαγος, ἔφθασα

τὸ πρᾶον καὶ γαληνόν· ἐν ᾧ με κυβερνήσας, τῷ σῷ Σταυρῷ Οἰκτίρμον,
πρὸς σωτηρίαν ἐγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σπορᾶς, τὸν τὰ σύμπαντα δημιουργήσαντα,
Λόγον Θεοῦ, ἄνευ θελημάτων τῶν τῆς σαρκός, ἄνευ φθορᾶς δὲ τέτοκας,
ἄνευθεν ὠδίνων τῶν μητρικῶν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδία,
ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Τὴν Παρθενίαν σου.

Ἐκὼν ὑπέμεινας, σταυρωθῆναι Σωτῆρ ἡμῶν, ἵνα παράσχης πᾶσι ζωὴν,
τοῦ θανάτου ἐκλυτρωσάμενος.

Εὐλῶ νενέκρωμαι, καὶ Σταυροῦ ξύλῳ ἔζησα· ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς μου
προσηλωθεὶς, τὸν ἐχθρόν μου ἐθανάτωσε.

Δόξα

Ὡς συνυπάρχοντα, τὸν Υἱὸν τῷ Γεννήτορι καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον
συμπαρόν, ὁμοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα παράδοξον, καὶ ἐξαισίον ἄκουσμα! πῶς καὶ ὡς μήτηρ τίκτεται Ἀγνή,
καὶ οὐκ ἔγνωσ ὡς παρθένος φθοράν;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἵμνῶ τὴν λόγχην σου, ἀνυμνῶ καὶ τοὺς ἥλους σου, τὸν σπόγγον τὸν
κάλαμον τὸν Σταυρόν, δι' ὧν σέσωσμαι, Ἰησοῦ ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν παρθενίαν σου Θεοτόκε ἀμίαντε, ἣν οὐ κατέ » φλεξε, τὸ πῦρ τῆς
Θεότητος, ὕμνοις ἀσιγήτοις με » γαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος γ'.

Τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν, καταλιποῦσα ψυχὴ μου, ἐπὶ τὸ βάθος τῆς ἀμαρτίας
κατελήλυθας, πονηροῖς ὁδοστάταις ἐμπεσοῦσα· τραυμάτων δὲ ὀδωδότην
γέμουσα, κείσθαι ἐρῶμιμένη ἄπορος· Διὸ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διὰ σὲ
σταυρωθέντι, καὶ μῶλωπας ἐκουσίως δεξαμένῳ· Ἐπιμελήθητί μου Κύριε,
καὶ σῶσόν με.

Ἔτερον Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶϊ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα
καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν
ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς
δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὀδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς, τραυματισθεὶς ὁ δαίλαιος, ἠμίθνητος γέγονα
Κύριε· Προφητῶν δὲ ὁ χορὸς παρείδεν, ἠμιθανῆ κατιδὼν τυγχάνοντα, καὶ
τέχναις ἀνθρωπίναις ἀνιάτρευτον. Διὸ χαλεπῶς ὀδυνώμενος, ἐν
ταπεινώσει καρδίας κραυγάζω σοι· Χριστὲ ὁ Θεός, ἐπίχεε ὡς
εὐσπλαγχνος, ἐπ' ἐμὲ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι ἠὺφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρὸς βεβύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, σαρκὶ κρεμάμενον τῷ ξύλῳ, τὴν καρδίαν ἐτιπρώσκετο, καὶ ὠλόλυζε δακρῦν σὰ· Λόγε, ποῦ μου ἔδυσ παμφίλτατε Ἰησοῦ, Υἱέ μου καὶ Κύριε; μὴ λίπης με μόνην, Χριστέ τὴν τεκοῦσάν σε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος α΄.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε· καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι Φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς 9α΄.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ Ὄνόματί σου, Ὑψιστε.

Στίχ. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶτ' ἡ ἐλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου καθ' ἑκάστην.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΜΑ΄, 414).

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, καὶ εἰς τὰ ἐπερχόμενα ἐγὼ εἰμι. Εἶδον ἔθνη, καὶ ἐφοβήθησαν· τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐξέστησαν· ἤγγισαν, καὶ ἦλθον ἅμα, κρίνων ἕκαστος τῷ πλησίον, καὶ τῷ ἀδελφῷ βοηθῆσαι, καὶ ἐρεῖ· Ἰσχυσεν ἀνὴρ τέκτων, καὶ χαλκεὺς τύπτων σφύρα, ἅμα ἐλαύνων· τότε μὲν ἐρεῖ· Σύμβλημα καλὸν ἐστίν, ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἡλοῖς, θήσουσιν αὐτὰ, καὶ οὐ κινήθησονται. Σὺ δὲ Ἰσραήλ, παῖς μου Ἰακώβ, ὃν ἐξελεξάμην, σπέρμα Ἀβραάμ, ὃν ἠγάπησα· οὐκ ἀντελαβόμεν ἀπ' ἄκρων τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῶν σκοπιῶν αὐτῆς ἐκάλεσά σε, καὶ εἶπόν σοι· Παιῖς μου εἶ· ἐξελεξάμην σε, καὶ οὐκ ἐγκατέλιπόν σε, μὴ φοβοῦ· μετὰ σοῦ γάρ εἰμι, μὴ πλανῶ· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ Θεός σου ὁ ἐνισχύσας σε, καὶ ἐβοήθησά σοι, καὶ ἠσφαλισάμην σε τῇ δεξιᾷ μου τῇ δικαίᾳ. Ἴδου αἰσχυνθήσονται, καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοί σοι· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ ἀπολοῦνται πάντες οἱ ἀντίδικοί σου· ζητήσεις αὐτούς, καὶ οὐ μὴ εὔρης τοὺς ἀνθρώπους, οἱ παροινήσουσιν εἰς σέ· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ οὐκ ἔσονται οἱ ἀντιπολεμοῦντές σε· ὅτι ἐγὼ ὁ Θεός ὁ κρατῶν τῆς δεξιᾶς σου, ὁ λέγων σοι· Μὴ φοβοῦ, ἐγὼ βοηθός σου· μὴ φοβοῦ, Ἰακώβ, ὀλιγοστός Ἰσραήλ· ἐγὼ ἐβοήθησά σοι, λέγει ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενός σε, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Προκείμενον. Ἦχος β΄. Ψαλμὸς Cβ΄.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν, καὶ περιεζώσατο.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, Στιχολογοῦμεν τὰ, Πρὸς Κύριον. Εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα καὶ Προσόμοια, ἀρχόμενοι ἀπὸ τὸν

Στίχ. Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρω αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοί· κατὰ μόνας εἰμι ἐγώ, ἕως ἂν παρέλθω.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ΄.

Τοῖς τῶν ἐμῶν λογισμῶν, λησταῖς περιπεσῶν, ἐσυλήθην ὁ τάλας τὸν νοῦν, καὶ δεινῶς πληγωθεὶς, ὅλην μου τὴν ψυχὴν τετραυμάτισμαι, καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνὸς ἀρετῶν, ἐν τῇ τοῦ βίου ὁδῷ· Ἰερεὺς δὲ ἰδὼν με τῷ μῶλωπι ὀδυνώμενον, διὰ τὸ ἀνίατον, παρορῶν, οὐκ ἐπιβλέπει. Λευϊτῆς δὲ πάλιν, μὴ φέρων τὴν ψυχοφθόρον ἀλγηδόνα, καὶ αὐτὸς κατιδὼν, ἀντιπαρῆλθέ μοι· σὺ δὲ ὁ εὐδοκήσας, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ΄ ἐκ Μαρίας σαρκωθῆναι, Χριστὲ ὁ Θεός, τῇ φιλανθρωπία σου, παράσχου μοι τὴν ἴασιν, ἐπιχέων ἐπ΄ ἐμέ, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

Πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου· τὴν θλίψιν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.

Μαρτυρικόν.

Εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· Ξίφεσι γὰρ ἔκλιναν τοὺς αὐχένας, διὰ σὲ τὸν κλίναντα οὐρανοὺς, καὶ καταβάντα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σὲ τὸν κενώσαντα ἑαυτόν, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντα· ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι· ὧν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ΄. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ σὺ ἔγνωσ τὰς τρίβους μου.

Κύριε, σὺ τοὺς ἱερούς Μαθητάς σου, λογικοὺς οὐρανοὺς ἔδειξας· τούτων ἱεραῖς μεσιτείαις, τῶν τῆς γῆς κακῶν με λύτρωσαι, δι΄ ἐγκρατείας ὑψῶν, συνέσεως ἐκάστοτε, τῆς πρὸς τὰ πάθη τὸν λογισμὸν μου, ὡς οἰκτιρῶν καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἣ ἐπορευόμην, ἔκρουψαν παγίδα μοι.

Ἐχοντες, πάντες τὸν καιρὸν τῆς Νηστείας, ὡς συνεργὸν θείων πράξεων, κλαύσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· Διὰ τῶν σῶν

Μαθητῶν, Κύριε πολυέλεε, σῶσον τοὺς φόβῳ ἀνυμνοῦντας, τὴν πολλὴν φιλανθρωπίαν σου.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν ἔνδοξον καὶ ἄχραντον.

Στίχ. Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με. Ἀπόστολοι πανεύφημοι, οἱ τοῦ κόσμου πρεσβευταὶ, ἀσθενούντων ἰατροί, τῆς υἰείας φύλακες, ἀμφοτέρωθεν ἡμᾶς συντηρήσατε, τῆς Νηστείας τὸν χρόνον διῆπνυοντες, ἐν ἀλλήλοις ἐνθέως εἰρηνεύοντας, τὸν νοῦν ἀνενόχλητον τῶν παθῶν φυλάττοντες, ἵνα ἄσωμεν Χριστῷ, ὡς νικητῆ ἔξαναστάντι, ὕμνον ἅπαντες.

Ἔτερα Προσόμοια κατ' Ἀλφάβητον.

Ποίημα Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ.

Ἦχος δ'. Ἦθελον δάκρυσιν ἔξαλειψαι.

Στίχ. Ἀπώλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχὴν μου.

Ἄπας ὁ βίος μου μετὰ πορνῶν, καὶ τελωνῶν ἐκδεδαπάνηται· ἄρα δυνήσομαι κἂν ἐν γῆρα, μεταγνῶναι ἅπερ ἐξήμαρτον; Δημιουργε τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐκέκραξα πρὸς σέ Κύριε, εἶπα· Σύ, εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου, εἶ ἐν γῆ ζώντων.

Βάρει συνέχομαι ἀμελείας, τῷ βορβόρῳ ἐγκυλινδούμενος, βέλει κεντούμενος τοῦ Βελίᾳρ, καὶ μολύνω τὸ κατ' εἰκόνα μου. Ἐπιστροφεῦ ἀμελούντων, καὶ λυτρωτὰ ἐπταισμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρόσχεσ πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα.

Γέγονα πρόσκομμα τῶν ἀνθρώπων, γεωργήσας ὡς γηγενῆς γεηρά· γάμω ὠμίλησα σῆ προστάξει, καὶ παρέβην μιάνας κοίτην ἐμήν. Ὁ ἀπὸ γῆς πλαστουργήσας, τὸ πλάσμα σου μὴ παρίδης, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ρῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Δήμιος γέγονα τῇ ψυχῇ μου, τῆς σαρκός μου πρόνοιαν ποιησάμενος· δαίμοσι παίγνιον κατεστάθην, ἡδοναῖς δουλεύων καὶ ἀτοπήμασι. Τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου φεῖσαι, φυγαδευτὰ τῶν δαιμόνων· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου.

Ἐκὼν ἐξήμαρτον ὑπὲρ πάντας, διὰ τοῦτο ἐγκαταλέλειμμα· ἔχω ἀντίδικον τῆς ψυχῆς μου, τῆς σαρκός τὸ φρόνημα καὶ σκοτίζει με. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει, καὶ ὁδηγὸς πλανωμένων· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι.

Ζήσεται ἔλεγεν ὁ Προφήτης, ἡ ψυχὴ μου Κύριε, καὶ αἰνέσει σε· ζήτησον πρόβατον πλανηθέν με, καὶ ἀρίθμησόν με τῇ ποιμένῃ σου· δός μοι καιρὸν

μετανοίας, ἵνα στενάζων βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου. Ἥμαρτον ἤμαρτον ἀθετήσας, τὰ προστάγματά σου Χριστὲ ὁ Θεός· ἵλεως γενοῦ μοι, ὦ Εὐεργέτα, ἵνα βλέψω τοῖς ἔνδοθεν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀποφύγω τοῦ σκοτούς, καὶ μετὰ φόβου βοήσω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου. Θῆρες με ἄγριοι περιέσχον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν με ἄρπασον Δέσποτα· θέλεις γὰρ ἅπαντας τοῦ σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν· πάντας ἀνθρώπους ὡς Κτίστης, καὶ μετὰ πάντων με σῶσον· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἴλασμός ἐστιν.

Ἰαμα γίνου μοι Εὐεργέτα, λυτρωτὰ Σωτῆρ μου καὶ μὴ ἀπόση με· ἴδε με κείμενον ἀνομίαις, καὶ ἀνάστησόν με ὡς παντοδύναμος, ἵνα κἀγὼ ἐξαγγέλλω, τὰς πράξεις μου καὶ βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἠλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Κρύψας τὸ τάλαντον τὸ δοθέν μοι, ὡς ἀγνώμων δοῦλος τῇ γῇ κατέχωσα· καὶ γὰρ ὡς ἄχρηστος κατεκρίθην, καὶ οὐ τολμῶ λοιπὸν ἐξαιτησαί σοι· ὡς ἀνεξίκακος οἴκτειρόν με, ἵνα κἀγὼ ἀνακράζω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας, ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Λίμνην ἐξήρανας παθημάτων, τῆς Αἰμορροοῦσης ἀφῆ κρασπέδου σου· λήψομαι ἄφεσιν ἐγκλημάτων, ἀδιστακτῶ πίστει σοι προσερχόμενος· Δέξαι κἀμὲ ὡς ἐκείνην, καὶ ἴασαί μου τὸ ἄλγος· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις· καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Μέλεις καθέζεσθαι ἐπὶ θρόνου, ὁ ποιήσας λόγῳ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· μέλλομεν ἅπαντες παραστῆναι, ἐξαγγέλλοντές σοι τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν μετανοίᾳ με δέξαι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

Νεῦσον τῷ ὄμματι τῷ εὐσπλάγχνῳ, καὶ γενοῦ μοι ἵλεως μόνε Σωτῆρ·νάματα δώρησαι ἰαμάτων, τῇ ἀθλίᾳ μου καὶ ταλαιπώρῳ ψυχῇ· ἀπόσμηξον ἐκ τοῦ ῥύπου, τῶν ἔργων μου ἵνα μέλψω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Εἶφη ἠντρέπισεν ὁ Βελίαρ, ἐκθηρεῦσαι σπεύδων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν· ξένον ἐποίησέ με Οἰκτίρμον, φωτισμοῦ τῆς γνώσεως τοῦ προσώπου σου. Ὁ κραταιὸς ἐν ἰσχύϊ, τούτου σκευῶν ἄρπασόν με· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ὅλος τοῖς πάθεσιν ἐδουλώθην, ἐγκαταλείψας νόμον καὶ θείας γραφάς· ὅλον με ἴασαι εὐεργέτα, δι' ἐμέ κατ' ἐμέ γεγωνῶς Ἀγαθέ· ἐπίστρεψόν με Οἰκτίρμον, ὁ τῶν παθῶν καθαιρέτης· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνουσί, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Πόρνη τοῖς δάκρυσι καταβρέχει, τοὺς ἀχράντους τε καὶ τιμίους πόδας σου, πάντα προτρέπουσα τοῦ προστρέχειν, καὶ λαμβάνειν λύσιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν. Αὐτῆς τὴν πίστιν παράσχου, κάμοι Σωτὴρ τοῦ βοᾶν σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ῥύπον καθάρισον τῆς ψυχῆς μου, ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας καὶ νηπιάσας σαρκί· ῥανίδα ἐλέους σου καταπέμψας, τῷ ἀσθενεῖ καὶ τεθλασμένῳ Χριστέ· ἀπόπλυνον ἐκ τοῦ ῥύπου, ἰάτρευσον ἀσθενοῦντα· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Στήριξον Δέσποτα τὴν ψυχὴν μου, σοὶ προστρέχειν καὶ σοὶ δουλεύειν ἀεὶ σκέπη ὑπάρχεις γάρ μου καὶ φύλαξ, καὶ ἀντίληψις καὶ βοήθεια· ἀξίωσον Θεὲ Λόγε, βοᾶν με ἐν παρρησίᾳ· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τεῖχος ἀπόρθητον ἡμῖν γενουῖ, Ἰησοῦ Σωτὴρ καὶ ἐλεῆμον Θεέ· τρόποις καὶ ἔργοις ἀπατηλοῖς γάρ, συμπεπτώκαμεν, ἀλλ' ἀνάστησον, ὡς εὐεργέτης τὸ πλάσμα, καὶ διαλλάγηθι ὡς οἰκτίρμον· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υἱὸς ὁ ἄσωτος ἐγενόμην, διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, λιμῶ νῦν τήκομαι· ὑπὸ τὴν σκέπη σου καταφεύγω, ὥσπερ ἐκεῖνον δέξαι με Πάτερ ἀγαθέ, καὶ μέτοχον τῆς τραπέζης, ἀξίωσον τοῦ βοᾶν σοι· Κύριε, πρὶς εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Φθόνω ἐξέβαλε Παραδείσου, τὸν πρωτόπλαστον ὁ ἀρχέκακος· φάσκων τὸ Μνήσθητι ἐπὶ ξύλου, ὁ Ληστής ἀπέλαβε τὸν Παράδεισον· ἐγὼ δὲ πίστευ καὶ φόβω, τὸ Μνήσθητί μου, βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χεῖρά μοι ἔκτεινον ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ ὁ Θεός· χάριν καὶ ἔλεός μοι παράσχου, τῇ πρεσβείᾳ τῆς παναμώμου Μητρός, τῆς σὲ τεκούσης ἀσπόρου, καὶ τῶν Ἁγίων σου πάντων· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ψάλλοντα, δέξαι με καθ' ἑκάστην, ὁ Ἀμνὸς ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν μου· ψυχὴν καὶ σῶμά μου ὀλοκλήρως, εἰς τὰς χεῖράς σου παρατίθιμι· καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, χρεωστικῶς ἐκβοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὡ τῆς ἀφάτου σου εὐσπλαγχνίας, ὑπεράγαθε ἀνεξίκακε Κύριε! ὦ Ἀναμάρτητε καὶ Οἰκτίρμον, μὴ με ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ὅπως καὶ ἐγὼ εὐχαρίστως, χαίρων καὶ ψάλλον βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τῇ ἀρρήτῳ συγκαταβάσει! ὦ τοῦ ξένου τόκου τὸ ὑπερθαύμαστον! ὦ πῶς Παρθένος βρέφος σε φέρει, ἐν ἀγκάλαις ταύτης τὸν Ποιητὴν καὶ Θεόν! ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθῆναι, καταδεξάμενος εὐεργέτα, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Εἴσοδος· καὶ μετὰ τό, Φῶς ἰλαρόν..., εὐθύς.

Ἑσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς Cγ'.

Θεὸς ἐκδικήσεων Κύριος. Θεὸς ἐκδικήσεων.

Στίχ. Ὑψώθητι, ὁ κρίνων τὴν γῆν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΙΖ', 19).

Ἐγένετο Ἄβραμ ἐτῶν ἑνενηκονταεννέα. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἄβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου· εὐαρέσκει ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ γίνου ἄμεμπτος. Καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σοῦ· καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. Καὶ ἔπεσεν Ἄβραμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ· καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεός, λέγων· Ἴδου ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔση πατὴρ πλήθους ἐθνῶν. Καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἄβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ· ὅτι πατέρα πολλῶν ἔθνῶν τέθεικά σε. Καὶ αὐξανῶ σε σφόδρα σφόδρα, καὶ θήσω σε εἰς ἔθνη· καὶ βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σοῦ, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον εἶναί σου Θεός, καὶ τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ. Καὶ δώσω σοι καὶ τῷ σπέρματί σου τὴν γῆν, ἣν παροικεῖς, πᾶσαν τὴν γῆν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ

Θεὸς πρὸς Ἀβραάμ· Σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς 9ε΄.

Ἄισατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἄισατε τῷ Κυρίῳ, εὐλογήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΕ΄, 20 ΙΖ΄, 9).

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων μκκτηρίζει μητέρα αὐτοῦ. Ἀνοήτου τρίβοι, ἐνδεεῖς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται. Ὑπερτίθενται λογισμοὺς οἱ μὴ τιμῶντες συνέδρια, ἐν δὲ καρδίας βουλευομένων μένει βουλή. Οὐ μὴ ὑπακούση ὁ κακὸς αὐτῇ, οὐδὲ μὴ εἶπη καιρίον τι καὶ καλὸν τῷ κοινῷ. Ὅδοι ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνας ἐκ τοῦ Ἰαίδου σωθῆ. Οἴκους ὑβριστῶν κατασπᾶ Κύριος, ἐστήριξε δὲ ὄριον χήρας. Βδέλυγμα Κυρίῳ λογισμὸς ἄδικος, ἀγνῶν δὲ ῥήσεις σεμναί. Ἐξόλλουσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δῶρων λήψεις σώζεται. Ἐλεημοσύναις καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἁμαρτίαι· τῷ δὲ φόβῳ Κυρίου, ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ· Καρδία δικαίων μελετῶσι πίστεις· στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακά. Δεκταὶ παρὰ Κυρίῳ ὁδοὶ ἀνδρῶν δικαίων, διὰ δὲ αὐτῶν καὶ οἱ ἐχθροὶ φίλοι γίνονται. Μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν, εὐχαῖς δὲ δικαίων ἐπακούει. Θεωρῶν ὀφθαλμὸς καλὰ, εὐφραίνει καρδίαν· φήμη δὲ ἀγαθὴ παιίνει ὅσα. Ὁ εἰσακούων ἐλέγχους ζωῆς, ἐν μέσῳ σοφῶν ἀυλισθήσεται. Ὅς ἀπωθεῖται παιδείαν, μισεῖ ἑαυτόν· ὁ δὲ τηρῶν ἐλέγχους, ἀγαπᾶ ψυχὴν ἑαυτοῦ. Φόβος Κυρίου παιδεία καὶ σοφία, καὶ ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ. Τῷ ἀνθρώπῳ πρόθεσις καρδίας, καὶ παρὰ Κυρίῳ ὑπόκρισις γλώσσης. Ὅσω μέγας εἶ, τοσοῦτον ταπεινοῦ σεαυτόν, καὶ ἔναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εὐρήσεις χάριν. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ ταπεινοῦ φανερὰ τῷ Θεῷ, καὶ ἐδράζων πνεύματα Κύριος. Κύλισον ἐπὶ Κύριον τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδρασθήσονται οἱ λογισμοί σου. Πάντα εἰργάσατο Κύριος δι' ἑαυτόν· οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρᾳ κακῇ ὀλοῦνται. Ἀκάθατος παρὰ Θεῷ πᾶς ὑψηλοκάρδιος· χειρὶ δὲ χειρας βαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται. Ἀρχὴ ὁδοῦ ἀγαθῆς τὸ ποιεῖν δίκαια, δεκτὰ δὲ παρὰ Θεῷ μᾶλλον, ἢ θύειν θυσίας. Ὁ ζητῶν τὸν Κύριον, εὐρήσει γνῶσιν μετὰ δικαιοσύνης· οἱ δὲ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτόν, εὐρήσουσιν εἰρήνην. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μετὰ δικαιοσύνης· φυλάσσεται δὲ ὁ ἀσεβῆς εἰς ἡμέραν κακῆν. Κρεῖσσον ὀλίγη λήψις μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας. Καρδία ἀνδρὸς λογιζέσθω δίκαια, ἵνα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διορθωθῆ τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Εἰς τὴν Τράπεζαν μεταλαμβάνομεν οἴνου. Τὰ δὲ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς Κελλίοις.

ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

Τῇ Τετάρτῃ ἑσπέρας, περὶ ὥραν δ' τῆς νυκτὸς σημαίνει. Καὶ συναχθέντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τό, Ἀλληλούϊα, καὶ τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιάτακτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ μετὰ τὴν Στιχολογίαν λέγομεν τὰ Καθίσματα Ἀποστολικὰ καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου, καὶ ἀναγινώσκομεν τὸν βίον τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας εἰς δύοσεως δύο. Εἶτα, μετὰ τὸν Ν' Ψαλμόν, ἀρχόμεθα εὐθὺς ψάλλειν τὸν Κανόνα ἀργῶς καὶ ἐν κατανύξει, ποιῶντες εἰς καθὲν Τροπᾶριον μετανοίας γ' καὶ λέγοντες:

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

ΚΑΝΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός. » Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν » οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πα » τρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξα » σται. (δίς)

Τροπάρια.

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδίᾳ; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχῆ, σὺν τῇ σαρκί σου τῷ πάντων Κτίστη, ἐξομολογοῦ· καὶ ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τῇ παραβάσει παραζηλώσας, ἔγνω ἐμαυτόν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου, Βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου.

Οἴμοι τάλαινα ψυχῆ! τί ὠμοιώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾶ; εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρόθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἄντι Εὐᾶς αἰσθητῆς, ἡ νοητῆ μοι κατέστη Εὐᾶ, ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθὴς λογισμός, δεικνὺς τὰ ἠδέα, καὶ γευόμενος ἀεὶ, τῆς πικρᾶς καταπόσεως.

Ἐπαξίως τῆς Ἐδέμ, προεξερόριφῃ ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, ἐντολὴν ὁ Ἀδάμ ἐγὼ δὲ τί πάθω, ἀθετῶν διαπαντός, τὰ ζωηρά σου λόγια;

Τὴν τοῦ Κάϊν ὑπελθὼν, μαιφονίαν τῇ προαιρέσει, γέγονα φονεὺς, συνειδότι ψυχῆς, ζώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Τῇ τοῦ Ἄβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὠμοιώθην δικαιοσύνη· δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθαρὰν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὡς ὁ Κάϊν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις ὀυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἄχρηστον βίον, προσηγάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ὁ κεραμεύς, ζωπλαστήσας ἐνέθηκάς
μοι, σάρκα καὶ ὀστέα, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν. Ἄλλ' ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά
μου καὶ Κριτά, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ἐξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς ἀμαρτίας, ἃς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς,
καὶ τοῦ σώματός μου πληγὰς, ἃς μοι ἔνδον, μαιφόνου λογισμοί,
ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτήρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ· πλήττεις συμπαθῶς,
καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς· δακρύνοντα βλέπεις, καὶ προστρέχεις ὡς Πατήρ,
ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Ἐρῴμμένον με Σωτήρ, πρὸ τῶν πυλῶν σου, κἂν ἐν τῷ γήρει, μή με
ἀπορρίψῃς, εἰς Αἶδου κενόν· ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλόανθρωπός μοι
δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Ὁ λησταῖς περιπεσών, ἐγὼ ὑπάρχω τοῖς λογισμοῖς μου· ὅλως ὑπ' αὐτῶν
τετραυμάτιμαι νῦν· ἐπλήσθην μωλώπων. Ἄλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς, Χριστέ
Σωτήρ ἰάτρευσον.

Ἰερεύς με προϊδών, ἀντιπαρῆλθε, καὶ ὁ Λευῖτης, βλέπων ἐν δεινοῖς,
ὑπερεῖδε γυμνόν. Ἄλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς με
οἴκτειρον.

Ὁ Ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων πάντων τὰς ἀμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ'
ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός,
παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Μετανοίας ὁ καιρός, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστοργῷ μου· ἄρον τὸν
κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι
δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Μὴ βδελύξῃ με Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψῃς τοῦ σοῦ προσώπου, ἄρον τὸν κλοιόν,
ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός,
παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τὰ ἐκούσια Σωτήρ, καὶ τὰ ἀκούσια πταισμάτά μου, καὶ τὰ φανερά, καὶ
κρυπτά καὶ γνωστά, καὶ ἄγνω

στα πάντα, συγχωρήσας ὡς Θεός, ἰλάσθητι, καὶ σῶσόν με.

Ἐκ νεότητος Σωτήρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρυσά
μην, ὅλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν ῥαθυμῶν, παρῆλθον
τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτήρ· κἂν ἐν τῷ τέλει, σῶσόν με.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας ταῖς ἄσω
ταῖς, ἔρημός εἰμι, ἀρετῶν εὐσεβῶν· λιμώττων δὲ κράζω· Ὁ Πατήρ τῶν
οἰκτιρῶν, προφθάσας σύ με οἴκτειρον.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ· Ἠμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ'
ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα
κατανύξεως.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν,
καὶ εὐθύνων ὀργάς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινά, σῶσόν
με Παντοδύναμε.

Ἐτερος Κανὼν τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυ

πτίας, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον καὶ Εἰρμόν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σὺ ἡ ὁσία Μαρία βοήθει.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὴν μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θείας ἄνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν, καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βίου τὰ τερπνά, Μαρία κατορθώματα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

ὑποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις νόμοις τούτῳ προσῆλθες, τὰς τῶν ἡδονῶν ἀκαθέκτους ὁρμάς, λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατέρωθωσας.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκεσίαις σου ἡμᾶς, Ἀνδρέα ῥῦσαι παθῶν ἀτίμων, καὶ τῆς Βασιλείας, νῦν Χριστοῦ κοινωνούς, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ, ἀνυμνοῦντάς σε κλεινέ, ἀνάδειξον

δεόμεθα.

Δόξα

ὑπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας· καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνοῦντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας· καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ωιδὴ β'. Ὁ Εἰρμός. » Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω » Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκὶ ἐπιδημήσαντα.

Τροπάρια.

Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω γῆ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης Θεῶ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχε μοι, ὁ Θεὸς ὡς οἰκτίρμων, ἰλέῳ ὄμματί σου, καὶ δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἡμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ' οἴκτειρον ὡς Θεός, Σωτὴρ τὸ ποίημά σου.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ κάμοί, τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς Πόρνης Οἰκτίρμον, κἀγὼ προβάλλομαι· Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἡμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὄλον τὸν νοῦν, χοῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἣν ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλαστοουργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός.

Ἐνδέδυμαι, διερόρηγμένον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφεις τῇ συμβουλῇ, καὶ καταισχύνομαι.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠραῖον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν, καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Ἐτέκταινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ, τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἁμαρτία κάμοι, γυμνώσασά με τῆς πρίν, θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίῳ παθῶν.

Ἐστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσχροῶς, τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Ἐσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκὸς μου χιτῶνα, καὶ κατερῶύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτήρ, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Ἐπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν ἀχθηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ· καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρός, καταπιέζει με.

Φιλόυλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτησίας
Σωτήρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρύν, κλοιὸν περικεῖ
μαι.

Ἐκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσχροῶν λογισμῶν, ποικίλῃ περιβολῇ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἔξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐφρόντισα, τῆς ἔνδον ὑπεριδῶν, θεοτυπώτου σκηνῆς.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς, ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ, τὴν ὠραιότητα.

Κατέχρωσα, τῆς πρίν εἰκόνας τὸ κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχμὴν, ἀναζητήσας εὐρέ.

Ἡμάρτηκα, ὥσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ὡς μύρον δέχου Σωτήρ, κάμοῦ τὰ δάκρυα.

Ἰλίσθησα, ὡς ὁ Δαυΐδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι· ἀλλ' ἀποπλύναις κάμέ, Σωτήρ τοῖς δάκρυσι.

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σῶτερ ἰλάσθητί μοι· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατάνυξιν· αὐτός μοι ταῦτα Σωτήρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε· ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτήν, μετανοοῦντί σοι.

Φιλάνθρωπε, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι, σὺ ἀνακάλεσαί με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Ἐνώτισαι, τοὺς στεναγμοὺς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν,
προσδέχου τοὺς σταλαγμοὺς· Σωτὴρ καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμός ἄλλος. » Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρῆ » σας, καὶ
τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν » ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ
καὶ τῇ ἰσχυί τῇ » ἐμῇ.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Θεός· ἐνωτίζου ψυχὴ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντος·
καὶ ἀποσπᾶσθητι τῆς πρώτης ἁμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστὴν, καὶ ὡς
κριτὴν καὶ Θεόν.

Τίνι ὠμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχῆ; εἰ μὴ τῷ πρώτῳ Κάϊν, καὶ τῷ Λάμεχ
ἐκεῖνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίας, καὶ κτείνας τὸν νοῦν, ταῖς
παραλόγοις ὀρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὦ ψυχῆ, τῷ Σῆθ οὐχ ὠμοιώθης,
οὐ τὸν Ἐνώς ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνώχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε· ἀλλ' ὠφθης
πενιχρὰ, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχὴ μου,
καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ τὸν βίον·
καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησὶν, εἰς μάλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα,
Λάμεχ θρηνῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ὦ ψυχῆ μου ὀυπωθεῖσα, τὴν σάρκα
καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

Ὡ πῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρώην φονευτὴν, τὴν ψυχὴν ὥσπερ ἄνδρα,
τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Κάϊν
ὁ φονεύς, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς!

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομησαὶ ὦ ψυχῆ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς
ἐπιθυμίαις, εἰ μὴ συνέχεεν ὁ Κτίστης τὰς βουλὰς σου, καὶ κατέαξεν εἰς
γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Τέτρωμαι, πέπληγμα· ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου, τὴν
ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πηρώσεις, βοῶ σοι, αἱ
πληγαί, τῶν αὐθαιρέτων μου παθῶν.

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργῶσαν, πυρπολήσας
Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γεέννης, ἐν ᾧ μέλλεις ψυχὴ,
συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

Γνώτε καὶ ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, καὶ κολάζων
ἐννοίας, ἐλέγχων πράξεις, καὶ φλογίζων ἁμαρτίας, καὶ κρίνων ὀρφανόν,
καὶ ταπεινὸν καὶ πτωχόν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἦπλωσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ,
κακῶν βυθιζομένη· καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα βοηθείας,
ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὅλη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἁμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφεῖσα, καὶ ἐν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη, καὶ τούτου καθαρῶς, τελοῦσα θείας ἐντολάς.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰδωμεν ἴδωμεν, φιλανθρωπίαν ὧ ψυχῇ, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου· διὰ τοῦτο πρὸ τέλους, αὐτῷ σὺν δάκρυσι, προσπέσωμεν βοῶντες· Ἀνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα

Ἄναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἢ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι κἀμοί, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν » σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Τροπάρια.

Πῦρ παρὰ Κυρίου ψυχῇ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Εἰς τὸ ὄρος σώζου ψυχῇ, ὡσπερ ὁ Λῶτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεῦγε ἐμπρησμὸν ὧ ψυχῇ, φεῦγε Σοδόμων καῦσιν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ἐξομολογοῦμαί σοι Σωτήρ· Ἠμαρτον ἡμαρτόν σοι· ἀλλ' ἄνες ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἠμαρτόν σοι μόνος ἐγώ, ἡμαρτον ὑπὲρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μὴ ὑπερίδης με.

Σὺ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Σὺ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ Πλαστουργός μου· ἐν σοὶ Σωτήρ δικαιοθήσομαι.

Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡ Τριάς Μονάς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων.

Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαῖρε θεοδόχε Γαστήρ· χαῖρε θρόνε Κυρίου· χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος. » Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, » σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου· ὅτι μόνος, Ἅγιος » ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

(δίς)

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοὶ ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους· Ἠμαρτον ἰλάσθητι σῶσόν με.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἠσεληγκότας ἐμιμησάμην, τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κατακλυσμῶ καταδύσεως.

Ἡμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι· οὐ γὰρ ἔστιν ὅς τις ἤμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβην τοῖς πταιίσμασι.

Τὸν Χάμ ἐκείνον ψυχὴ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σήμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχὴ ἀθλία· οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχεσ ἐν τῇ γῆ τῆς ἀφέσεως.

Ἐκ γῆς Χαρόρᾶν ἔξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψυχὴ μου δεῦρο, εἰς γῆν ῥέουσιν ἀείζων, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραὰμ ἤκουσας, πάλαι ψυχὴ μου καταλιπόντα, γῆν πατρῶαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην, τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δορυΐ τῇ Μαμβρῆ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γῆρας, τῆς ἐπαγγελίας τὸ θήραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχὴ μου καινὴν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσραὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχὴ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα· βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχὴ, τῇ Αἰγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκοῦσα, νέον Ἰσμαήλ, τὴν αὐθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχὴ μου δεικνυομένην· ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια· τί μὴ ἔσχεσ, βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἰερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Μὴ γένη στήλη ἀλός, ψυχὴ στραφεῖσα εἰς τὰ ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν Σοδόμων· ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.

Τὸν ἐμπρησμὸν ὥσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχὴ μου τῆς ἀμαρτίας· φεῦγε Σόδομα καὶ Γόμορρά· φεῦγε φλόγα, πάσης παραλόγου ὀρέξεως.

Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σὲ ὑμνούντων μὴ ἀπορῥίψης· ἀλλ' οἰκτείρησον φιλάνθρωπε, καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Ἄσσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμῖα Μητῆρ πταισμάτων· ἀλλ' αὐτὴ με νῦν διάσωσον, καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Ἄσσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκέσιον δέησιν, νυνὶ Ἄσσια προσαγαγοῦσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβεία σου, Θεοτόκον, ἀνοιξόν μοι θείας εἰσόδους σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, κάμοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων, ὦ Ἀνδρέα Κρήτης Πρόεδρε· μετανοίας, σὺ μυσταγωγὸς γὰρ πανάριστος.

Δόξα

Μονὰς ἀπλῆ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἢ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων,
ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεοκυῆτορ, ἀπειράνδρως
ἀπεκύησας· ξένον θαῦμα, μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν·

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν...

Εἶτα τὸ παρὸν Κάθισμα. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Φωστῆρες θεαυγεῖς, τοῦ Σωτῆρος αὐτόπται, φωτίσατε ἡμᾶς, τοὺς ἐν
σκότει τοῦ βίου, ὅπως ὡς ἐν ἡμέρᾳ, νῦν εὐσχημόνως περιπατήσωμεν,
φέγγει τῆς ἐγκρατείας, νυκτώδη πάθη ἀποδιώκοντες, καὶ τὰ λαμπρὰ
κατίδωμεν Χριστοῦ, Παθήματα χαίροντες.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Δόξα

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν.

Τῶν Αποστόλων δωδεκάς ἢ θεόλεκτος, ἰκετηρίαν τῷ Χριστῷ νῦν
προσάγαγε, τὸ Νηστείας στάδιον πάντας διανύσαι, τελούντας ἐν
κατανύξει τὰς προσευχάς, ποιοῦντας ἐν προθυμίᾳ τὰς ἀρετάς, ὅπως οὕτω
προφθάσωμεν, ἰδεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν, δόξαν
αἶνον προσάγοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον, ἀνερμηνεύτως ὑπὲρ νοῦν ἐκ σοῦ
τεχθέντα, Θεοτόκε ἰκέτευε σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ
εἰλικρινῇ, βραβεύσαι, καὶ τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους
συγχώρησιν, καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τοὺς
δούλους σου.

Μετὰ ταῦτα ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Τριώδια ἄνευ μετανοιῶν, ἐν οἷς
στιχολογοῦμεν καὶ τὴν δ' Ὀιδίην.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὀιδὴ δ΄. Ἦχος πλ. δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐγκρατεία συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ἐγκρατείας
τὸν καιρὸν ἡμῖν, μεσιτείας θείαις εὐμαρίζουσι.

Δωδεκάχορδον ὄργανον, μέλος ἐκελάδησε τὸ σωτήριον, Μαθητῶν χορὸς ὁ
ἔνθεος, πονηρὰ συγχέων μελωδήματα.

Ἐπομβρίαῖς τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον κατηρδεύσατε, τὸ αὐχμὸν
ἀποδιώξαντες, τῆς πολυθεΐας Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Ταπεινώσασα σῶσόν με, τὸν ὑψηλοφρόνως πολιτευσάμενον, ἢ τεκοῦσα
τὸν ὑψώσαντα, τὴν ταπεινωθεῖσαν φύσιν Πάναγνε.

Ἔτερον Τριώδιον. Ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός. » Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, » κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασα τὸ κράτος » σου Δέσποτα.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ...

Ἀποστόλων ἡ πάνσεπτος, χοροστασία τῶ πάντων Κτίστη, δυσωποῦσα παρακλήθητι, ἐλεῆσαι ἡμᾶς τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε.

Ὡς ἐργάται ὑπάρχοντες, Χριστοῦ Ἀπόστολοι πάντα κόσμον, θείῳ λόγῳ γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρποὺς αὐτῶ πάντοτε.

Ἀμπελῶν ἐγενήθητε, Χριστῶ τῶ ὄντως ἡγαπημένῳ τὸν γὰρ οἶνον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἐξεβλύσατε τῶ κόσμῳ Ἀπόστολοι.

Δόξα

ὑπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς ἁγία, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα ἅγιον, Θεὲ φῶς καὶ ζωὴ, φύλαττε τὴν ποίμνην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε· χαῖρε λυχνία λαμπαδηφόρε· χαῖρε ὄρος ἁγιάσματος· κιβωτὲ τῆς ζωῆς, Ἁγίων ἁγία σκηνή.

Τὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ὡιδὴ δ΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός. » Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, » καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, » καὶ ἀνθρώποις δεῖκνυσθαι καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα » τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει » σου Κύριε. (δίς)

Τροπάρια.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψη Δικαιοκρίτα· εἰ καὶ μόνος ἡμαρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἔχεις, ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἁμαρτήματα.

Ἐγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ἐτοιμάζῃ· ὁ καιρὸς συντέμνει, διανάστηθι ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστιν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει· τί μάτην ταραττόμεθα;

Ἀνάνησον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου, ἅς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύτας ἐπ' ὄψεσι προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρῶν σου· εἶπε παρρησία τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῶ καὶ δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῶ βίῳ, ἁμαρτήματα οὐδὲ πράξεις οὐδὲ κακία, ἦν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν, καὶ λόγον καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ Λυτρωτά μου καὶ γνῶστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου.

Ἡ κλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχὴ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν, ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύω νόει, τὴν προᾶξιν τε καὶ τὴν γνῶσιν ἐν θεωρίᾳ· τὴν μὲν Λείαν προᾶξιν ὡς πολύτεκνον· τὴν Ραχήλ δέ, γνῶσιν ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ προᾶξις οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Γρηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, ἵνα κτήσῃ προᾶξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνόφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Τοὺς δώδεκα Πατριάρχας, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις παιδοποιήσας, μυστικῶς ἐστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχὴ μου ἀναβάσεως, τοὺς παῖδας, ὡς βάθρα, τὰς βάσεις, ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθέμενος.

Ἦσαῦ τὸν μεμισημένον, ζηλοῦσα ψυχὴ ἀπέδου τῷ πτερνιστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς ἐξέπεσας, καὶ δις ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει καὶ γνώσει διὸ νῦν μετανόησον.

Ἐδώμ ὁ Ἦσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμανίας ἐπιμιξίαν· ἀκρασίᾳ γὰρ αἰεὶ πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος· Ἐδώμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἰώβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὦ ψυχὴ μου δι καιωθέντα, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν οὐκ ἐζήλωσας, τὸ στερόδον οὐκ ἔσχεσ τῆς προθέσεως, ἐν πᾶσιν, οἷς ἔγνωσ, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης, ἀλλ' ὥφθησ ἀκαρτέρητος.

Ὁ πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸς νῦν ἐπὶ κοπρίας καθηλωμένος· ὁ πολὺς ἐν τέκνοις καὶ περίβλεπτος, ἄπαις ἀφερέοικος αἰφνίδιον· παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκη ἐλογίζετο.

Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διάδημα καὶ πορφύραν ἡμφιεσμένος, πολυκτήμων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμασιν, ἐξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασιλείαν, πτωχεύσας ἀπεκείρατο.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ πάντα, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλάνου ἔνεδρα καὶ σκάμματα, σὺ φιλαμαρτήμων οὔσα τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις, ἐάν τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῆ ἐπενεχθῆναί σοι;

Τὸ σῶμα κατερῶνυώθη, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθη, ὅλος ἠλκώθη· ἀλλ' ὡς ἰατρὸς Χριστὲ ἀμφότερα, διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπόλουσον, κάθαρον, πλῦνον, δεῖξον χιόνος, Σωτῆρ μου καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας Λόγε· τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με· τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστὲ τῷ σῶ Γεννήτορι.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Κτίστης, ἵνα σωθῶμεν· ἐκουσίως ξύλω ἀνεσταύρωσαι, ἢ Ἐδὲμ κλεισθεῖσα ἀνεώγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνοῦσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγάσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ὡς χρῖσμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Γυμνὸς εἶμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνὸς εἶμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δείπνου· ἢ λαμπὰς ἐσβέσθη ὡς ἀνέλαιος· ἢ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθεύδοντι· τὸ δείπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας, δεθεῖς ἔξω ἀπέρριμμα.

Κρατῆρα ἢ Ἐκκλησίᾳ, ἐκτίησατο τὴν Πλευράν σου τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἐξέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτῆρ ἡμῶν.

Ὁ χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ἐψηγόρος νῦν ὑπάρχω, θρασὺς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκῆ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσης με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου τὴν ταπεινώσιν, παράσχου μοι μόνε Οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τούτῳ συναρίθμησον.

Ἐξήμαρτον ἐνυβρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Αὐτείδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου, βλάπτων Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου, τοῦ Νομοθέτου· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀσώματον πολιτείαν, ἐν σώματι μετελθοῦσα, χάριν Ὅσια, πρὸς Θεοῦ μεγίστην ὄντως εἴληφας, τῶν πιστῶς τιμώντων σε προῖοτασο· διὸ δυσωποῦμεν παντοίων πειρατηρίων, ἡμᾶς εὐχαῖς σου λύτρωσαι.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης· ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῷ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διαπράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἄνδρᾶ Πατέρων κλέος, εὐχαῖς σου μὴ ἐπιλάθη καθικετεύων, παρεστῶς Τριάδα τὴν ὑπέρθρον, ὅπως λυτρωθῶμεν τῆς κολάσεως, οἱ πόθῳ προστάτην σε θεῖον, ἐπικαλοῦντες, τὸ Κρήτης ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, καὶ σύνθρονον· βοῶ σοι τὸ ἄισμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις, καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον » δέομαι, καὶ ὁδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί » σου, καὶ δίδαξόν με Σωτῆρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου.

(δίς)

Τροπάρια.

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου διήλθον ἀεὶ· σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλύς, ἢ νύξ τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἷόν, Σωτὴρ ἀνάδειξόν με.

Τὸν Ρουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγὼ, ἔπραξα ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου, μιάνας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.

Ἐξομολογοῦμαί σοι Χριστὲ Βασιλεῦ· Ἥμαρτον ἤμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τοῦ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Ὑπὸ τῶν συγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο, πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκύς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον, καὶ σώφρονα νοῦν, μίμησαι τάλαινα, καὶ ἀδόκιμη ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς, ἀεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ᾤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δὲ τί σοι ποτέ, τοιοῦτο προσενέγκω;

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θίβην ψυχὴ, ὕδασι κύμασι, φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγοῦσαν δρᾶμα πικρὸν, βουλής Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας ποτέ, ἄνηβον τάλαινα, τὴν ἀρρένωτον ψυχὴ, τῆς σωφροσύνης πρᾶξιν· νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχὴ· καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ᾤκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὴ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βάτῳ, θεοφανείας ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζου ψυχὴ, πλήττουσαν θάλασσαν, καὶ πηγνύουσαν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ θείου· δι' οὗ δυνήση καὶ σύ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ἀαρὼν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον· ἀλλ' Ὀφνεὶ καὶ Φινεές, ὡς σὺ ψυχὴ προσῆγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ῥερυπωμένον βίον.

Ὡς βαρὺς τῇ γνώμῃ Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Δέσποτα, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβροῆς, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν· πλῦνόν με Δέσποτα, τῷ λουτήρι τῶν ἐμῶν, δακρῶν δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκός μου στολήν, λευκάνας ὡς χιόνα.

Ἐὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτῆρ, ἅπαντα ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἐμαντόν, ὁρῶ ταῖς ἀμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἤμαρτον, οὐκ ἀγνοία. Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου· ἤμαρτον, ἄνες μοι, ὁ τῇ φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος, καὶ ἄλλος πλήν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ῥύπου.

Δι' ἐμέ Θεὸς ὢν ἐμορφώθης ἐμέ, ἔδειξας θαύματα, ἰασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγγας, Αἰμόρῳ στήσας Σωτῆρ, ἀφῆ κρασπέδου ῥῦσιν.

Τὴν Αἰμόρῳ μίμησαι ἀθλία ψυχὴ· πρόσδραμε κράτησον, τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ῥυσθῆς μαστίγων, ἀκούσης δὲ παρ' αὐτοῦ· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμοῦ ὦ ψυχὴ· πρόσσελθε πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ, καὶ βηματίσεις ὀρθῶς, τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εἰ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλῦσόν μοι νάματα, ἐξ ἀχράντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ῥεῖθρα βλύζεις.

Σιλῶμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι καὶ γώ, τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἴδω σε νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀσυγκρίτῳ ἔρωτι πανόλβιε, Εὐλὸν ποθήσασα, προσκυνῆσαι τῆς ζωῆς, ἠξίωσαι τοῦ πόθου· ἀξιώσον οὖν καμέ, τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τρεῖθρον Ἰορδάνειον περάσασα, εὗρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκός, ἠδονὴν ἐκφυγοῦσα· ἥς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Ὅσια.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς Ποιμένων ἄριστον Ἄνδρᾶ σοφέ, πρόκριτον ὄντα σε, πόθῳ δέομαι πολλῶ, καὶ φόβῳ σαῖς πρεσβείαις, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, καὶ ζωῆς αἰωνίου.

Δόξα

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλη οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε, Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας· καὶ ἤνωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ωιδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα » Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἰδαίου κατωτάτου, καὶ » ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. (δίς)

Τροπάρια.

Τὰ δάκρυα, Σωτὴρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βοώσης τῆς καρδίας· Ὁ Θεὸς ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Ἐξένευσας, ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὡσπερ Δαθὰν καὶ Ἀβειρών· ἀλλὰ φεῖσαι κράξον, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις, ψυχὴ παροιστρήσασα, ἐξωμοιώθης τῷ Ἐφραΐμ· ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τὸν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καὶ νῶ καὶ θεωρία.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶς, Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λεπτωθέντα βίον, λευκάναι καὶ καθάραι· καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτήν, κἂν ἐλεπρώθῃς.

Τὰ κύματα, Σωτὴρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ Ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριστάτας.

Ἀγνώμονα, ψυχὴ τὴν προαίρεσιν, ἔσχεσ ὡς πρὶν ὁ Ἰσραήλ· τοῦ γὰρ θεοῦ μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τὴν φιλήδονον, τῶν παθῶν ἀδηφαγίαν.

Τὰ ὕεια, κρέα καὶ τοὺς λέβητας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χανααναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβὸς τὴν πέτραν· ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, ποταμὸς προχέει, κρουνοὺς θεολογίας.

Ὡς ἐπληξε, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ῥάβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοποιὸν σου, Πλευρὰν προδιετύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς Σωτῆρ ἀντλοῦμεν.

Ἐρεύνησον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν ὅποια ἐστί, καὶ κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Ἀνάστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς, λογισμοὺς ἀεὶ νικῶσα.

Διάβηθι, τοῦ χρόνου τὴν ῥέουσιν, φύσιν ὡς πρὶν ἡ Κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας, ψυχὴ· Θεὸς κελεύει.

Ὡς ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον προφθάσας με Σωτῆρ, τοῦ θηρός με ῥῦσαι, ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε, τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ῥῦσαι.

Ἐγὼ εἶμι, Σωτῆρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμῆν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὐρὲ τὴν σὴν εἰκόνα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἵνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσειας, δακρύων ἔβλυζες ἀεὶ, ὀχετοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένη· ὦν τὴν χάριν νέμοις, κάμοι τῷ σῶ οἰκέτῃ.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀπάθειαν, ἐκτήσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς πολιτείας Μητῆρ· διὸ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, ἐκ παθῶν ῥυσθῆναι, προσλήψεως δυσώπει.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῆς Κρήτης σε, Ποιμένα καὶ πρόεδρον, καὶ Οἰκουμένης πρεσβευτήν, ἐγνωκῶς προστρέχω, Ἄνδρᾶ καὶ βοῶ σοι· Ἐξελοῦ με Πάτερ, βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Δόξα

Τριάς εἶμι, ἀπλῆ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη· ὁ Πατὴρ φησιν, ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ὃν ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου...

Κοντάκιον αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ἰατρεῖον βλέπων ἀνεωγμένον, καὶ τὴν ἐκ τούτου τῷ Ἀδὰμ πηγάζουσιν ὑγείαν, ἔπαθεν, ἐπλήγη ὁ Διάβολος, καὶ ὡς κινδυνεύων ὠδύρετο, καὶ τοῖς αὐτοῦ φίλοις ἀνεβόησε· Τί ποιήσω τῷ Υἱῷ τῆς Μαρίας; κτείνει με ὁ Βηθλεεμίτης, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Πέμπτη τῆς πέμπτης Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου καὶ κατανυκτικοῦ Κανόνος.

Στίχ. Τρόπους, Ἰησοῦ, κατανύξεως δίδου,

Ἄιδουσι νυνὶ Κανόνα σοι τὸν Μέγαν.

Τοῦτον τὸν ὄντως μέγιστον τῶν Κανόνων ἀπάντων, ἀρίστως καὶ τεχνηέντως ἡρμόσατο, καὶ συνέγραψεν ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἀνδρέας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ὁ καὶ Ἱεροσολυμίτης ὀνομαζόμενος. Ὅς ὥρμητο μὲν ἐκ Δαμασκοῦ· ἐπὶ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ δὲ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, παιδευτηρίῳ γραμματικῆς ἐκδοθείς, καὶ τὴν ἐγκύκλιον παιδευσιν ἐξασκήσας, εἰς Ἱεροσόλυμα γεγονώς, τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον. Ὅσιως δὲ καὶ θεοφιλῶς διάγων, ἐν ἡσυχῳ καὶ ἀταράχῳ τῇ βιοτῇ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα συγγράμματα βιωφελῆ καταλείπει τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, λόγους τε καὶ Κανόνας, μᾶλλον ἀδρότερος ἐν τοῖς Πανηγυρικοῖς γινόμενός τε, καὶ δεικνύμενος. Σὺν πολλοῖς δὲ ἄλλοις καὶ τὸν παρόντα Μέγαν Κανόνα συνέταξε, κατάνυξιν ἄπειρον ἔχοντα· πᾶσαν γὰρ Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης ἱστορίαν ἐρανισάμενος, καὶ ἀθροίσας, τὸ παρὸν ἡρμόσατο μέλος, ἀπὸ Ἀδάμ, δηλαδή, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Χριστοῦ Ἀναλήψεως, καὶ τοῦ τῶν Ἀποστόλων κηρύγματος. Προτρέπεται γοῦν διὰ τούτου πᾶσαν ψυχὴν, ὅσα μὲν ἀγαθὰ τῆς ἱστορίας ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι πρὸς δύναμιν, ὅσα δὲ τῶν φαύλων ἀποφεύγειν, καὶ ἀεὶ πρὸς Θεὸν ἀνατρέχειν, διὰ μετανοίας, διὰ δακρῶν καὶ ἐξομολογήσεως, καὶ τῆς ἄλλης δηλονότι εὐαρεστήσεως. Πλὴν εἰς τοσοῦτον ἐστὶν εὐρους, καὶ ἐμμελής, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν σκληροτέραν ψυχὴν ἱκανὸς μαλάξαι, καὶ πρὸς ἀνάληψιν ἀγαθοῦ διεγείρει, εἰ μόνον μετὰ συντετριμμένης καρδίας, καὶ προσοχῆς ἀνηκούσης ψάλλοιτο. Ἐποίησε δὲ τοῦτον, ὅτε καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ μέγας Σωφρόνιος, τὸν τῆς Αἰγυπτίας Μαρίας βίον συνεγράψατο· κατάνυξιν γὰρ καὶ οὗτος ὁ βίος προβέβληται ἄπειρον, καὶ πολλὴν τοῖς ἐπταικόσι καὶ ἀμαρτάνουσι παραμυθίαν δίδωσιν, εἰ μόνον τῶν φαύλων ἀποστῆναι βούλοιντο.

Ἐτάχθησαν δὲ καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν ψάλλεσθαι, καὶ ἀναγινώσκεσθαι δι' αἰτίαν τοιαύτην· Ἐπειδὴ γὰρ πρὸς τὸ τέλος ἐγγίζει ἡ ἀγία Τεσσαρακοστή, ἵνα μὴ οἱ ἄνθρωποι ῥάθυμοι γεγονότες, πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας ἀμελέστερον διατεθῶσι, καὶ τοῦ σωφρονεῖν

καθάπαξ ἐν πᾶσιν ἀπόσχοιντο, ὁ μὲν μέγιστος Ἀνδρέας, οἷά τις ἀλείπτῃς, διὰ τῶν ἱστοριῶν τοῦ Μεγάλου Κανόνος, τῶν μεγάλων ἀνδρῶν λέγων τὴν ἀρετὴν, καὶ τῶν φαύλων αὐθις τὴν ἐκτροπὴν, ὡς ἂν τις φαίῃ, γενναιοτέρους τοὺς κάμνοντας παρασκευάζει, καὶ ἀνδρικῶς τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτείνεσθαι. Ὁ δὲ ἱερός Σωφρόνιος, διὰ τοῦ ὑπερφυοῦς αὐτοῦ Λόγου, σώφρονας καὶ αὐθις εἶναι ποιεῖ, καὶ πρὸς Θεὸν διεγείρει, καὶ μὴ καταπίπτειν, μηδὲ ἀπογινώσκειν, εἰ καὶ τέως τισὶν ἐάλωσαν παραπτώμασιν. Ὅση γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ συμπάθεια τοῖς ὀλοψύχως ἐκ τῶν πρῶν πταισμάτων ἐπιστρέφειν αἴρουμένοις, ἢ κατὰ τὴν Αἰγυπτίαν διήγησις παριστᾷ. Λέγεται δὲ Μέγας Κανὼν, ἴσως ἂν τις εἴπῃ, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἐννοίας, καὶ τὰ ἐνθυμήματα· γόνιμος γὰρ ἐστὶν ὁ τούτου ποιητής, ἀρίστως αὐτὰ συντιθέμενος· καὶ ὅτι τῶν λοιπῶν Κανόνων, ἀνὰ τριάκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, Τροπαρίων ἐχόντων, οὗτος εἰς διακόσια καὶ πενήκοντα πρόεισιν, ἐνὸς ἐκάστου ἀρρήτον ἀποστάζοντος ἡδονήν. Ἀρμοδίως οὖν ἄρα καὶ προσηκόντως ὁ Μέγας οὗτος Κανὼν, καὶ μεγάλην κεκτημένος κατάνυξιν, κἂν τῇ μεγάλῃ τῶν Τεσσαρακοστῶν κατατέτακται. Τοῦτον τὸν ἄριστον Κανόνα καὶ μέγιστον, καὶ τὸν τῆς ὁσίας Μαρίας Λόγον, ὁ αὐτὸς Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας, πρῶτος εἰς τὴν Κωνσταντίνου κεκόμικεν, ὅτε πρὸς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Θεοδώρου τῇ ἕκτῃ Συνόδῳ σταλεῖς, εἰς βοήθειαν παρεγένετο· τότε γὰρ ἀρίστως κατὰ τῶν Μονοθελητῶν ἀγωνισάμενος, ἔτι διατελῶν ἐν μονάζουσι, τῷ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας Κλήρω συγκαταλέγεται· εἶτα Διάκονος, καὶ ὀρφανοτρόφος ἐν ταύτῃ καθίσταται, καὶ μετὰ μικρόν, Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης γενόμενος, ἐσύστερον ἀγχιστάπου, πρὸς τῇ λεγομένῃ Ἱερισῶ κατανήσας ἐν Μυτιλήνῃ πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ, ἀρκούντως τοῦ ἰδίου θρόνου ἐν μεθέξει γενόμενος.

Ταῖς τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εἶτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς καὶ τὰ Τροπάρια, ὡς ἔπεται, μετὰ τῶν μετανοιῶν ἀνὰ ἐκάστῳ.

Ἦχος πλ. β΄

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Ληστήν τοῦ Παραδείσου Χριστέ πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τὸ Μνήσθητί μου προαπειργάσω· αὐτοῦ τῆς μετανοίας ἀξίωσον καμὲ τὸν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὸν Μανωὲ ἀκούεις πάλαι ψυχὴ μου, Θεοῦ ἐν φαντασίᾳ γενόμενον, καὶ τὸν ἐκ στείρας τότε λαβόντα, καρπὸν ἐπαγγελίας· αὐτοῦ τὸ εὐσεβὲς μιμησώμεθα.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Τὴν τοῦ Σαμψῶν ζηλώσασα ῥαθυμίαν, τὴν δόξαν ἀπεκείρω τῶν ἔργων σου, ψυχὴ προδοῦσα τοῖς ἄλλοφύλοις, διὰ φιληδονίας, τὴν σῶφρονα ζωὴν καὶ μακάριον.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ὁ πρὶν ἐν σιαγόνι ὄνου νικήσας, τοὺς ἄλλοφύλους νῦν παρανάλωμα, τῆς ἐμπαθοῦς λαγνείας εὐρέθη· ἀλλ' ἔκφυγε ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, τὴν προᾶξιν, τὴν χάνωσιν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Βαράκ καὶ Ἰεφθάε οἱ στρατιάρχαι, κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ προεκρίθησαν, μεθ' ὧν Δεβόρρα ἡ ἀρρενόφρων· αὐτῶν ταῖς ἀριστείαις, ψυχὴ ἀρρενωθεῖσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τὴν Ἰαήλ ἀνδρείαν ἔγνωσ ψυχὴ μου, τὴν τὸν Σισάρα πρὶν σκολοπίσασαν, καὶ σωτηρίαν ἐργασαμένην, τὸν πάσσαλον ἀκούεις, δι' οὗ σοι ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Θῦσον ψυχὴ θυσίαν ἐπαινουμένην, προᾶξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ἰεφθάε καθαρωτέραν, καὶ σφάξον ὥσπερ θῦμα, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Τοῦ Γεδεὼν τὸν πόκον νόει ψυχὴ μου, ἐξ οὐρανοῦ τὴν δρόσον ὑπόδεξαι, καὶ κῦψον ὥσπερ κύων καὶ πῖε, τὸ νᾶμα τὸ ἐκ νόμου, ῥυὲν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γράμματος.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἦλεὶ τοῦ Ἱερέως τὴν καταδίκην, ψυχὴ μου ἐπεσπάσω δι' ἔνδειαν, φρενῶν ἀνασχομένη τὰ πάθη, ἐν σοὶ ὥσπερ ἐκείνος, τὰ τέκνα ἐνεργεῖν τὰ παράνομα.

Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.

Ἐν τοῖς κριταῖς Λευϊτῆς δι' ἐμμελείας, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς δώδεκα, φυλαῖς διεῖλε ψυχὴ μου, ἵνα τὸ μῖσος θριαμβεύσῃ, τὸ ἐκ Βενιαμὴν τὸ παράνομον.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἡ φιλοσῶφρων Ἄννα προσευχομένη, τὰ χεῖλη μὲν ἐκίνει πρὸς αἴνεσιν, φωνὴ δὲ ταύτης οὐκ ἐξηχεῖτο· ἀλλ' ὅμως στεῖρα οὔσα, Υἱὸν τῆς προσευχῆς τίκτει ἄξιον.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἐν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ μέγας Σαμουὴλ, ὃν ἐθρέψατο, ἡ Ἀρμαθὲμ ἐν οἴκῳ Κυρίου· αὐτὸν ζήλου ψυχὴ μου, καὶ κρῖναι πρὸς τῶν ἄλλων τὰ ἔργα σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δαυΐδ εἰς Βασιλέα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς ἐχρίσθη τῷ κέρατι, τοῦ θεοῦ μύρου· σὺ οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἄνω Βασιλείαν εἰ θέλεις, μύρω χρίσαι τοῖς δάκρυσιν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἐλέησον τὸ πλάσμα σου Ἐλεῆμον, οἴκτειρον τῶν χειρῶν σου τὸ ποίημα, καὶ φεῖσαι πάντων ἡμαρτηκότων, κάμου τοῦ ὑπὲρ πάντα, τοῖς σοῖς ὑπεριδόντος προστάγμασι.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἀνάρχω καὶ γεννήσει τε καὶ προόδω, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὕμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρὶ τε, καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπὲρ φύσιν Τόκον σου προσκυνοῦμεν, τὴν κατὰ φύσιν δόξαν τοῦ βρέφους σου, μὴ διαιροῦντες Θεογεννήτορ· ὁ εἷς γὰρ τῷ προσώπῳ, διττὸς ὁμολογεῖται ταῖς φύσεσιν.

Εἶθ' οὕτω τὰς λοιπὰς Ὡιδὰς τοῦ Κανόνος.

Ὡιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, κα » θῶς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς » τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. (δίς)

Τροπάρια.

Ἠμάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου· ὅτι ἐν ἁμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέθηκα τοῖς μῶλωσι τραῦμα ἐμοί. Ἄλλ' αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου· ἴδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἴδε καὶ τὴν θλίψίν μου, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου νῦν· καὶ αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτὲ ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους, πάρεργον τὸ βασίλειον εὔρε πρὸς ἀνάρρησιν. Ἄλλ' ὄρα μὴ λάθῃς σαυτὴν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνουσα, τῆς Βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυΐδ ποτε ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἡμαρτε διττῶς ψυχὴ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοιχείας, τῷ δὲ δόρατι ἀλοῦς τῆς τοῦ φόνου ποινηῆς. Ἄλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὀρμαῖς.

Συνῆψε μὲν ὁ Δαυΐδ ποτέ, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν· φόνῳ γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίρνα, τὴν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλῆν. Ἄλλ' αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω ψυχὴ, μὴ μεταγνοῦσα Θεῷ.

Δαυΐδ ποτε ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πρᾶξιν ἐλέγχει, ἦν εἰργάσατο κραυγάζων, Ἐλέησόν με· σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ· αὐτός καθάρισόν με.

Ἡ Κιβωτὸς ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν ἐκεῖνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἤψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς. Ἄλλ' αὐτοῦ τὴν ἀυθάδειαν, φυγοῦσα ψυχὴ, σέβου τὰ Θεῖα καλῶς.

Ἀκήκοας τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστη· ἔγνωσ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυῖδ τοῦ πατρός. Ἄλλ' αὐτὴ ἐμιμήσω τὰς αὐτοῦ ἐμπαθεῖς, καὶ φιληδόνους ὀρμάς.

Ὑπέταξας τὸ ἀδούλωτον, σοῦ ἀξίωμα τῷ σώματί σου· ἄλλον γὰρ Ἀχιτόφελ εὐροῦσα, τὸν ἐχθρὸν ψυχῇ, συνήλθες ταῖς τούτου βουλαῖς· ἄλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν αὐτὸς ὁ Χριστός, ἵνα σὺ πάντως σωθῆς.

Ὁ Σολομών ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρης, οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναντίον, τοῦ Θεοῦ ποτε, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ· ᾧ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχὴν προσαφωμοίωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐτοῦ κατερόρυπτο, οἴμοι! ὁ ἐραστὴς τῆς σοφίας, ἐραστὴς πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ· ὃν αὐτὴ ἐμιμήσω, κατὰ νοῦν ᾧ ψυχῇ, ἡδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ροβοὰμ παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βουλήν πατρώας, ἅμα δὲ καὶ τὸν κάκιστον δούλον Ἱεροβοὰμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχῇ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κράζε Θεῷ· Ἥμαρτον, οἴκτειρόν με.

Τὸν Ἀχαάβ παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχῇ μου, οἴμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων, καταγώγιον, καὶ σκεῦος αἰσχροῦ τῶν παθῶν. Ἄλλ' ἐκ βάθους σου στέναξον, καὶ λέγε Θεῷ, τὰς ἀμαρτίας σου.

Ἐνέπρησεν Ἡλιοῦ ποτε, δις πεντήκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνης προφήτας, κατηνάλωσεν, εἰς ἔλεγχον τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο ψυχῇ, καὶ κραταιώθητι.

Ἐκλείσθη σοι, οὐρανὸς ψυχῇ, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ, τοῦ Θεοβίτου, ὡς ὁ Ἀχαάβ, ἠπειθήσας λόγοις ποτέ. Ἀλλὰ τὴν Σαραφθίαν μιμουμένη, θρέψον Προφήτου ψυχὴν.

Τοῦ Μανασσῆ ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῇ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχῇ, προσωχθίσματα· Ἄλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου· Ἥμαρτον, ὡς ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἄλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχρωσα τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθειρα τὴν ἐντολήν σου· ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθη Σωτὴρ ἢ λαμπάς· Ἄλλ' οἰκτείρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἐπίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα· λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότη· Σὺ γινώσκεις μοι τὰ κρύφια μόνε Σωτὴρ· καὶ αὐτὸς με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ἐξέλιπον αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένου· ὅθεν ὡς Ἐζεκίας δακρῶν, ἐπὶ κλίνης μου, προσθῆναί μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται σοι ψυχῇ, εἰ μὴ ὁ πάντων Θεός;

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Βοήσασα πρὸς τὴν ἄχραντον, Θεομήτορα, πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαίως ὀχλούντων, καὶ κατήσχυνας, ἐχθρὸν τὸν περνίσαντα. Ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ μοι τῷ δούλῳ σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὅν ἔστερξας, ὄν ἐπόθησας, Μήτηρ οὐτινος κατ' ἴχνος ἦκες, οὗτος τὴν μετάνοιαν εὔρε, καὶ δεδώρηται, ὡς μόνος Θεὸς συμπαθής· ὄν ἀπαύστως ἰκέτευε, παθῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς, καὶ περιστάσεων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρα με, ταῖς πρεσβείαις σου στήριξον Πάτερ, φόβῳ με τῷ ἐνθέῳ τειχίζων, καὶ μετάνοιαν, Ἀνδρέα παράσχου μοι νῦν, δυσωπῶ σε καὶ ῥυσαί με, παγίδος ἐχθρῶν, τῶν ἐκζητούντων με.

Δόξα

Τριάς ἀπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε καὶ φύσις μία, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἅγιον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς. Ἄλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζῶν καὶ ζῶας, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἵμνουμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προανέφξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

Τὰ Τριῶδια

Ὡιδὴ η'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός. » Τὸν ἀναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὄν φρίπτουσιν » οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ τρέμουσι τῶν Ἀγγέλων » αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερψοῦτε, εἰς » πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς ἄνθρακες τοῦ πυρὸς τοῦ αἵλου, συμφλέξατε τὰ ὑλῶδη μου πάθη, ἀνάπτοντές μοι νῦν, τὸν ἔρωτα τῆς θείας, Ἀπόστολοι ἀγάπης.

Τὰς σάλπιγγας τὰς εὐήχους τοῦ Λόγου, τιμήσωμεν, δι' ὧν πέπτωκε τείχη, ἀνίδρυτα ἐχθροῦ, καὶ τῆς θεογνωσίας, ἐδράσθησαν ἐπάλλξεις.

Ἰνδάλαματα ἐμπαθῆ τῆς ψυχῆς μου, συντριψατε οἱ ναοὺς τε καὶ στήλας, συντριψάντες ἐχθροῦ, Ἀπόστολοι Κυρίου, ναοὶ ἡγιασμένοι.

Θεοτοκίον.

Ἐχώρησας τὸν ἀχώρητον φύσει, ἐβάστασας τὸν βαστάζοντα πάντα, ἐθήλασας Ἀγνή, τὸν τρέφοντα τὴν κτίσιν, Χριστὸν τὸν ζωοδότην.

Εἰρμός, καὶ Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ Πνεύματος τῆ ἀρχιτεκτονία, δειμάμενοι πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, Ἀπόστολοι Χριστοῦ, ἐν ταύτῃ εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σαλπίσαντες σάλπιγξι τῶν δογμάτων, κατέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι πᾶσαν, πλάνην εἰδωλικήν, Χριστὸν ὑπερψοῦντες, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστολοι ἡ καλὴ μετοικία, οἱ ἔφοροι κόσμου, καὶ τῶν οὐρανῶν πολῖται, τοὺς ὑμᾶς αἰεὶ ἀνευφημοῦντας, λυτρώσατε κινδύνων.

Δόξα

Τρισήλιε παμφαῆς Θεαρχία, ὁμόδοξε καὶ ὁμόθρονε φύσις, Πατὴρ ὁ παντουργός, Υἱὲ καὶ θεῖον Πνεῦμα, ὑμνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς ἔντιμον καὶ ὑπέρτατον θρόνον, ὑμνήσωμεν τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, ἀπαύστως οἱ λαοί, τὴν μόνην μετὰ τόκον, Μητέρα καὶ Παρθένον.

Τὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός. » Ὅν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει » τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοή καὶ κτί » σις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν » τας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτείρησον βοῶντα· Ἡμαρτόν σοι μόνω, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ διφρηλάτης, Ἡλίας ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς οὐρανοῦς, ἤγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν ἐπιγείων· τούτου οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἄνοδον ἀναλογίζου.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ρεῖθρον πρότερον, τῇ μηλωτῇ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαιέ, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα· αὐτὴ δὲ ᾧ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχεσ, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ὁ Ἐλισσαιῖος, ποτὲ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλῆν, χάριν παρὰ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ᾧ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχεσ, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ἡ Σωμανίτις, ποτε τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ᾧ ψυχὴ, γνώμη ἀγαθῇ· σὺ δὲ οὐκ εἰσωκίσω, οὐ ξένον, οὐχ ὀδίτην· ὅθεν τοῦ Νυμφῶνος, ῥιφήση ἔξω θρηνωδοῦσα.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμιμήσω τάλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε ψυχὴ· οὐ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου κἂν ἐν γήρει· φεῦγε τῆς γεέννης, τὸ πῦρ, ἐκστᾶσα τῶν κακῶν σου.

Σὺ τὸν Ὄζιαν, ψυχὴ ζηλώσασα, τὴν τούτου λέπραν ἐν σοί, ἔσχεσ ἐν διπλῶ· ἄτοπα γὰρ λογίζη, παράνομα δὲ πράττεις· ἄφες ἃ κατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοοῦντας Θεῶ, σάκκω καὶ σποδῶ· τούτους οὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὥφθης σκαιότερα, πάντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταικότων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἤκουσας, Ἰερεμίαν ψυχὴ, πόλιν τὴν Σιών, θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι τὸν τούτου, θρηνώδη βίον καὶ σωθήση.

Ὁ Ἰωνᾶς, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω γὰρ ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν παρεζήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευσθῆναι.

Τὸν Δανιήλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἔφραξεν ᾧ ψυχὴ, στόματα θηρῶν· ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσβεσαν τῇ πίστει, καμίνου φλόγα καιομένης.

Τῆς Παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχὴ, πρὸς ὑπογραμμόν· μίμησαι τῶν δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις· ἔκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς ἀμαρτίας.

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι· ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ὡς ὁ Ληστής, ἐκβοῶ σοι τὸ Μνήσθητι· ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς· Ἄνες μοι Σωτήρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης· δακρῶν ὡς ἡ Πόρνη· δέξαι μου τὸν θρήνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναanaίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτήρ θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνη ἰατρέ· μάλαγμά μοι ἐπίθεσ, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρῶν.

Τὴν Χαναanaίαν, κἀγὼ μιμούμενος, Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυῖδ· ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορροοῦσα· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Τὸ τῶν δακρῶν, Σωτήρ ἀλάβαστρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζητοῦσα· δέησιν προσάγω, καὶ ἄφεισιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἤμαρτεν, ἀλλ' ὅμως δέξαι κἀμέ, εὐσπλαγχνε Σωτήρ, φόβῳ μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα· Ἡμαρτόν σοι μόνῳ, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Φεῖσαι Σωτήρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμήν, τὸ ἀπολωλός, πρόβατον· πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Ὅταν Κριτής, καθίσῃς ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ δείξης τὴν φοβερὰν, δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ βήματός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν ὄθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώτισον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θαῦμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μήτηρ Ζωσιμαῆς· Ἄγγελον γὰρ ἑώρα, ἐν σώματι, καὶ θάμβους· ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς παρῶρησιαν, ἔχων πρὸς Κύριον, Ἀνδρέα Κρήτης σεπτόν, κλέος δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν, νῦν εὐρεῖν εὐχαῖς σου, Διδάσκαλε, Ὅσιων δόξα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατρὸς ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν·

Ἦν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι...

Εἶτα τὰ Τριῶδια.

Ὡιδὴ θ'. Ἦχος πλ. δ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πηγαὶ τοῦ σωτηρίου,νάματος δειχθέντες, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου, Ἀπόστολοι, τῆς ἀμαρτίας τῇ δίψῃ, καταδροοῖσατε.

Νηχόμενον πελάγει, τῷ τῆς ἀπωλείας, καὶ ὑποβρύχιον ἤδη γενόμενον, σὴ δεξιᾷ, ὡς τὸν Πέτρον, Κύριε σῶσόν με.

Ὡς ἄλας τῶν νοστίμων, ὄντες διδαγμάτων, τὴν σηπεδόνα νοός μου ξηράνατε, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸ σκότος, ἀποδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Χαρὰν ὡς τετοκυῖα, πένθος μοι παράσχου, δι' οὗ τὴν θείαν παράκλησιν Δέσποινα, ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ εὐρεῖν δυνησομαι.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός. » Σὲ τὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς μεσίτιν, πᾶσαι γενεαὶ με » γαλύνομεν· σωματικῶς γὰρ ἐσκήνωσεν ἐν σοί, τὸ » πλήρωμα Παρθένε τῆς Θεότητος.

Σὲ τὸ εὐκλεές τῶν Ἀποστόλων, σύστημα ὠδαῖς μεγαλύνομεν· τῆς Οἰκουμένης φωστῆρες γὰρ φαιδροί, ἐδείχθητε τὴν πλάνην ἐκδιώκοντες.

Εὐαγγελικῇ ὑμῶν σαγήνῃ, λογικοὺς ἰχθύας ἀγρεύοντες, αὐτοὺς προσφέρετε πάντοτε Χριστῷ, ὀψώνιον Ἀπόστολοι μακάριοι.

Ἐν τῇ πρὸς Θεὸν ὑμῶν αἰτήσῃ, μέμνησθε ἡμῶν Ἀπόστολοι, ἀπὸ παντός λυτρωθῆναι πειρασμοῦ, δεόμεθα, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς.

Δόξα

Σὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, Πάτερ, καὶ Υἱὲ σὺν τῷ Πνεύματι, ἓνα Θεὸν ὁμοούσιον ὑμῶν, Τριάδα ὁμοδύναμον καὶ ἀναρχον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθένον, πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομεν, ὡς διὰ σοῦ λυτρωθέντες τῆς ἀρᾶς· χαρὰν γὰρ ἡμῖν ἔτεκες τὸν Κύριον.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός. » Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, » Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ » ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ » γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγα » λύνομεν. (Δίς)

Τροπάρια.

Ὁ νοῦς τετραυμάτισται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διό μοι τάλαινα ψυχῆ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνησάσῃ τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχή τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶσαν ἐνδιάθετον, γραφήν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους· ὧν τοὺς δευτέρους ὦ ψυχή, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ὁ Νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφή δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφήται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος· αἱ τραυματίαι σου ὦ ψυχή, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἰατροῦ τοῦ ὑγιουντός σε.

Τῆς Νέας παράγω σοι, Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχή πρὸς κατάνυξιν· δικαίους οὖν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ ἐξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, καὶ ἀγνείᾳ καὶ σεμνότητι.

Χριστὸς ἐνηπίασε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας δίχα· ὑπογραμμὸν σοι ὦ ψυχή, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς ἐνηθρώπησε, καλέσας πρὸς μετάνοιαν, ληστὰς καὶ πόρνas· ψυχή μετανόησον, ἢ θύρα ἠνέφκται, τῆς Βασιλείας ἤδη· καὶ προαρπάζουσιν αὐτήν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλέαν Χήραν· ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχή, οὐ τὰς πράξεις οὐ τὸν βίον· ἀλλ' οὐαὶ σοι ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπέινασε, δεικνὺς τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχή μὴ ἀθυμῆσης· ἂν σοι προσβάλη ὁ ἐχθρός, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπείραζε· δεικνὺς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται· εἰς ὄρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ κόσμου πάσας ἐν ῥίπῃ. Φοβοῦ ὦ ψυχή τὸ δρᾶμα, νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῷ.

Τρυγῶν ἢ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι. Βλέπε ψυχή μου μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Τὴν ἔρημον ᾤκησεν, ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμάρεια, ἀκούοντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, τὰς ἀμαρτίας ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως· οὕς αὐτὴ οὐκ ἐμιμήσω ψυχή.

Ὁ γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος, ἀμφότερα γάρ, Χριστὸς προεulόγησε, σαρκὶ ἐσθιόμενος, καὶ ἐν Κανᾶ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῆς ὦ ψυχή.

Παράλυτον ἔσφιγξε, Χριστὸς τὴν κλίνην ἄραντα, καὶ νεανίσκον, θανέντα ἐξήγειρε, τῆς χήρας τὸ κύημα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ Σαμαρείτιδι φανείς, τὴν ἐν πνεύματι λατρείαν, σοὶ ψυχή προεζωγράφησεν.

Αἰμόρρουν ἰάσατο, ἀφή κρασπέδου Κύριος, λεπροὺς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ χωλεύοντας, φωτίσας ἀνώρθωσε, κωφούς τε καὶ ἀλάλους, καὶ τὴν συγκύπτουσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς ἀθλία ψυχή.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος· κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελῶναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει· τῆς Ἰαείρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προμεταστᾶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφή τῆς χειρὸς.

Τελώνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος, αὐχῶν
κατεκρίνετο· ὁ μὲν γάρ, Ἰάσθητι, ἢ δέ, Ἐλέησόν με· ὁ δὲ ἐκόμπαζε, βοῶν·
Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσώζετο, καὶ Φαρισαῖος, ὁ Σίμων
ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐλάμβανε, τὰς ἀφεισίμους λύσεις, παρὰ τοῦ
ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας· ὃν ψυχὴ σαυτῆ ἰλέωσαι.

Τὴν Πόρνην ὦ τάλαινα, ψυχὴ μου οὐκ ἐζήλωσας, ἥτις λαβοῦσα, μύρου τὸ
ἀλάβαστρον, σὺν δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου· ἐξέμαξε δὲ
ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ῥηγγύντος αὐτῆ.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ψυ

χὴ μου ἔγνωσ, ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς
ἐκεῖναι ταῖς ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐτάς, ὁ Δεσπότης παρεικάσας, ἕως Αἶδου
κατεδίκασε.

Μὴ χείρων ὦ ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνώσεως, τῆς Χαναναίας, τὴν
πίστιν ἀκούσασα· δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. Υἱὲ Δαυῖδ σῶσον
κἀμέ, ἀναβόησον ἐκ βάθους, τῆς καρδίας ὡς ἐκείνη Χριστῶ.

Σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, Υἱὲ Δαυῖδ ἐλέησον ὁ δαιμονῶντας, λόγῳ
ἰασάμενος· φωνὴν δὲ τὴν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ Ληστῆ μοι φράσον· Ἀμήν
σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ληστής κατηγόρει σοι, Ληστής ἐθεολόγει σοι· ἀμφότεροι γάρ, σταυρῶ
συνεκρέμαντο. Ἄλλ' ὦ Πολυεύσπλαγχνε, ὡς τῷ πιστῷ Ληστῆ σου, τῷ
ἐπιγνόντι σε Θεόν, κἀμοὶ ἄνοιξον τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου Βασιλείας σου.

Ἡ κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα· ὄρη καὶ πέτραι, φόβῳ
διερῶρήγγυντο· καὶ γῆ συνεσειέτο, καὶ Αἶδης ἐγυμνοῦτο· καὶ συνεσκότασε
τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.

Ἀξίους μετανοίας, καρποὺς μὴ ἀπαιτήσης με· ἢ γὰρ ἰσχύς μου, ἐν ἐμοὶ
ἐξέλιπε· καρδίαν μοι δώρησαι, ἀεὶ συντετριμμένην· πτωχεῖαν δὲ
πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνε Σωτῆρ.

Κριτὰ μου καὶ γνῶστά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις,
κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φεῖσαι· καὶ
οἴκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων
ἀμαρτήσαντα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀπάσας ἐξέστησας, τῆ ξένη πολιτεία σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ
συστήματα, ἀὔλως βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβᾶσα· ἀνθ' ὧν ὡς αὔλος τοῖς
ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸν κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὅσια Μῆτερ, ῥυσθῆναι
κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλω, συνεπιτιθεμένων· ἵνα ῥυσθέντες τῶν
πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ
παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ

θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων ἀνεικάστων, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην πιστῶς.

Δόξα

Τριάς ὁμοούσιε, Μονὰς ἢ τρισυπόστατος, σὲ ἀνυμνοῦμεν, Πατέρα δοξάζοντες, Υἱὸν μεγαλύνοντες, καὶ Πνεῦμα προσκυνοῦντες, τὸν ἕνα φύσει ἀληθῶς, Θεὸν ζωὴν τε καὶ ζωᾶς, βασιλείαν ἀτελεύτητον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ ἄχραντε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Καὶ αὖθις τὸν Εἰρμόν.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος...

Εἶτα τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Τό, Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε, ὁ Θεός, κτλ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς ληστρिकाῖς ἐφόδοις, περιπεσοῦσα ψυχὴ μου, δεινῶς τετραματίσαι, ἐξ οἰκειῶν πταισμάτων, παραδοθεῖσα ἀνοήτοις ἐχθροῖς· ἀλλ' ὡς ἔχουσα καιρόν, ἐν κατανύξει βόησον· Ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ζωὴ ἀπεγνωσμένων, Σωτὴρ ἀνάστησον, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωῒ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθήμεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἶδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνεδείχθητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηδαφίσατε· νικηταὶ γενόμενοι, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε· πρεσβεύσατε ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Δέχου τὰς φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου, πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, πλημμελημάτων λύσιν, καὶ εἰρήνην δωρηθῆναι ἡμῖν.

Συνάπτεται δὲ καὶ ἡ Α' Ὠρα, ἄνευ Στιχολογίας καὶ μετ' αὐτὴν γίνεται Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β΄.

Εὐσπλαγχνε μακρόθυμε, Παντοκράτορ Κύριε, κατάπεμψον τὸ ἔλεός σου, ἐπὶ τὸν λαόν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ζς΄.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ.

Στίχ. Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΜΒ΄, 516).

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, καὶ πῆξας αὐτόν, ὁ στερεώσας τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ δίδους πνοήν τῷ λαῷ τῷ ἐπ’ αὐτῆς, καὶ πνεῦμα τοῖς πατοῦσιν αὐτήν· Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ἐκάλεσά σε ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ κρατήσω τῆς χειρός σου, καὶ ἐνισχύσω σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, ἀνοῖξαι ὀφθαλμούς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δεσμῶν δεδεμένους, καὶ ἐξ οἴκου φυλακῆς καθημένους ἐν σκότει. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ ὄνομα· τὴν δόξαν μου ἐτέρω οὐ δώσω, οὐδὲ τὰς ἀρετάς μου τοῖς γλυπτοῖς· τὰ ἀπ’ ἀρχῆς ἰδοὺ ἤκασι, καὶ καινά, ἃ ἐγὼ ἀναγγέλλω, καὶ πρὸ τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐδηλώθη ἡμῖν. Ὑμνήσατε τῷ Κυρίῳ ὕμνον καινόν· ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ἄνω· δοξάζετε τὸ Ὄνομα αὐτοῦ ἀπ’ ἄκρου τῆς γῆς, οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλέοντες αὐτήν, αἱ νῆσοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτάς. Εὐφράνθητι ἔρημος, καὶ αἱ κῶμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις, καὶ οἱ κατοικοῦντες Κηδάρ· εὐφρανθήσονται οἱ κατοικοῦντες πέτραν, ἀπ’ ἄκρου τῶν ὀρέων βοήσουσι· δώσουσι τῷ Θεῷ δόξαν, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις ἀναγγελοῦσι. Κύριος ὁ Θεός τῶν δυνάμεων ἐξελεύσεται, καὶ βοήσεται ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ μετὰ ἰσχύος· Ἐσιώπησα ἀπ’ αἰῶνος· μὴ καὶ αἰεὶ σιωπήσομαι, καὶ ἀνέξομαι· ὡς ἡ τίκτουσα ἐκαρτέρησα, ἐκστήσω καὶ ξηρανῶ ἅμα· ἐρημώσω ὄρη καὶ βουνούς, καὶ πάντα χόρτον αὐτῶν ξηρανῶ· καὶ θήσω ποταμούς εἰς νήσους, καὶ ἔλη ξηρανῶ· καὶ ἄξω τυφλοὺς ἐν ὁδῷ, ἧ οὐκ ἔγνωσαν, καὶ τρίβους, ἃς οὐκ ἤδεισαν, πατήσασιν ποιήσω αὐτούς· ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν· ταῦτα τὰ ῥήματα ποιήσω αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ζς΄.

Ἄισατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

ΤΗΤΙ ΠΕΜΠΤΗΤΗ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, ἀντὶ τῶν, Πρὸς Κύριον, στιχολογοῦμεν τὸ ἐν τῇ πρώτῃ Ὥρᾳ ἀφεθὲν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ι´, καὶ ψάλλομεν ς´ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα, καὶ δ´ τοῦ Μηναίου.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ´.

Αὐτεξουσίως ἐξεδύθην, τῇ πρώτῃ μου παραβάσει, τῶν ἀρετῶν τὴν εὐπρέπειαν· ἠμφιασάμην δὲ ταύτην αὐθις, τῇ πρὸς με συγκαταβάσει σου Λόγε Θεοῦ· οὐ παρεῖδες γὰρ με τὸν ἐν δεινοῖς παθήμασι καταστιχθέντα, καὶ ληστικῶς ὁδοπατηθέντα, ἀλλὰ τῇ παναλκεῖ σου δυναστεία περιποιησάμενός με, ἀντιλήψεως ἠξίωσας Πολυέλεε. (δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιαζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Ἠλούμενος Κύριε Σταυρῶ, Ἀδὰμ τὸ χειρόγραφον, τῇ θείᾳ λόγῃ διέρρηξας· διὸ διάρρηξον, τοὺς δεσμούς μου Λόγε, ὅπως σοι αἰνέσεως, θυσίαν θύσω πίστει γηθόμενος, καιρὸν εὐπρόσδεκτον, τῆς νηστείας νῦν εὐράμενος, ὃν εἰς πάντων, σωτηρίαν ἔδειξας.

Νηστείας λαμπρότητι ποτέ, Μωϋσῆς λαμπόμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τεθέαται· τοῦτον ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, τὸν Σταυρῶ τανύσαντα, παλάμας διὰ σὲ ἀγαθότητι, ἔργοις θεράπευσον, ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ὅπως τύχης, θείας ἀπολαύσεως.

Ἔτερον Προσόμοιον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β´. Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ζωοποιὸν προσκυνοῦντές σου Σταυρόν, τῆς ἀφράστου πρὸς ἡμᾶς σου, ἀμέτρου ἀγαθότητος Χριστέ, καὶ ἐν αὐτῷ φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, ἀνυμνοῦμέν σε ἀπαύστως, αἰτούμενοι εὐθύμως ἐν χαρᾷ, τελέσαι τὸ στάδιον τῆς Νηστείας, καὶ φθάσαι τὰ Πάθη σου ἀνυμνήσαι, Κύριε, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ´.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς. Ψαλμὸς Cη´.

Ἦψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΗ´, 2033).

Εἶπε Κύριος· Κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται πρὸς με· καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα. Καταβάς οὖν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με, συντελοῦνται· εἰ δὲ μή, ἵνα γινῶ. Καὶ ἀποστρέψαντες ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες, ἦλθον εἰς Σόδομα· Ἀβραὰμ δὲ ἔτι

ἦν ἔσθηκῶς ἔναντι Κυρίου. Καὶ ἐγγίσας Ἀβραάμ, εἶπε· Μὴ συναπολέσης δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής· ἐὰν ὡσι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀπολεῖς αὐτούς; οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν τόπον ἕνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων, ἐὰν ὡσιν ἐν αὐτῇ; Μηδαμῶς σὺ ποιήσης ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, τοῦ ἀποκτεῖναι δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής· μηδαμῶς. Ὁ κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, οὐ ποιήσεις κρίσιν; Εἶπε δὲ Κύριος· Ἐὰν εὕρω ἐν Σοδόμοις πεντήκοντα δικαίους ἐν τῇ πόλει, ἀφήσω πάντα τὸν τόπον δι' αὐτούς. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἀβραάμ, εἶπε· Νῦν ἠρξάμην λαλῆσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου· ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός. Ἐὰν δὲ ἐλαττωνωθῶσιν οἱ πεντήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαρακονταπέντε, ἀπολεῖς, ἕνεκεν τῶν πέντε, πᾶσαν τὴν πόλιν; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐὰν εὕρω ἐκεῖ τεσσαρακονταπέντε. Καὶ προσέθηκεν ἔτι λαλῆσαι πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τεσσαράκοντα. Καὶ εἶπε· Μήτι, Κύριε, ἐὰν λαλήσω; ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τριάκοντα. Καὶ εἶπεν· Ἐπειδὴ ἔχω λαλῆσαι πρὸς τὸν Κύριον· ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν εἴκοσι. Καὶ εἶπε· Μήτι, Κύριε, ἐὰν λαλήσω ἔτι ἅπαξ; ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; Καὶ εἶπεν· Οὐκ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν δέκα. Ἀπῆλθε δὲ ὁ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν τῷ Ἀβραάμ· καὶ Ἀβραάμ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.

Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς 99'.

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Στίχ. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 10', 17 12', 17).

Ὁ δεχόμενος παιδείαν, ἐν ἀγαθοῖς ἔσται· ὁ δὲ φυλάσσειν ἐλέγχους, σοφισθήσεται. Ὃς φυλάσσει τὰς ἑαυτοῦ ὁδοὺς, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· ἀγαπῶν δὲ ζωὴν αὐτοῦ, φείσεται στόματος αὐτοῦ. Πρὸ συντριβῆς ἡγείται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνῃ. Κρείσσειν πραῦθυμος μετὰ ταπεινώσεως, ἢ ὡς διαιρεῖται σκύλα μετὰ ὕβριστῶν. Συνετός ἐν πράγμασιν εὐρετὴς ἀγαθῶν, πεποιθὼς δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μακαριστός. Τοὺς σοφοὺς καὶ συνετούς, φαύλους καλοῦσιν· οἱ δὲ γλυκεῖς ἐν λόγῳ, πλείονα ἀκούσονται. Πηγὴ ζωῆς ἔννοια τοῖς κεκτημένοις, παιδεία δὲ ἀφρόνων κακὴ. Καρδία σοφοῦ νοήσει τὰ ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος, ἐπὶ δὲ χεῖλεσι φορέσει ἐπιγνωμοσύνην. Κηρία μέλιτος λόγοι καλοί, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἴασις ψυχῆς. Εἰσὶν ὁδοί, δοκοῦσαι ὀρθαί εἶναι ἀνδρῶν· τὰ μέντοι τελευταῖα αὐτῶν βλέπει εἰς πυθμένα Ἄιδου. Ἄνηρ ἐν πόνοις πονεῖ ἑαυτῷ, καὶ ἐκβιάζεται τὴν ἀπώλειαν ἑαυτοῦ· ὁ μέντοι σκολιὸς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ στόματι φορεῖ τὴν ἀπώλειαν. Ἄνηρ ἄφρων ὀρῶσει ἑαυτῷ κακά, ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων θησαυρίζει πῦρ. Ἄνηρ σκολιὸς διαπέμπεται κακά, καὶ λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοῖς, καὶ διαχωρίζει φίλους. Ἄνηρ παράνομος ἀποπειρᾶται φίλων, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς εἰς ὁδοὺς οὐκ ἀγαθὰς· στηρίζων δὲ

ὄφθαλμοὺς αὐτοῦ, λογίζεται διεστραμμένα, ἐπιδάκνων δὲ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, ὀρίζει πάντα τὰ κακά· οὗτος κάμινός ἐστι κακίας. Στέφανος καυχῆσεως γῆρας, ἐν δὲ ὁδοῖς δικαιοσύνης εὐρίσκεται. Κρείσσων ἀνὴρ μακρόθυμος, ἰσχυροῦ· ὁ δὲ κρατῶν ὀργῆς, κρείσσων τοῦ καταλαμβανομένου πόλιν. Εἰς κόλπους ἐπέρχεται πάντα τοῖς ἀδίκους· παρὰ δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια. Κρείσσων ψωμός μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης. Οἰκέτης νοήμων κρατῆσει δεσποτῶν ἀφρόνων, ἐν δὲ ἀδελφοῖς διελεῖται μέρη. Ὡσπερ δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος καὶ χρυσός, οὕτως ἐκλεκταὶ καρδίαι παρὰ Κυρίῳ. Κακὸς ὑπακούει γλώσσης παρανόμων· δίκαιος δὲ οὐ προσέχει χεῖλεσι ψευδέσιν. Ὁ καταγελῶν πτωχοῦ, παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν· ὁ δὲ ἐπιχαίρων ἀπολλυμένῳ, οὐκ ἀθωωθήσεται· ὁ δὲ ἐπισπλαγχνιζόμενος ἐλεηθήσεται. Στέφανος γερόντων, τέκνα τέκνων· καύχημα δὲ τέκνων, πατέρες αὐτῶν. Τοῦ πιστοῦ ὅλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων, τοῦ δὲ ἀπίστου οὐδὲ ὀβολός. Οὐχ ἀρμόσει ἄφρονι πιστά, οὐδὲ δικαίῳ χεῖλη ψευδῆ. Μισθὸς χαρίτων, ἡ παιδεία τοῖς χρωμένοις· οὗ δ' ἂν ἐπιστρέψῃ, εὐδοωθήσεται. Ὃς κρύπτει ἀδικήματα, ζητεῖ φιλίαν· ὃς δὲ μισεῖ κρύπτειν, διῖστησι φίλους καὶ οἰκεῖους. Συντριβεῖ ἀπειλὴ καρδίαν φρονίμου· ἄφρων δὲ μαστιγωθείς, οὐκ αἰσθάνεται. Ἀντιλογίας ἐγείρει πᾶς κακός· ὁ δὲ Κύριος ἄγγελον ἀνελεήμονα ἐκπέμψει αὐτῷ. Ἐμπεσεῖται μέριμνα ἀνδρὶ νοήμονι· οἱ δὲ ἄφρονες διαλογιοῦνται κακά. Ὃς ἀποδίδωσι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, οὐ κινήθησεται κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις ἀρχὴ δικαιοσύνης· προηγείται δὲ τῆς ἐνδείας στάσις καὶ μάχη. Ὃς δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον, ἄδικον δὲ τὸν δίκαιον, ἀκάθαρτος καὶ βδελυκτὸς παρὰ Θεῷ. Ἴνα τί ὑπῆρξε χρήματα ἄφρονι; κτήσασθαι γὰρ σοφίαν ἀκάρδιος οὐ δυνήσεται. Ὃς ὑψηλὸν ποιεῖ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ζητεῖ συντριβὴν· ὁ δὲ σκολιάζων τοῦ μαθεῖν, ἐμπεσεῖται εἰς κακά. Εἰς πάντα καιρὸν φίλος ὑπαρχέτω σοι· ἀδελφοὶ δὲ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων· ἐν ἣ μεταλαμβάνομεν καὶ τῶν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων. Δεῖ εἰδέναι, ὡς ἐὰν φθάσῃ ὁ Εὐαγγελισμὸς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, προβάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Κανόνος τῆ Τρίτη, ἥτοι τῆ Δευτέρα ἐσπέρας· ἡ δὲ Ἑορτὴ γίνεται ἀμετάθετος.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆς Τῆς Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐξέτεινας Χριστέ, τὰς παλάμας ἐν Εὐλώ, ἰώμενος πληγὴν, τοῦ Ἀδὰμ ταῖς πληγαῖς σου· διὸ ἰκετεύω σε, τὰς πληγὰς μου θεράπευσον, ἃς ἀπέθετο, ἐν τῇ ψυχῇ μου ὁ πλάνος, καὶ ἀξιώσον, ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία, Σωτῆρ θεραπεῦσαί σε.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἢ ἄφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Σταυρὲ τοῦ κόσμου φυλακτήρ, τῶν δαιμόνων διῶκτα, τοὺς σὲ κτωμένους ἐν παντί, προστασίαν ἄμαχον, ἀξιώσον τὸ τῆς Νηστείας διελθεῖν, ὑπόλοιπον ἐν συνειδήσει καθαρᾷ, εὐθύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐνώπιον Χριστοῦ, Εὐλὸν εὐλογημένον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἀγνή Παρθένε καὶ σεμνή, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, ὅτε παρέστης τῷ Σταυρῷ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, μὴ φέρουσα ὄρα, τὰς παροινίας τῶν ἐχθρῶν, ἐκραυγάζεις ὀδυνωμένη μητρικῶς· Πῶς φέρεις ὦ Φιλάνθρωπε τὰς πάντων ἀπειλὰς; Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου.

Ὁ Ν', ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ ἐπόμενα Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ ε' Ὡδή.

Τριῶδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή ε'. Ἦχος γ'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ὁ ἐκτείνας, οὐρανὸν ὡσεὶ δέροιν ἐξέτεινας, τὰς παλάμας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπεράγαθε· διὸ ἰκετεύω σε· κατατεινόμενον ἐχθροῦ με, ταῖς ἐπηρείαις οἰκτείρησον.

Ἀφύπνωσας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, ἐγρήγορσιν, σωτηρίας ἡμῶν παρεχόμενος, τοῖς κειμένοις Κύριε, ἐν κατωτάτῳ ἀπωλείας· ὅθεν σε πίστει δοξάζομεν.

Τοῦ Πάθους σου, τὴν ἡμέραν ἰδεῖν καταξιώσον, τοὺς δούλους σου, φωτισθέντας καρδίας φαιδρότητι, καὶ τὴν ζωηφόρον σου, Σωτῆρ Ἀνάστασιν ὑμνοῦντας, τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε, ἐν σταυρῷ ἠρτημένον ἡ Πάναγνος, ἠλάλαζε, τετρωμένη τὰ σπλάγχνα καὶ ἔλεγε· Διὰ σπλάγχνα Κύριε, σῶν οἰκτιρμῶν παθεῖν ἠγέσχου, πᾶσι παρέχων ἀπάθειαν.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Ἐν Σταυρῷ Φιλάνθρωπε τὰς χεῖράς σου, ἤπλωσαν, ἤλωσαν, νύξαντες καὶ τὴν Πλευράν, τῇ λόγχῃ Ἰουδαῖοι· καὶ φέρεις πάντα Χριστέ, ἵνα ἡμεῖς σωθῶμεν.

Εὐλου βρώσει τέθνηκέ ποτε ὁ Ἀδάμ, πάλιν δὲ εὐρατο, ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν, δι' ἧς Οἱ κτίρμον, ἐπαπολαύει τρυφῆς, ἔνδον τοῦ Παραδείσου.

Δόξα

Μονάδα τῇ φύσει σε Τριάς ἀνυμνῶ, ἄναρχον, ἄκτιστον, ἀρχικὴν βασιλικὴν, ὑπερτελῆ Ἐνάδα, Θεὸν καὶ φῶς καὶ ζωὴν, δημιουργὸν τοῦ κόσμου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ὑπερφυεῖ σου κυήσει Ἀγνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ ἀσπόρως τίκεις, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Σταυρὸν τὴν Λόγχην καὶ τοὺς Ἕλλους σου, σέβομαι Δέσποτα· δι' αὐτῶν γὰρ τῆς φθορᾶς, ἡμᾶς ἀπελυτρώσω, ἐν τῷ σῶ πάθει Χριστέ, ἀπαθανατισθέντας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον » δέομαι, καὶ ὀδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί » σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου.

Ωιδὴ η΄. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ἕμβλυνας τοῦ πονηροῦ Σῶτερ τὰ κέντρα, καθηλούμενος ἥλοις ἐν ξύλῳ, ἀκανθῶν διάδημα, ἀνεδύσω χλευαστικῶς, ἐκριζῶν τῆς παραβάσεως τὴν ἀκανθαν· διὸ ἀνυμνοῦντές σοι κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἕπλωσας ἐπὶ Σταυροῦ Χριστέ παλάμας, τὸ ἀνθρώπινον ἐπισυνάγων, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, καὶ τῇ λόγχῃ τὴν σὴν Πλευράν, κεντηθῆναι κατεδέξω, ἀναβλύσας ἡμῖν, πηγὴν φωτισμοῦ τοῖς ἀναμέλπουσιν· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τρεῖθροις εὐσπλαγχνίας σου Οἰκτίρμον, ἀποκάθαρόν μου τὴν καρδίαν, ἀμαρτίας δήγματι, σπιλωθεῖσαν καὶ ποταμούς, κατανύξεως πηγάζειν με ἀξίωσον, Χριστέ Ἰησοῦ, ἵνα κραυγάζω σοι· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε τὸ θεῖον Μάννα κεκτημένην, τῆς Θεότητος ἔγνωμεν Κόρη, κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καὶ παλάτιον καὶ γέφυραν μετάγουσαν, πρὸς θεῖαν ζωὴν τοὺς ἀναμέλποντας· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τῶν Παίδων τὴν ᾠδὴν.

Σταυροῦται ὁ Χριστός, καὶ ζωούμενος ἐγώ, συμψάλλω τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ κόσμος ἐκ φθορᾶς, τῇ σταυρώσει σου ῥυσθεῖς, συμπάλλει τοῖς Παισίν·
Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τριάς ἰσοκλεῆς, ὁμοούσιε Μονάς, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα,
σῶσόν με τὸν πίστει ὑμνοῦν

τά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον τῆς ἀγνῆς, Θεοτόκου προσκυνῶ, συμπάλλων τοῖς Παισίν·
Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἵμνῶ σου τὸν Σταυρόν, δι' οὗ σέσωσμαι Σωτήρ, συμπάλλων τοῖς Παισίν·
Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τῶν Παίδων τὴν ᾠδὴν, ἐκμιμούμενος βοῶ, συμ » ψάλλων τοῖς Παισίν·
Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου » τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Εἶδεν Ἥλιον τὸν Κύριον, ἐν λεπτοτάτῃ αὔρᾳ, λεπτύνας πρότερον, σάρκα
προσευχῶν, καὶ νηστειῶν ἐπιδόσεσιν· ὃν ζηλοῦσα ψυχὴ μου ἀπόρριψον,
τῶν ἡδονῶν τὸ πάχος, ὅπως θεάσῃ τὸν ποθούμενον.

Εὐλῶ ἀνυψώσας πρότερον, ὁ Μωϋσῆς τὸν ὄφιν, Σῶτερ ἐτύπου σου τὴν
ἀνύψωσιν, τὴν ἐν Σταυρῷ ὑπεράγαθε· ἰοβόλου κακίας τοῦ ὄφεως, δι' οὗ
ἀπελυτρώσω, πάντα τὰ ἔθνη προσκυνοῦντά σε.

Τάφῳ ῥαθυμίας κείμενος, ἐπιβαροῦντα ἔχων, λίθον παρώσεως, τὸν
ἀείζων μὴ συνιών Σῶτερ λόγον σου, καὶ τοῦ φόβου σου μὴ
αἰσθανόμενος, οἰκτείρησόν με σῶσον, τῷ σῶ ἑλέει Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Πάντων ὑπερτέρα Δέσποινα, τῆς τῶν παθῶν κακίας, δεῖξον ὑπέρτερον,
τὸν δοξάζοντα παναληθῆ Θεοτόκον σε, καὶ ὑμνοῦντα τὸν τόκον σου
ἄχραντε, τὸν ἀκαταληψία, Θεοχαρίτατε τιμώμενον.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Σταυροῦσαι καὶ σῶζεις με, καὶ θνήσκεις καὶ ζωοῖς ἐμέ· ὦ εὐσπλαγχνίας! ὦ
φιλανθρωπίας σου! τίς εἶδε, τίς ἤκουσε, Δεσπότην ὑπὲρ δούλων, ἐλόντα
θάνατον ὀρατόν; ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, ἀγαθότητί σου Κύριε.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε, σταυρούμενον ὡς εἶδέ σε· πῶς γὰρ μὴ ἔδυσεν, τὴν ὕβριν
αἰσθόμενος, τοῦ Δημιουργοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ κτίσις πᾶσα, συγκλονουμένη
τοῖς σταυρωταῖς, σιωπῶσα ἀνεβόα· Ὅτι σὺ Θεὸς ὑπάρχεις παντός.

Δόξα

Μόνου Μονογεννήτου, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατῆρος, καὶ μόνε μόνου, φῶς
φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἁγίου Πνεῦμα, Κυρίου
Κυρίου ὄντως ὄν· ὦ Τριάς μονὰς ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον; εἶπε πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δι' ἡμᾶς ὑπέστη σου, ἕκαστον μέλος πάθημα· πυγμὴν ἢ κᾶρα, ἢ ὄψις ῥαπίσματα, αἱ χεῖρες προσηλώσεις, καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην, καὶ τὰ ἐξαιρέτα τοῦ Σταυροῦ· ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτῆρ ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, » Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἢ κύησις· Θεοῦ γὰρ » ἢ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ » γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγα » λύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ μετὰ ληστῶν, ἐν Σταυρῷ προσπαγεῖς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῷ μῶλωπί σου, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἰασάμενος, μὴ παρίδης με νοητοῖς ὀδοστάταις, καὶ λησταῖς ἀσωμάτοις ἐμπεσόντα, καὶ τῆς ἀρετῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθέντα, καὶ χαλεπῶς τραυματισθέντα, παρὰ μηδενὸς δὲ τῶν Ὁσίων, ἰαθῆναι δυνάμενον· ἡμίθνητος γὰρ εἰμι, βραχύτατον ἔχων ζωῆς λείψανον, τὴν εἰς σὲ μόνην ἐλπίδα, τὸν καὶ νεκροῖς ζωὴν παρέχοντα· ἀλλὰ κατάδησόν μου τὰ τραύματα, τὴν σὴν ἐπιστάξας μοι χρηστότητα, μόνε Φιλάνθρωπε.

(δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ αὐτός. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἢ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύω, ληστῶν κρεμάμενον, ὃν δίχα πόνου, καὶ φθορᾶς τέτοκε· πῶς σε ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σπλάγχχνον ἐμόν, Ἰησοῦ γλυκύτατε, σταυρῷ προσήλωσεν;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. α'.

Ἐπερὺμνητος εἶ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ σαλεύων τὴν γῆν, εἰς τὸ ἐπιστρέψαι, καὶ σωθῆναι τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν στερεῶν

αὐτήν, διὰ ἰδίαν ἀγαθότητα, καὶ ἄφατον εὐσπλαγχνίαν· προεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ΄. Ψαλμὸς ρ΄.

Ἐλεος καὶ κρίσιν ἄσομαί σοι, Κύριε.

Στίχ. Ψαλῶ καὶ συνήσω ἐν ὁδῶ ἀμώμῳ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΜΕ΄, 1117).

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ, ὁ ποιήσας τὰ ἐπερχόμενα· Ἐρωτήσατέ με περὶ τῶν υἰῶν μου, καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι. Ἐγὼ ἐποίησα τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπον ἐπ’ αὐτῆς· ἐγὼ τῇ χειρὶ μου ἐστερέωσα τὸν Οὐρανόν· ἐγὼ πᾶσι τοῖς ἄστροις ἐνετειλάμην· ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης βασιλέα, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθεῖαι· οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει, οὐ μετὰ λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπε Κύριος Σαβαώθ. Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπορεῖα Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ Σεβαιῖμ ἄνδρες ὑψηλοὶ ἐπὶ σὲ διαβήσονται, καὶ σοὶ ἔσονται δοῦλοι, καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις, καὶ διαβήσονται πρὸς σέ, καὶ προσκηνήσουσί σοι, καὶ προσεύξονται ἐν σοί· ὅτι ὁ Θεὸς ἐν σοί ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν σου. Σὺ γὰρ εἶ Θεός, καὶ οὐκ ἤδειμεν· ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ Σωτὴρ. Αἰσχυνθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πορεύσονται ἐν αἰσχύνη. Ἐγκαινίζεσθε πρὸς με, νῆσοι. Ἰσραὴλ σῶζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον· οὐκ αἰσχυνθήσονται, οὐδὲ μὴ ἐντραπῶσιν ἕως τοῦ αἰῶνος ἔτι, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρα΄.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σὲ ἐλθέτω.

Στίχ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ’ ἐμοῦ.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τά, Πρὸς Κύριον, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρά, τοῦ Τριωδίου γ΄ καὶ τῆς Θεοτόκου ζ΄.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Ὡς ἐξ Ἱερουσαλήμ, σοῦ τῶν θείων ἐντολῶν ἐξερχόμενος, καὶ πρὸς τὰ πάθη τῆς Ἱερικῶ καταντήσας, τῇ δόξῃ τῆς ἀτιμίας, τῶν βιωτικῶν μελημάτων κατασυρθεῖς, λησταῖς περιέπεσον τῶν λογισμῶν, τῆς υἰοθεσίας τῇ χάριτι, τὸν χιτῶνα ὑπ’ αὐτῶν ἐκδυθεῖς, καὶ ταῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους κατάκειμαι. Ἱερεὺς δὲ παριών, καὶ τὸ πτώμα κατιδών, οὐ προσέσχε· Λευῖτης, καὶ αὐτὸς βδελυξάμενος, ἀντιπαρῆλθέ μοι. Σὺ δὲ Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου ἀφράστως σαρκωθεῖς, τῇ ἐκχύσει τοῦ σωτηρίου, καὶ

έκουσίως ἐκ πλευρᾶς σου, ἐκχυθέντος Αἵματος καὶ ὕδατος, ὡς ἔλαιον ἐπιστάξας Χριστὲ ὁ Θεός, τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων μου, τῇ μοτώσει περισφιγξον, καὶ πρὸς οὐράνιον συγκαταρίθμησον χῶρον, ὡς εὐσπλαγχνος. (δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Θεοτόκου τὰ παρόντα γ', ποιοῦντες αὐτὰ ἑπτὰ.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Βουλήν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριήλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος, καὶ φθεγγόμενος· Χαῖρε γῆ ἄσπορε· χαῖρε βάτε ἄφλεκτε· χαῖρε βάθος δυσθεώρητον· χαῖρε ἡ γέφυρα, πρὸς τοὺς Οὐρανοὺς ἢ μετάγουσα· καὶ κλίμαξ ἢ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο· χαῖρε θεία στάμνε, τοῦ μάννα· χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς· χαῖρε Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις· μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.

Φαῖνη μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἄφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγῃ ῥήματα ὑπὲρ ἄνθρωπον; μετ' ἐμοῦ ἔφης γάρ, τὸν Θεὸν ἔσεσθαι, καὶ σκηνώσῃ ἐν τῇ μήτρᾳ μου· καὶ πῶς γενήσομαι, λέγε μοι, χωρίον εὐρύχωρον, καὶ τόπος ἀγιάσματος, τοῦ τοῖς Χερουβὶμ ἐπιβαίνοντος; Μὴ με δελεάσης ἀπάτη· οὐ γὰρ ἔγνω ἡδονὴν· γάμου ὑπάρχω ἀμύητος· πῶς οὖν παῖδα τέξομαι;

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον διαπράττεται· τοῖς ἐμοῖς πίστευε, ἀληθέσι ῥήμασι, Παναγία ὑπεράμωμε· Ἡ δὲ ἐβόησε· Γένοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ῥῆμά σου· καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ, τὸν ἄνθρωπον ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβῶν, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος· ἐψεύσθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν· ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδάμ ἀπεργάσῃται. Εὐφραινέσθω ἡ κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένω, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἴσοδος· καὶ μετὰ τό, Φῶς ἰλαρόν..., εὐθύς.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρβ'.

Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΚΒ', 118).

Ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ Θεὸς ἐπείραζε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ Ἀβραάμ· καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε· Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὀλοκάρωσιν, ἐπὶ ἓν τῶν ὄρεων, ὧν

ἂν σοι εἶπω. Ἀναστὰς δὲ Ἀβραὰμ τὸ πρῶτῃ, ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ· παρέλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός, τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν· καὶ εἶπεν Ἀβραὰμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· Καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον, διελευσόμεθα ἕως ᾧδε· καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ὑμᾶς. Ἔλαβε δὲ Ἀβραὰμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ καὶ τὸ πῦρ μετὰ χειρᾶς, καὶ τὴν μάχαιραν· καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα. Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ. Πάτερ· Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστι τέκνον; Εἶπε δέ· Ἴδου τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα· ποῦ ἐστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὀλοκάρπωσιν; Εἶπε δὲ Ἀβραὰμ· Ὁ Θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφοτέρω ἅμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραὰμ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα· καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων· καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραὰμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν, σφάξαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἴδου ἐγὼ· καὶ εἶπε· Μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσης αὐτῷ μηδέν· νῦν γὰρ ἔγνω, ὅτι φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε· καὶ ἰδού, κριὸς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβὲκ τῶν κεράτων· καὶ ἐπορεύθη Ἀβραὰμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριόν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραὰμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν· ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη. Καὶ ἐκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραὰμ δευτέρω ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, λέγων· Κατ' ἑμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος· οὐ ἔνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ργ'.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε!

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΖ', 17 ΙΗ', 5).

Ἀδελφοὶ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν· τούτου γὰρ χάριν γεννῶνται. Ἄνηρ ἄφρων ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ, ὡς καὶ ὁ ἐγγυώμενος ἐγγύη τὸν ἑαυτοῦ φίλον· ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων πῦρ θησαυρίζει. Φιλαμαρτημῶν χαίρει μάχαις, ὑψῶν δὲ θύραν αὐτοῦ, ζητεῖ συντριβὴν· ὁ δὲ

σκληροκάριος οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς. Ἄνηρ εὐμετάβολος γλώσση, ἐμπεσεῖται εἰς κακὰ· καρδία δὲ ἄφρονος, ὀδύνη τῷ κεκτημένῳ αὐτήν. Οὐκ εὐφραίνεται πατήρ ἐφ' υἱῷ ἀπαιδευτῷ· υἱὸς δὲ φρόνιμος εὐφραίνει μητέρα αὐτοῦ. Καρδία εὐφραينوμένη εὐεκτεῖν ποιεῖ· ἄνδρὸς δὲ λυπηροῦ ξηραίνεται ὅσα. Λαμβάνοντος δῶρα ἀδίκως ἐν κόλποις, οὐ κατευοδοῦνται αἱ ὁδοί· ἀσεβῆς δὲ ἐκκλίνει ὁδοὺς δικαιοσύνης. Πρόσωπον συνετόν, ἄνδρὸς σοφοῦ· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἄφρονος ἐπ' ἄκρα γῆς. Ὁργὴ πατρὶ υἱὸς ἄφρων, καὶ ὀδύνη τῇ τεκούσῃ αὐτόν. Ζημιοῦν ἄνδρα δίκαιον οὐ καλόν, οὐδὲ ὅσιον ἐπιβουλεύειν δυνάσταις δίκαιοις. Ὅς φεῖδεται ῥῆμα προέσθαι σκληρόν, ἐπιγνώμων· μακρόθυμος δὲ ἄνηρ, φρόνιμος. Ἀνοήτῳ ἐπερωτήσαντι σοφίαν, σοφία λογισθήσεται· ἐννεὸν δὲ τις ἑαυτὸν ποιήσας, δόξει φρόνιμος εἶναι. Προφάσεις ζητεῖ ἄνηρ βουλόμενος χωρίζεσθαι ἀπὸ φίλων, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ ἐπονείδιστος ἔσται. Οὐ χρεῖαν ἔχει σοφίας ἐνδεῆς φρενῶν, μᾶλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνη. Ὅταν ἔλθῃ ἀσεβῆς εἰς βάθος κακῶν, καταφρονεῖ· ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ ἀτιμία καὶ ὄνειδος. Ὑδωρ βαθύ λόγος ἐν καρδίᾳ ἄνδρὸς, ποταμὸς δὲ ἀναπηδῶν, καὶ πηγὴ ζωῆς. Θαυμάσαι πρόσωπον ἀσεβοῦς οὐ καλόν, οὐδὲ ὅσιον ἐκκλίνειν τὸ δίκαιον ἐν κρίσει.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Εἰς τὰ Ἀπόδειπνα, ψάλλομεν τὸν Νεκρώσιμον Κανόνα τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου· ὡσαύτως καὶ τὸ Μηναιῖον τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίου.

ΤΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΙΚΕΤΗΡΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΚΑΘΙΣΤΟΝ ΥΜΝΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, περὶ ὥραν δ' τῆς νυκτὸς σημαίνει. Συναχθέντες δὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους εἰς Ἦχον πλ. δ' τό, Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν... (ἐκ γ').

Εἶθ' οὕτω τὸ παρὸν Τροπᾶριον αὐτόμελον, καὶ αὐτὸ ἐκ γ' καὶ μετὰ μέλους. Ἦχος πλ. δ'

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῆ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί· Ὅν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζων σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μετὰ δὲ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, τοῦ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, ψάλλομεν εὐθύς, ἀργῶς πάλιν καὶ μετὰ μέλους, δίχορον τὸ παρὸν,

Κοντάκιον. Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,
Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.
Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
Ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Εἶτα ὁ Ἰερεὺς ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τοὺς εἰκοσιτέσσαρας κατ' ἀλφάβητον Οἴκους*, ἡμεῖς δὲ εἰς τὴν τούτων Ἀνάγνωσιν ἰστάμεθα.
Καὶ λέγει πρῶτον τοὺς ἐπομένους ἕξ Οἴκους.
Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό, Χαῖρε·
(ἐκ γ') καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε,
ἐξίστατο, καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·
Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.
Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρῶν τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.
Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.
Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.
Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.
Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.
Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.
Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σου τῆς φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων·
Ἀλληλούϊα
Γινῶσιν ἄγνωστον γινῶναι, ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ λαγόνων ἀγνῶν Υἱόν, πῶς ἐστι τεχθῆναι δυνατόν, λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλήν κραυγάζων οὕτω·
Χαῖρε, βουλῆς ἀπορρήτου μύστις· χαῖρε, σιγῆς δεομένων πίσις.
Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον· χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.
Χαῖρε, κλίμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός· χαῖρε, γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν.
Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλητον θαῦμα· χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα.
Χαῖρε, τὸ φῶς ἀρρήτως γεννήσασα· χαῖρε, τὸ Πῶς, μηδένα διδάξασα.
Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γινῶσιν· χαῖρε, πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.
Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.
Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ· καὶ τὴν εὐκαρπον ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασι, τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως·

Ἀλληλούϊα

Ἐχουσα θεοδόχον, ἢ Παρθένος τὴν μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἑλισάβετ·
τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνὼν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε· καὶ
ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα· χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτῆμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον· χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς
ἡμῶν φύουσα.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρμῶν· χαῖρε, τράπεζα
βαστάζουσα εὐθηνίαν ἰλασμῶν.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν
ἐτοιμάζεις.

Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλασμα.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία· χαῖρε, θνητῶν πρὸς Θεὸν παρῴρησία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σώφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη,
πρὸς τὴν ἀγαμὸν σε θεωρῶν, καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν Ἀμεμπτε· μαθῶν
δέ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔφη·

Ἀλληλούϊα

Εἶθ' οὕτω τὸ εἰρημένον Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...

Μετὰ ταῦτα, ἀναγινώσκομεν ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ εἰς τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον
δόσιν μίαν, καὶ στιχολογοῦμεν τὸν Ἄμωμον· μεθ' ὃν λέγομεν πάλιν,

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ...

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐτέρους ἐξ Οἴκου.

Ἦκουσαν οἱ Ποιμένες, τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων, τὴν ἔνσαρκον Χριστοῦ
παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἀμνὸν
ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ἦν ὑμνοῦντες, εἶπον·

Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μήτηρ· χαῖρε, ἀλλή λογικῶν προβάτων.

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε, Παραδείσου θυρῶν
ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῆ· χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια
συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα· χαῖρε, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ
ἀνίκητον θάρσος.

Χαῖρε, στερόδον τῆς Πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε, λαμπρὸν τῆς χάριτος
γνώρισμα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄιδης· χαῖρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον Ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἶγλη·
καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεύνων κραταιὸν Ἄνακτα·
καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες·

Ἀλληλούϊα

Ἰδον παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοῆσαι τῇ Εὐλογημένῃ·

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ· χαῖρε, ἀυγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· χαῖρε, τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιλάνθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας· χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου ῥυομένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε, πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἐκτελέσαντές σου τὸν χρησμόν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς ληρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν·

Ἀλληλούϊα

Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχύν, πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυσθέντες, ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, κατάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραῶ τὸν νοητόν· χαῖρε πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν.

Χαῖρε, πύρινε στῦλε, ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαῖρε, τροφὴ τοῦ Μάννα διάδοχε· χαῖρε, τρυφῆς ἀγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθης τούτῳ καὶ Θεὸς τέλειος· διό περ ἐξεπλάγη σου τὴν ἄρρητον σοφίαν, κρᾶζων·

Ἀλληλούϊα

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...

Εἶτα ἀναγινώσκομεν τὸν λοιπὸν Λόγον τοῦ Ἀκαθίστου· καὶ μετὰ τοῦτον, ὁ Ν', καὶ οἱ Κανόνες· τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ', καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ς', μετὰ τῶν Τετραωδίων εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου,

οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Εἰρμῶν.

Χαρᾶς δοχεῖον, σοὶ πρέπει χαίρειν μόνη. Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

Ωιδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός. Ἦχος δ΄. » Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύ » ματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι μητρὶ » καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω » γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. (δίς)

Τροπάρια.

Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον, ἐσφραγισμένην σε Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχάγγελος, Ἄγνη θεώμενος, ἐπεφώνει σοι· Χαῖρε χαρᾶς δοχεῖον, δι' ἧς τῆς Προμήτορος, ἀρὰ λυθήσεται.

Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ Ἄιδου ἡ νέκρωσις· χαῖρε πανάμωμε, τὸ παλάτιον, τοῦ πάντων Βασιλέως· χαῖρε θρόνε πύρινε, τοῦ Παντοκράτορος.

Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστήσασα· τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ τέσσαρα· τὸ ὀσφράδιον, τοῦ μόνου Βασιλέως· χαῖρε Ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα.

Ἄγνειας θησαύρισμα, χαῖρε, δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν ἐξανέστημεν· χαῖρε ἡδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστοὺς εὐωδιάζον· θυμίαμα εὖοσμον, μύρον πολύτιμον.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ » ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα » τικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφά » νων δόξης ἀξιώσον. (δίς)

Τροπάρια.

Στάχυν ἡ βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα· χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγῆ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἡ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον, χαῖρε τοῖς πιστοῖς· χαῖρε Ἀμνάς κυήσασα, Θεοῦ Ἀμνὸν τὸν αἴροντα, κόσμου παντὸς τὰ παιίσματα· χαῖρε θερμὸν ἰλαστήριον.

Ὁρθρος φαεινὸς χαῖρε, ἡ μόνη, τὸν Ἥλιον φέρουσα Χριστόν, φωτὸς κατοικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Χαῖρε Πύλη μόνη, ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος, ἡ μοχλοῦς, καὶ πύλας Ἄιδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντριψασα· χαῖρε ἡ θεία εἴσοδος, τῶν σφζομένων Θεόνυμφε.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους...

Εἶτα, Αἴτησις μικρά, καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...

Καὶ πάλιν ἄλλους ἔξ Οἴκου.

Νέαν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις· ἔξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὥσπερ ἦν, ἄφθορον· ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες·

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις· χαῖρε, ἀπογεννώσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολή τῶν γυμνῶν παρρησίας· χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῷ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα

Ὅπως ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόπως ἀπῆν, ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θεϊκὴ, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου, ἀκουούσης ταῦτα·

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβίμ· χαῖρε, οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφίμ.

Χαῖρε, ἡ τάναντία εἰς ταῦτὸ ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις! Χαῖρε δι' ἧς ἠνοιχθη Παράδεισος.

Χαῖρε, ἡ κλεῖς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπίς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεόν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον· ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως·

Ἀλληλούϊα

Ῥήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ὀρῶμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τό, Πῶς καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἴσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν Ἀλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὀλκάς τῶν θελόντων σωθῆναι· χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον, ὁ τῶν ὅλων Κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει·

Ἀλληλουῖα

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...

Μετά δὲ τὴν Συναπτὴν, ψάλλομεν τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ μέγας Στρατηγός, τῶν ἀϋλῶν Ἀγγέλων εἰς πόλιν Ναζαρέτ, ἐπιστὰς Βασιλέα, μηνύει σοι Ἄχραντε, τῶν αἰώνων καὶ Κύριον, Χαῖρε λέγων σοι, εὐλογημένη Μαρία· ἀκατάληπτον, καὶ ἀνερμήνευτον βάθος, βροτῶν ἢ ἀνάκλησις.

Δόξα, τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ Καθίσματος.

Καὶ νῦν, τὸ αὐτὸ πάλιν ὅλον.

Γίνεται δὲ καὶ αὖθις Ἀνάγνωσις. Εἶτα ἐξακολουθοῦμεν ψάλλοντες τὸν Κανόνα.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν » νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκῆ » ράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· » Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Τροπάρια.

Ἐν φωναῖς ἁσμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε· Χαῖρε πῖον ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι· χαῖρε λυχνία καὶ στάμνε, Μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

Ἰλαστήριον τοῦ κόσμου, χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ γῆθεν, πάντα ἀνυψώσασα χάριτι· χαῖρε ἢ γέφυρα ὄντως, ἢ μετάγουσα, ἐκ θανάτου, πάντα, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Οὐρανῶν ὑψηλότερα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῆ νηδυί, Ἄχραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαῖρε κογχύλη, πορφύραν θείαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Νομοθέτην ἢ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα· ἀκατανόητον βάθος, ὕψος ἄρῶητον, Ἀπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογοῦμεν, Χαῖρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

Καταβασία. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ...

Ωιδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ » ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάν » των Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς » ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τροπάρια.

Ὀδὸν ἢ κυήσασα, ζωῆς, χαῖρε Πανάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, σώσασα κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν· χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Ἴσχυς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων, χαῖρε Ἀχραντε, τόπε ἀγιάσματος τῆς δόξης· νέκρωσις Αἶδου, νυμφῶν ὀλόφωτε· χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή· χαῖρε ἢ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.

Πυρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε Παράδεισε, τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον· οὐ ὁ γλυκασμός ζωοποιεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾷ ὑποκύψαντας.

Ῥωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμέν σοι· Χαῖρε πόλις τοῦ Παμβασιλέως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς λελάληνται σαφῶς· ὄρος ἀλατόμητον, χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.

Εὐρύχωρον σκηνώμα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Ἀχραντε· κόχλος ἢ τὸν θεῖον Μαργαρίτην, προαγαγοῦσα, χαῖρε πανθαύμαστε· πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγή, τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Ἐνταῦθα σχολάζει ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς.

Ωιδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν » οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας » κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξά » ζοντες. (δίς)

Τροπάρια.

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, χαῖρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα· χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐκ σοῦ ἢ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθειῆας ἢ λύσασα· ὅθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος, ὃν Γεδεὼν Παρθένε προεθεάσατο.

Ἴδού σοι, Χαῖρε, κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουσι, καὶ ὀρητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ πολεμήτορος.

Χαρᾶς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι· Χαῖρε ἢ ἀφλεκτός βάτος, νεφέλη ὀλόφωτε, ἢ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα.

Εἶτα τὸ Τετραώδιον.

Ποίημα τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς.

Αὕτη ἢ ὠδὴ τοῦ Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀθλοῦντες οἱ Μάρτυρες, καὶ ὡς λίθοι ἐκλεκτοί,

ἐπὶ γῆς κυλιόμενοι, οἰκοδομίαν ἄπασαν τοῦ ἐ

χθροῦ, τελείως κατέστρεψαν, καὶ ναοὶ Θεοῦ ἐχορημάτισαν.

Ἵμας ἰκετεύομεν, τοὺς τὸν δρόμον τὸν καλόν, τετελεκότας Μάρτυρες· Τὸν τῆς Νηστείας δρόμον τρέχειν ἡμᾶς, καλῶς ἐνισχύσατε, ἀρετῶν τελειώσει διαλάμποντας.

Νεκρώσιμον

Τοὺς δούλους σου Δέσποτα, μεταστάντας ἀπὸ γῆς, πρὸς σὲ τὸν υπεράγαθον, σῆς Βασιλείας ποιήσον κοινωνούς, τῶν θείων Μαρτύρων σου, ἱεραῖς μεσιτείαις Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη πανύμνητος, τοῖς ὕμνοῦσί σε πιστῶς, ἀμαρτημάτων ἄφεσιν, καὶ χαρισμάτων θείων διανομήν, δοθῆναι ἰκέτευε, τὸν πανάγιον Λόγον Μητροπάρθενε.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ἦχος πλ. α΄. Τοῦ κήτους τὸν Προφήτην.

Τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τῶν Μαρτύρων, Κυρίῳ ἀναπέμψωμεν τοὺς ὕμνους, σήμερον, ἐνθέως εὐφραινόμενοι.

Τὰ ξίφη καὶ τὸ πῦρ μὴ πτοηθέντες, θαρρόντες ἐν τῇ πίστει Ἀθλοφόροι, τυράννους, ἐν τούτῳ κατεπλήξατε.

Δόξα

Τριάδα τοῖς προσώποις ἀνυμνῶ σε, Μονάδα κατ' οὐσίαν προσκυνῶ σε, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων εὐφημία, ὑπάρχεις, ὅτι ἔτεκες Παρθένε, Χριστόν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Θανάτῳ τὴν ζωὴν ἀντιλαβόντες, σκιρτᾶτε τὰ οὐράνια οἰκοῦντες, Ἀθλοφόροι, ἔνδοξοι Χριστοῦ τοῦ

Θεοῦ.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀλίσθησονται.

Θανάτου καὶ ζωῆς ὁ κυριεύων, τοὺς πίστει μεταστάντας ἐκ τοῦ βίου, Χριστέ, σὺν Ἁγίοις σου ἀνάπαυσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ κήτους τὸν Προφήτην ἐλυτρώσω· ἐμὲ δὲ » ἐκ βυθοῦ ἀμαρτημάτων, ἀνάγαγε, Κύριε καὶ » σῶσόν με.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...

Καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξ Οἴκους.

Τεῖχος εἶ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκεύασέ σε Ποιητὴς ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάντας σοὶ προσφωνεῖν διδάξας·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς Παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως· χαῖρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληθέντας αἰσχροῶς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργοῦσα· χαῖρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἀγνείας τεκοῦσα.

Χαῖρε, παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαῖρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἀρμόζουσα.

Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαῖρε, ψυχῶν νυμφοστόλε Ἁγίων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὑμνος ἅπας ἠτᾶται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρῶν σου· ἰσαριθμοὺς γὰρ τῇ ψάμμῳ ῥῥάς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν·

Ἀλληλούϊα

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν, ὀρῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄυλον ἄπτουσα φῶς, ὀδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας, ἀυγῇ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Χαῖρε, ἀκτίς νοητοῦ Ἡλίου· χαῖρε, βολίς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαῖρε, ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολυῤῥήτον ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς ἀμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ῥύπον.

Χαῖρε, λουτῆρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατῆρ κινῶν ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως·

Ἀλληλούϊα

Ψάλλοντές σου τὸν Τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν Θεοτόκε· ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκῆσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἠγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας·

Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἁγία Ἁγίων μείζων.

Χαῖρε, Κιβωτὲ χρυσοθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

Χαῖρε, τίμιον διάδημα βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα σεβάσμιον ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαῖρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὡ πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων Ἁγίων ἀγιώτατον Λόγον· (ἐκ γ') δεξαμένη τὴν νῦν προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ῥῥσαι συμφορᾶς ἅπαντας· καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, τοὺς σοὶ βοῶντας· Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸν πρῶτον Οἶκον.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό, Χαῖρε·
καί σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο,
καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε τῶν δακρῶν τῆς Εὐας ἡ
λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος
δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν
βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,

Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,

Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.

Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,

Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον·

Ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ εὐθύς τὸ Συναξάριον, πρῶτον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς πέμπτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν,
ἐορτάζομεν τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν
Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχ. Ὑμνοῖς ἀϋπνοῖς εὐχαρίστως ἡ Πόλις,

Τὴν ἐν μάχαις ἄγρυπνον ὕμνῳ Προστάτιν.

Ἡρακλείου τὴν αὐτοκράτορα Ῥωμαίοις ἀρχὴν διέποντος, ὁ τῶν Περσῶν
Βασιλεὺς Χοσρόης, ἰδὼν τὰ Ῥωμαίων ἄκρως ταπεινωθέντα παρὰ Φωκᾶ
βασιλέως, τοῦ τυράννου, ἓνα τῶν Σατραπῶν, Σάρβαρον ὄνομα, μετὰ
χιλιάδων πλείστων στέλλει πᾶσαν τὴν Ἐὼ αὐτῷ ὑποποιήσασθαι. Ἐφθῆ
γὰρ καὶ πρότερον ὡσεὶ δέκα μυριάδας Χριστιανῶν διαφθείρας Χοσρόης,
ἅτε τῶν Ἑβραίων αὐτοὺς ἐξωνουμένων καὶ ἀπολύντων. Ὁ γοῦν
ἀρχισατραπῆς Σάρβαρος, τὴν Ἐὼ ληϊσάμενος ἄπασαν, ἔφθασεν ἄχρι καὶ
αὐτῆς τῆς Χρυσοπόλεως, ἣν νῦν Σκουτάριον ἐπικέκληται. Ὁ τοίνυν
βασιλεὺς Ἡράκλειος, ἐν ἀπορίᾳ καταστάς δημοσίων χρημάτων, τὰ ἱερὰ
τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς κέρμα μετασκευασάμενος, ἐπὶ ἀποδόσει μείζονι καὶ
τελεωτέρᾳ, διὰ τοῦ Εὐξείνου μετὰ πλοίων τοῖς τῆς Περσίας μέρεσιν
εἰσβαλὼν, ἀφανίζει αὐτήν, καὶ κατὰ κράτος ἠττᾶται τούτῳ ὁ Χοσρόης, σὺν
τῇ λοιπῇ στρατιᾷ. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ Σειρόης, ὁ υἱὸς Χοσρόου, ἀποστάς
τοῦ πατρός, τὴν ἀρχὴν ἑαυτῷ περιτίθησι, καὶ τὸν πατέρα Χοσρόην
ἀποκτείνας, τῷ βασιλεῖ Ἡρακλείῳ σπένδεται. Χαγάνος γε μὴν, ὁ τῶν
Μυσῶν καὶ Σκυθῶν ἀρχηγός, μαθὼν τὸν βασιλέα διαπόντιον εἰς Πέρσας
γενόμενον, τὰς μετὰ Ῥωμαίων διαλύσας σπονδάς, στίφη μυριάριθμα

ἐπαγόμενος, διὰ τῶν δυτικῶν εἰσβάλλει μερῶν εἰς τὴν Κωνσταντίνου, κατὰ Θεοῦ βλασφήμους ἐκπέμπων φωνάς. Αὐτίκα τοίνυν ἡ μὲν θάλασσα πλοίων, ἡ δὲ γῆ πεζῶν καὶ ἰππέων ἀπείρων ἔμπλεως ἦν. Σέργιος δὲ ὁ Πατριάρχης, πολλὰ τὸν τῆς Κωνσταντίνου παρεκάλει λαὸν μὴ καταπίπτειν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν ἐλπίδα ἐκ ψυχῆς εἰς Θεὸν ἀναφέρειν, καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ Μητέρα τὴν πανάχραντον Θεοτόκον. Ναὶ μὴν καὶ Βῶνος πατρίκιος, ὁ τῆνικαῦτα τὴν πόλιν διέπων, τὰ ἀνήκοντα εἰς ἀποτροπὴν τῶν πολεμίων παρεσκευάζετο· δεῖ γάρ, μετὰ τῆς ἄνωθεν βοήθειας, καὶ ἡμᾶς τὰ προσήκοντα ἐνεργεῖν. Ὁ δὲ Πατριάρχης τὰς θείας Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος μετὰ παντὸς ἐπαγόμενος τοῦ πλήθους, περιήει τὸ τεῖχος ἄνωθεν, ἐντεῦθεν τὸ ἀσφαλὲς αὐτῶν ποριζόμενος. Ὡς δέ, ὁ μὲν Σάρβαρος ἐξ Ἐώας, Χαγάνος δ' ἀπὸ Δυσμῶν, πυρπολεῖν τὰ πέριξ τῆς πόλεως ἤρχοντο, ὁ Πατριάρχης τὴν ἀχειροποίητον τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα, καὶ τὰ τίμια καὶ ζωποια Ἐύλα, προσέτι δὲ καὶ τὴν τιμίαν Ἐσθῆτα τῆς Θεομήτορος ἐπιφερόμενος, διὰ τῶν τειχῶν περιήρχετο. Χαγάνος δὲ ὁ Σκύθης, διὰ τῶν χερσαίων τειχῶν προσβάλλει τῇ Κωνσταντίνου, σὺν πλήθει ἀπείρω, ἄκρως ἐξ ὀπλων ἠσφαλισμένων, καὶ τοσοῦτω, ὡς ἓνα Ῥωμαῖον πρὸς δέκα Σκύθας σαφῶς διαμάχεσθαι. Ἄλλὰ ἡ ἄμαχος Πρόμαχος, διὰ τῶν παρευρεθέντων ὀλίγων πάνυ στρατιωτῶν ἐν τῷ Ναῶ ταύτης τῷ τῆς Πηγῆς, πλείστους αὐτῶν παραπώλεσε. Κάντεῦθεν οἱ Ῥωμαῖοι ἀναθαρσήσαντες τε καὶ ἀνασκιρτήσαντες, ὑπὸ στρατηγῶ ἀμάχῳ τῇ Θεομήτορι, αὐτοὺς ἀεὶ κατὰ κράτος ἐνίκων. Βλέψαντες δὲ καὶ πρὸς σπονδὰς οἱ τῆς Πόλεως, ἀπεκρούσθησαν· ἀνεῖπε ὁ Χαγάνος· Μὴ ἀπαταῆσθε ἐπὶ τῷ Θεῷ, ᾧ πιστεύετε· πάντως γὰρ αὖριον τὴν πόλιν ὑμῶν καταλήψομαι. Οἱ δὲ τῆς πόλεως διακούσαντες, χεῖρας ἔτεινον εἰς Θεόν. Συμφωνήσαντες οὖν Χαγάνος τε καὶ ὁ Σάρβαρος, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης προσβάλλουσι, διὰ μηχανημάτων τὴν πόλιν ἐλεῖν προθυμούμενοι. Ἄλλὰ τοσοῦτον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἠττήθησαν, ὡς μηδὲ ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ζῶντας καίειν τοὺς τεθνηκότας. Τὰ δὲ μονόξυλα ὀπλιτῶν πλήρη, διὰ τοῦ ἐπιλεγομένου Κέρατος Κόλπου, εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Θεομήτορος καταγόμενα, καταγίδος αἰφνηδὸν τῇ θαλάσσει ἐπεισπεσοῦσης ῥαγδαίας, καὶ διαιρεσάσης ταύτην εἰς τμήματα, σὺν τοῖς πλοίοις ἅπασι τῶν ἐχθρῶν διεφθάρη. Καὶ εἶδεν ἄν τις παράδοξον ἀριστούργημα τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος· πάντας γὰρ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, τὸ ἐν Βλαχέρναις, ἐξέβρασεν. Ὁ δὲ λαός, ὅσον τάχος τὰς πύλας ἀναπετάσαντες, ἄρδην πάντας ἀπέκτειναν, καὶ παῖδες, καὶ γυναῖκες κατ' αὐτῶν ἀνδριζόμενοι. Οἱ δὲ ἀρχηγοὶ τούτων ὑπέστρεψαν κλαίοντες ἅμα καὶ ὀδυρόμενοι. Ὁ γε μὴν θεοφιλῆς τῆς Κωνσταντίνου λαός, τῇ Θεομήτορι τὴν χάριν ἀφοσιούμενοι, ὀλονύκτιον τὸν ὕμνον, καὶ Ἀκάθιστον αὐτῇ ἐμελώδησαν, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν ἀγρυπνησάση, καὶ ὑπερφυεῖ δυνάμει διαπραξαμένη τὸ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τρόποιον. Ἐκτοτε οὖν, εἰς μνηίαν τοῦ τοσοῦτου, καὶ ὑπερφυοῦς θαύματος, ἡ Ἐκκλησία τὴν τοιαύτην Ἑορτὴν παρέλαβε, τῇ Μητρὶ ἀνατιθέναί τοῦ Θεοῦ,

τῷ παρόντι καιρῷ, ὅτε καὶ τὸ τρόπαιον τῇ Θεομήτορι γέγονεν. Ακάθιστον δὲ ὠνόμασαν, διὰ τὸ τότε οὕτω πράξαι τὸν τῆς πόλεως Κληρόν τε καὶ λαὸν ἅπαντα.

Μετὰ δὲ παρέλευσιν χρόνων τριακονταέξ, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγάτου, οἱ Ἀγαρηνοὶ ἄπειρον στρατιὰν ἐπαγόμενοι, πάλιν τῇ Κωνσταντίνου ἐπέθεντο· καὶ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτεσι ταύτην πολιορκοῦνται, ὅτε καὶ ἐν τοῖς Κυζίκου παρεχέμαζον μέρεσι, πολλοὺς τῶν οἰκείων διέφθειραν. Εἶτα ἀπειπόντες, καὶ μετὰ τοῦ στόλου αὐτῶν ὑποστρέψαντες, κὰν τῷ Συλαίῳ γενόμενοι, τῇ θαλάσῃ πάντες κατεποντίσθησαν, προστασία τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος. Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον αὐθις, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, οἱ ἐξ Ἄγαρ ὑπὲρ πλείστας μυριάδας ἀριθμούμενοι, πρῶτον μὲν τὴν τῶν Περσῶν ἀφανίζουσι βασιλείαν, εἶτα τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην, ἐπιδραμόντες καὶ Ἰνδούς, Αἰθιοπᾶς τε καὶ Ἰσπανούς· ὕστερον καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ἐπιστρατεύουσι, χίλια ὀκτακόσια πλοῖα ἐπιφερόμενοι. Κυκλώσαντες οὖν αὐτήν, ὡς αὐτίκα διαναρπάσοντες ἔμενον. Ὁ δὲ τῆς πόλεως ἱερός Λαός, τὸ σεπτὸν Εὐλον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ τὴν σεβάσμιον Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος Ὁδηγητρίας ἐπαγόμενοι, τὸ τεῖχος περιεκύκλουν, σὺν δάκρυσιν τὸν Θεὸν ἰλεούμενοι. Δόξαν οὖν οὕτω τοῖς Ἀγαρηνοῖς, εἰς δύο διαιροῦνται μέρη· καὶ οἱ μὲν κατὰ Βουλγάρων στρατεύουσι, καὶ πίπτουσι ἐκεῖσε ὑπὲρ μυριάδας δύο· οἱ δὲ περιλειφθήσαν τὴν πόλιν ἐλεῖν. Κωλυθέντες δὲ ὑπὸ τῆς ἀλύσεως, διηκούσης ἀπὸ τῶν Γαλάτου εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἀναχθέντες περίπου τὸ λεγόμενον Σωσθένιον γίνονται, κάκεϊ ἀνέμου βορέου καταρῥαγέντος, τὰ πολλὰ τῶν πλοίων αὐτῶν διερῥάγη καὶ διεφθάρησαν· οἱ δὲ περιλειφθέντες λιμῷ σφοδρῷ, περιέπεσον, ὡς καὶ ἀνθρωπίνων σαρκῶν ἄψασθαι, κόπριά τε φυρᾶν καὶ ἐσθίειν. Εἶτα φυγόντες, καὶ κατὰ τὸ Αἰγαῖον γενόμενοι πέλαγος, τὰ σκάφη αὐτῶν ἅπαντα καὶ ἑαυτούς, τῷ τῆς θαλάσσης διδοῦσι βυθῷ· χάλαζα γὰρ ῥαγδαία οὐρανόθεν καταπεσοῦσα, καὶ βρασμὸν κατὰ τῆς θαλάσσης ποιήσασα, τὴν τῶν πλοίων πίσσαν διέλυσε, καὶ οὕτως ὁ ἀπειροπληθὴς ἐκεῖνος στόλος διώλετο, τριῶν μόνον εἰς ἀγγελίαν περιλειφθέντων.

Διὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντα τὰ ὑπερφυῆ θαυμάσια τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος, τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν ἐορτάζομεν. Ακάθιστος δὲ εἴρηται, διότι ὀρθοστάδην τότε πᾶς ὁ λαὸς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, τὸν Ὑμνον τῆ τοῦ Λόγου Μητρὶ ἔμελψαν· καὶ ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις Οἴκοις καθῆσθαι ἐξ ἔθους ἔχοντες, ἐν τοῖς παροῦσι τῆς Θεομήτορος ὀρθοὶ πάντες ἀκροώμεθα. Ταῖς τῆς σῆς ὑπερμάχου τε καὶ ἀπροσμάχου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, τῶν περικειμένων καὶ ἡμᾶς ἀπάλλαξον συμφορῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Ἐνταῦθα Στιχολογεῖται ἡ ζ' Ὡδιή.

Ὡδιή ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ » τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πα » τήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν » Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Ἄνυμνοῦμέν σε, βοῶντες· Χαῖρε ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ· ἄμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, ἢ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Ἰατῆρα, τῶν ἀπάντων ἢ κηῖσασα, χαῖρε Θεόνυμφε· ἢ ῥάβδος ἢ μυστική, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἢ ἐξανθήσασα· χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρᾶς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα, ὑμνολογῆσαί σε· ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφίμ, ὑψώθης κηῖσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν· ὃν ἰκέτευε, πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε προσκυνοῦντας.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ πόθῳ κράζει σοι· Χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται, Πατρός ὁ Λόγος Ἄγνη· ὃν ἰκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

Ἴκετεύομεν, οἱ δοῦλοί σου καὶ κλίνομεν, γόνυ καρδίας ἡμῶν· Κλίνον τὸ οὔς σου, Ἄγνη, καὶ σῶσον τοὺς θλίψεσι, βυθιζομένους ἡμᾶς, καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν Πόλιν Θεοτόκε.

Τοῦ Τετραωδίου.

Εἰρμός ἄλλος. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἡ ὑπέρφωτος ὀμήγουρις τῶν θείων σου, Μαρτύρων Πολυέλεε, ἐν τῷ φωτὶ σου τῷ ἀδύτῳ νῦν περιπολεῖ· αὐτῶν ἰκεσίαις φωτισμὸν, ἁμαρτιῶν τε ἰλασμόν, παράσχου πᾶσι Χριστέ.

Ὡς ὠραῖος ὁ καιρὸς ὃν ἡμῖν δέδωκας, τῆς ἐγκρατείας Κύριε! ἐν ᾧ οἴκτειρον τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς ἀγαθός, εὐχαῖς τῶν ἀγίων Ἀθλητῶν, τῶν τὰ ὠραῖα καὶ σεπτὰ, στερεζάντων Πάθη σου.

Νεκρώσιμον

Διελθόντας πολυώδυνον κλυδώνιον, τοῦ βίου τοὺς ἰκέτας σου, ἐγκαθόρμισον, εἰς λιμένα Δέσποτα ζωῆς, βοᾶν μετὰ πάντων ἐκλεκτῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ τοῦ νόμου τὸν δοτῆρα Αἰεπάρθενε, κηῖσασα ἰκέτευε, τὰς ἀνομίας ὑπεξάραι πάσας ἐν καιρῷ, τῷ νῦν ἐνεστῶτι τοῖς καλῶς, προαιρουμένοις ἐξασκεῖν, θείας Νηστείας σπουδῆν.

Ἔτερος Εἰρμός. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ δείξας γενναίους, ὑπὲρ σοῦ ἀθλοῦντας τοὺς Μάρτυρας, ὁ ὑπερῦμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τοὺς Ἀθλοφόρους, πρέσβεις ἡμῖν εἰς σὲ παρασχόμενος, ὁ ὑπερῦμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ εἷς μὲν τῇ φύσει, προσώποις δὲ τρισὶ γνωριζόμενος, ὁ ὑπερῦμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τεχθεὶς ἀσπόρως, καὶ τὴν Τεκοῦσαν δείξας ἀγνεύουσαν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ θήρας φιμώσας, καὶ σβέσας πῦρ εἰς δόξαν τῶν Ἁγίων σου, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ ἀπὸ θανάτου, εἰς ἄπειρον ζωὴν μεταθέμενος, τοὺς πίστει σοι ἐν βίῳ λειτουργήσαντας.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ βλέπων ἀβύσσους, ὁ κα » θήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὁ ὑπερύμνητος καὶ » ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό » κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργ » γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλ » λουσάν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερ » υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Νηδύϊ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας· γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τὸν τρέφοντα, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, Ἀγνή, ᾧ ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ μέγα Μυστήριον τοῦ τόκου σου· Παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον πυρὸς ἰστάμενοι, καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἁγία Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πρῶην ἀπάτη γυμνωθέντες, στολὴν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυοφορίᾳ σου· καὶ οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσεων, φῶς κατωπτεύσαμεν, φωτὸς κατοικητήριον Κόρη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται· ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἐκύησας· εὐλαοὶ οἱ ἄλαοι, πρῶην χρηματίζοντες, λεπροὶ, ἀποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται, πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη, ἤπτηνται Παρθένε, βροτῶν ἢ σωτηρία.

Ἡ κόσμῳ τεκοῦσα σωτηριάν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις Παντευλόγητε, σκέπη καὶ κραταίωμα, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα τῶν μελωδούντων Ἀγνή· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τετραωδίου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, ἐπουράνιοι Νόες ὑπερεθαύμασαν· τούτων προσευχαῖς, τὰ ἐλέη σου Δέσποτα, ἐν ἡμῖν πλουσίως, θαυμάστωσον οἰκτίρμον.

Οἱ τὸ πῦρ θεία δρόσω καταπατήσαντες, Ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου ἀξιοθαύμαστοι, ῥύσατε ἡμᾶς, τοῦ πυρὸς τοῦ κολάζοντος, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θερμαῖς ὑμῶν πρεσβείαις.

Νεκρώσιμον

Ὑπεράγαθε Λόγε τοὺς ἐκδημήσαντας, ἐξ ἡμῶν Ὁρθοδόξους ζωῆς ἀξιώσον, τῆς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀγίας λαμπρότητος, ταῖς τῶν καλλινίκων, Μαρτύρων ἰκεσίαις.

Θεοτοκίον.

Ἰκεσίαις Οἰκτίρμον τῆς κησάσης σε, καὶ ἀγίων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων σου, φώτισον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς τοῦ δοξάζειν σε, ἐν ἀγαλλιάσει, ψυχῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἕτερος. Τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Χοροὶ Μαρτύρων ἅγιοι, μνήσθητε τῶν πόθῳ ἀνυμνούντων ὑμᾶς, καὶ ὑπερυψούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἶπει τυμπανιζόμενοι, ἔχαιρον οἱ Μάρτυρες, ὑμνοῦντες Χριστόν, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ξενοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς, καὶ μένει ἀμερῆς ὡς Θεός· ἦν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τέτοκε· Θεὸς γὰρ ἐκ ταύτης ἐνηνθρώπησε· πᾶσα σὰρξ ὑμνεῖτω, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στῆλαι ἀνδρείας ὠφθησαν, πτῶσιν Διαβόλου θριαμβεύοντες, οἱ Μάρτυρες ὑμνοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀλίσθησονται.

Τὸν Ἀβραάμ κολπώσασθαι, ἀξιώσον Κύριε τοὺς δούλους σου, πίστει μεταστάντας, πρὸς σὲ καὶ τῇ ἐλπίδι.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως, ὃν φρίττουσιν Ἄγγε » λοι, ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας » τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπα » δουχούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἄλλων Νόων φύ » σις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, τῆς Θεομῆ » τορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτό » κε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Τροπάρια.

Ἵνα σοι πιστοί, τὸ Χαῖρε κραυγάζωμεν, οἱ διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, διὰ πλῆθος, Κόρη παραπτώσεων, ἐπιούσης βροτοῖς ἁμαρτάνουσιν.

Ὁφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις· ὅθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον· χαῖρε Ἐδὲμ ἀνοίξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή· χαῖρε στῦλε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν, τὸ ἀνθρώπινον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε κόσμου Δέσποινα· χαῖρε Μαρία Κυρία πάντων ἡμῶν· χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλή· χαῖρε σκεῦος, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ κενωθὲν εἰσδεξάμενον.

Ἡ περιστέρα, ἡ τὸν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα, χαῖρε Αἰειάρθενε· Ὅσιων πάντων χαῖρε τὸ καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα· χαῖρε ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ διάσωμα.

Φεῖσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας σου, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀσπόρως σε κυοφορήσασαν, διὰ μέγα, ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστὲ τὸ ἀλλότριον.

Τοῦ Τετραωδίου.

Εἰρμός ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ὡς φῶς ὡς ἥλιος ἀνατείλαντες, πᾶσαν τὴν γῆν ἀκτίσιν εὐσεβείας οἱ Μάρτυρες, καὶ λαμπάσι θαυμάτων ἐφώτισαν, καὶ τῆς πολυθεΐας σκότος ἠφάνισαν· ὧν ταῖς ἰκεσίαις ὁ Θεός, ἡμᾶς ἐλέησον.

Στρατὸς Μαρτύρων ἀκαταγώνιστος, πάντα ἡμᾶς ἐνίσχυσον καλῶς ἀγωνίσασθαι, καὶ τελέσαι Νηστείας τὸ στάδιον, ὅπως ἐνθέου βίου, ἔργα τελέσαντες, μέτοχοι γενώμεθα ζωῆς, ἀγαλλιώμενοι.

Νεκρώσιμον

Ἡ σὴ φθασάτω χρηστότης Κύριε, τοὺς ἐξ ἡμῶν φρικώδει μεταστάντας κελεύσει σου· κυκλωσάτω αὐτοὺς σοῦ τὸ ἔλεος, καὶ καθοδηγησάτω, πρὸς τὰ σκηνώματα, τὰ καταυγαζόμενα φωτὶ, τῷ τοῦ προσώπου σου.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀγγέλου βουλῆς τὸν Ἄγγελον, τῆς τοῦ Πατρὸς ἀρρήτως Θεοτόκε ἐκύησας· τὰς φωνὰς οὖν τῶν δούλων σου πρόσδεξαι, ἃς ἐν τῷ τῆς Νηστείας χρόνῳ προσάγομεν· καὶ ταύτας προσάγαγε Θεῶ, ὥσπερ θυμίαμα.

Εἰρμός ἕτερος. Ἡσαΐα χόρευε.

Τελοῦντες πανήγυριν, Μαρτυρικὴν, σήμερον λαοί, σκιρτήσωμεν ἐν ὠδαῖς, μέλποντες Χριστῷ, τῷ ἀθλοθετήσαντι, καὶ τὰς νίκας, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τούτοις παρέχοντι· ὃν ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὅνουξι ξεόμενοι, καὶ τμηθέντες ξίφει μεληδόν, συνήφθητε τῷ Χριστῷ, ἀγαπητικῶς, πανεύφημοι Μάρτυρες· διὸ καὶ νῦν, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγαλλιώμενοι, ὑπὲρ πάντων ἰκετεύσατε.

Δόξα

Ὁμοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἄτμητε Μονὰς·
Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡμᾶς
σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπεὶ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομητορ· ἄνευ γὰρ ἀνδρός, ἢ σύλληψις ἐν σοί,
καὶ παρθενικῶς, ἢ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθεὶς· ὄν
μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἔθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τὸ γενναῖον στράτευμα, τοῦ Ἄνακτος, πάντων καὶ Θεοῦ, τοὺς Μάρτυρας
ἐν ὧδαϊς, στέψωμεν λαοί· αὐτοὶ γὰρ ἐνίκησαν, δαιμονικὰς φάλλαγγας
σαφῶς· οὐς ἀναμέλποντες, τὸν Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Στίχ. Μακάριοι, οὐς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ὅτε πᾶν τὸ πλάσμα σου, ἀναστήσης κρίνεσθαι Χριστέ, οὐς προσελάβου
καὶ νῦν, δούλους σου πιστούς, ἐλέησον σύγγνωθι, τὰ ἐν βίῳ, πταισμάτα
αὐτῶν, σὺν Ἁγίοις σου, ἀναπαύων εἰς αἰῶνας αὐτούς.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε, ἢ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ » ἔτεκεν υἱόν, τὸν
Ἐμμανουήλ, Θεόν τε, καὶ ἄνθρωπον » πον· Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῶ· ὄν
μεγαλύνοντες, σὲ » Παρθένε μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος σήμερον, γνωρίζεται μυστήριον· ὁ τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος,
Υἱὸς Παρθένου Μαρίας, δι' εὐσπλαγχνίαν γίνεται· καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια, ὁ
Γαβριὴλ προσφθέγγεται· μεθ' οὗ βοήσωμεν πάντες· Χαῖρε ἢ Μήτηρ
Κυρίου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ
Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Κεκρυμμένον μυστήριον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνώριστον, Γαβριὴλ πιστεύεται ὁ
Ἀρχάγγελος· καὶ ἐπὶ σὲ νῦν ἐλεύσεται, τὴν μόνην ἀκήρατον, καὶ καλὴν
περιστεράν, καὶ τοῦ γένους ἀνάκλησιν, καὶ βοήσει σοι, Παναγία, τό,
Χαῖρε· ἐτοιμάζου, διὰ λόγου Θεὸν Λόγον, σοῦ ταῖς λαγόσιν εἰσδέξασθαι.

(δίς)

Φωτοφόρον παλάτιον, ἠτοιμάσθη σοι Δέσποτα, ἢ νηδὺς ἢ ἄχραντος τῆς
Θεόπαιδος· δεῦρο πρὸς τοῦτο κατάβηθι, οἰκτείρας τὸ πλάσμα σου,
φθονερῶς πολεμηθέν, καὶ δουλεία κρατούμενον, τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὸ
κάλλος τὸ πρῶην ἀπολέσαν, καὶ τὴν σὴν σωτηριώδη, προσαναμένον
κατάβασιν.

Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἐπὶ σὲ Παναμώμητε, ἐμφανῶς ἐλεύσεται, καὶ
βοήσει σοι· Χαῖρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ἀνόρθωσις· χαῖρε μόνη
ἐκλεκτή, τῷ Θεῷ χρηματίσασα· χαῖρε ἔμψυχε, τοῦ Ἡλίου νεφέλη·
ὑποδέχου, τὸν Ἀσώματον ἐν μήτρᾳ, τῇ σῇ οἰκῆσαι θελήσαντα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Γλῶσσαν ἣν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν ἡ Θεοτόκος· ἐλάλει γὰρ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα· ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν· διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βοῶμέν σοι· Ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθείς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου ἡ γ' Ὡιδή, καὶ τοῦ Τετραωδίου ἡ ζ'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος γ'.

Ὡιδὴ τῆς Θεοτόκου.

Μεγαλύνει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Θ', 2428).

Ἀδελφοί, οὐκ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσηλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν· οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτόν, ὥσπερ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια κατ' ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται. Καὶ καθόσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις· οὕτως ὁ Χριστὸς ἅπαξ προσενεχθεὶς, εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου. Ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς

(Κεφ. Θ', 17).

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνή, Ἀδελφοί, δικαιώματα λατρείας, τό τε ἅγιον κοσμικόν. Σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ἣ ἡ τε λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἣτις λέγεται ἅγια. Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα, σκηνὴ ἡ λεγομένη ἅγια ἁγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ· ἐν ἣ στάμνος χρυσῆ ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔτι νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντὸς εἰσίσαιν οἱ Ἱερεῖς, τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες· εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὁ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τῆς Θεοτόκου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ...

Κοινωνικὸν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Ἀλληλούϊα.

* Οἱ Οἴκοι οὗτοι, ἐν παλαιῷ χειρογράφῳ τῆς τοῦ ἁγίου Μάρκου

Βιβλιοθήκης, ἐπιγράφονται: Ποίημα Σεργίου Πατριάρχου

Κωνσταντινουπόλεως· ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσιν αὐτοὺς εἰς Γεώργιον τὸν

Πισίδην, σύγχρονον ὄντα καὶ αὐτόν, καὶ Χαρτοφύλακα τῆς Μ. Ἐκκλησίας

(ὄρα Ωρολόγιον, ἔκδοσιν τῆς Βενετίας 1841).